

МАЙКЪЛ ЛОСЪБЪН

Вътрешният кръг

ОБСИДИАН

МАЙК ЛОСЪН ВЪТРЕШНИЯТ КРЪГ

Превод: Веселин Лаптев

chitanka.info

Джо Демарко прилича на наемен убиец от италианската мафия, но всъщност е юрист и работи като „момче за всичко“ за председателя на Камарата на представителите Джон Махоуни.

Президентът на САЩ и най-близкият му приятел писателят Филип Монтгомъри са на риболов на река Чатуга, щата Джорджия. Проехтяват три изстрела. Президентът е ранен, а Монтгомъри и агент на Сикрет Сървис са убити.

Харолд Едуардс се самоубива два дни по-късно в Ландовър, щата Мериленд, оставяйки неоспорими доказателства, че той е извършил покушението.

Генерал Анди Банкс, министър на вътрешната сигурност, е изпълнен с чувство за вина, тъй като ден преди опита за убийство на президента е получил предупреждение за опасността, но не е реагирал. Вътрешният кръг на охраната е „компрометиран“, очевидно има пробив в работата на тайните служби. Банкс се обръща за помощ към председателя Махоуни, знаейки, че той разполага с човек за подобни „деликатни“ случаи. Изпратен да провери какво точно се случва в Сикрет Сървис, Джо Демарко неочаквано се озовава в дълбокия американски юг и се изправя пред впечатляващи противници. Сблъсква се с корупция, насилие и престъпления с чудовищни размери. А следите го отвеждат далеч назад във времето, към едно от най-стряскащите убийства на двайсети век.

Свеж и оригинален трилър, който поставя началото на страхотна поредица с неотразимия Джо Демарко, изпълнена с напрежение и много чувство за хумор.

Майкъл Лосън е новото голямо откритие на литературния агент на Джон Гришам.

*На баща ми
Бърнард Норман Лосън
(1924–2004)*

ПРОЛОГ

Първите кадри на записа показват президента, който се е насочил към хеликоптера.

На заден план се виждат пенливите води на Чатуга. Отсрещният бряг се издига стръмно нагоре и завършва с остра скала, надвесена над реката. Зад нея се простира гъста борова гора. Президентът е облечен със светлобежов панталон, синя тениска и туристически обувки. Върху тениската носи разкопчано рибарско яке с многобройни джобове за такъмите. Крачи бавно и изглежда спокоен. В един момент поглежда към камерата и се усмихва, после престава да ѝ обръща внимание. Той току-що е започнал третата година от първия си мандат, очевидно се чувства добре в плаща на властта и не се смущава от постоянното присъствие на медиите.

Пред него крачат двама агенти на тайните служби, други двама пазят гърба му. И четиримата носят слънчеви очила и тъмносини непромокаеми якета. Лек порив на вятъра раздвижва предницата на едно от якетата и под него за миг проблясва дулото на автоматичен пистолет.

Вдясно от президента крачи писателят Филип Монтгомъри. Той също е облечен спортно, но в по-ярки цветове. Подхвърля нещо, после се обръща към камерата и разперва ръце, сякаш за да покаже големината на рибата, която възнамеряват да хванат. Президентът промърморва нещо и клати глава, устните му едва помръдват. Монтгомъри се разсмива.

Групата продължава да се приближава към хеликоптера и за миг потъва в сянката на отвесната скала отвъд реката. Единият от агентите на първата двойка — този вдясно, бавно сваля очилата си. Сгъва ги и посяга да ги пусне в предното джобче на якето си. Не улучва и очилата падат на земята. Човекът се навежда да ги вземе. В същия момент Монтгомъри подхвърля нещо и поглежда вляво вместо пред себе си. По тази причина се блъсва в наведения агент и той полита напред. Изгубил равновесие, Монтгомъри връхлита върху президента.

Цялата верижна реакция несъмнено би станала повод за шеги и закачки, особено от страна на водещите на вечерните новинарски емисии, ако не е една малка, но ужасяваща подробност — тилът на Филип Монтгомъри експлодира и мозъкът му се разлита на ситни кърваво сиви парченца. Дясното рамо на президента потъмнява от кръв.

Охраната реагира едновременно с втория изстрел. Единият от агентите блъсва президента на земята и го покрива с тялото си. Останалите трима светкавично ги заобикалят. Онзи, който е изпуснал очилата си, застава пред главата му, а между разкрачените му нозе за миг се мярва побелялото лице на държавния глава. Очите му са облещени от ужас и приличат на синьо-бели чинийки.

Картината се разлюлява: късче синьо небе, размазаното зелено петно на гората, въртящото се витло на хеликоптера. Когато камерата отново се фокусира, агентите са извадили пистолетите си и напрегнато се оглеждат, търсейки целта. Единият изведнъж посочва нагоре, към надвесената над реката канара, от дулото на пистолета му излетява огън. В същия миг убиецът стреля за трети път. Куршумът се забива в челото на агента, притиснал под себе си тялото на президента, на не повече от пет сантиметра от побелялото от ужас лице. Според показанията на охраната, дадени по-късно, този куршум е преминал между краката на човека пред него.

Последните кадри замръзват на екрана. На тях се вижда тялото на Монтгомъри с неестествено извити крайници и лицето на президента, върху което се стича кръвта на човека, пожертвал живота си, за да го защити.

Вашингтон, окръг Колумбия

УБИЕЦЪТ ОТ РЕКА ЧАТУГА ОТКРИТ МЪРТЪВ

ВЕРОЯТНА ПРИЧИНА ЗА СМЪРТТА — САМОУБИЙСТВО

Шарън Матисън
Уошингтън Поуст

Снощи полицията на Ландовър, Мериленд, откри трупа на човека, който най-вероятно е отговорен за покушението срещу президента, при което загинаха писателят Филип Монтгомъри и агентът от Сикрет Сървис Робърт Джеймс.

В 10:30 вечерта на 19 юли на телефон 911 се получава съобщение за единичен изстрел в дома на Харолд Марк Едуардс. Изпратеният на мястото полицейски патрул прониква в къщата и открива трупа на мистър Едуардс.

Според говорителката на ФБР Мерилин Питърс мистър Едуардс е починал вследствие на изстрел от автоматичен пистолет 45-и калибър, който по всяка вероятност е произвел сам. Мис Питърс добави, че е открито и предсмъртно писмо с почерка на жертвата. В него Едуардс признава, че на 17 юли е направил опит да убие президента, подчертавайки, че е действал сам.

Едуардс е механик, останал без работа преди шестнайсет месеца, когато заводът му е изнесен извън страната и започва да действа в Тайланд. Говорителката на ФБР добави, че Сикрет Сървис разполага с две писма, написани от Едуардс по-рано през годината. В тях той обвинява президента за изгубената си работа, а в едното отправя директни заплахи срещу живота му.

В дома на Едуардс са открити две пушки. Предварителните балистични експертизи на ФБР сочат, че едната от тях е била използвана при покушението.

Мистър Едуардс фигурира в списъците на армейския резерв, където го водят като изключително добър снайперист. Съседите му твърдят, че бил запален ловец и бил съкрушен, че не може да си намери работа.

Все още не е известно как Едуардс е успял да пробие президентската охрана сутринта на 17 юли, за да се стигне до инцидента на брега на река Чатуга, щата Джорджия. Помолен да коментира този факт, говорителят на Сикрет Сървис Кларк Брънсън заяви, че не може да коментира процедурите по охраната на държавния глава.

1

Секретарката — коренячка от Бостън на петдесет и няколко години — умна, съобразителна и твърда като неръждаема стомана, хвърли неодобрителен поглед към Демарко, който забързано влезе в приемната на Махоуни.

— Закъсняваш! — обяви тя. — А и днес е в страхотно настроение!

— След като къснявам, значи мога да вляза направо — отвърна Демарко.

Тази жена беше омъжена за преуспяващ счетоводител — много приятен и възпитан твърде слабичък човек. При редките им сексуални контакти тя постоянно си фантазираше, че прави любов с някой як италиански бачкатор с рунтави гърди. Доскоро обект на тези фантазии бяха негри с рамене като гардероби и бръснати глави, но през последните няколко месеца мястото им бе заето от мъже с външния вид на Демарко: тъмнокоси, със сини очи и трапчинката на Джон Траволта на брадичката. Да не говорим за фигурата — широки рамене и гърди като на манекен за тениски. Но секретарката не търпеше късненията и немарливостта, дори когато ставаше въпрос за такъв мъж мечта.

— Няма да стане — отсече тя. — Седни ей там и почакай да си допия чая. Едва след това ще му съобщя за появата ти. А той ще те накара да чакаш още поне двайсет минути, докато привърши телефонните си разговори с наистина важни хора!

Демарко благоразумно замълча, седна зад ниската масичка и разтвори един брой на списание „Пийпъл“. Страшно си падаше по холивудските клюки, но не би признал това, дори да го подложеха на средновековни мъчения.

Трийсет минути по-късно бе въведен в кабинета на Махоуни, който тъкмо приключваше поредния си монологичен разговор.

— Не ме будалкай, момче — изръмжа в слушалката той. — Ако продължаваш да се опъваш, догодина по това време ще гледаш

Капитолия само от прозореца на някой туристически автобус. Затова предлагам да гласуваш както ти казвам и да престанеш да ме засипваш с шибаните си обещания, които по принцип не би трябвало дори да споменаваш!

Махоуни тресна слушалката, промърмори едно „лайно“ и спря воднистите си очи върху Демарко.

— Видя ли се с Флатъри?

Демарко бръкна във вътрешния джоб на сакото си и му подаде един плик. Не знаеше какво има в него и държеше да го подчертае. Махоуни го распечата и извади лист хартия, който приличаше на чек. Погледна го, изръмжа нещо, което би могло да означава както раздразнение, така и задоволство, след което го тикна в средното чекмедже на бюрото си.

— А оная трътка Уитакър? — вдигна очи той.

— Ще даде показания.

— Какво трябваше да й дадеш в замяна?

— Обещанието да не казвам на мъжа й с кого се чука.

— Само толкова?

— Подписа и предварително споразумение.

— Аха — кимна Махоуни, който никога не се учудваше от проявата на алчност, както впрочем и от всякакви други човешки пороци. — Значи онези мръсници от „Сток Опшънс Ар Ъс“ ще изкарат година и половина в някой затвор в стил „голф клуб“, хората с откраднатите пенсии ще ядат постни бъргъри до края на живота си, а тя — гадната кучка, ще се появи на корицата на „Тайм“ като „будната съвест“ на годината! Исусе!

Демарко само сви рамене, помълча малко и попита:

— Искате ли нещо друго от мен?

— Да, искам... — Махоуни млъкна, решил да даде предимство на пороците си. Запали угасналата си пура и се протегна към термоса върху шкафа до стената. Беше един доста очукан от употреба съд, покрит с рекламни лепенки на профсъюзите. Стаята се изпълни от аромата на силно кафе, смесено с отлежал бърбън.

Докато Махоуни отпиваше първата глътка от сутрешната си доза, Демарко мълчаливо го наблюдаваше. Пред него седеше истинска планина от противоречия. Махоуни беше пълен алкохолик, но работеше като луд. Малко трезви хора успяваха да постигнат това,

което той правеше между чашите. Беше заклет развратник, но боготвореше жена си, с която живееше вече четирийсет години. Умееше да разтяга като ластик финансовите закони, приемаше даренията на лобистите като нещо, което му се полага, но едновременно с това беше най-пламенният защитник на обикновените хора, служил някога на Капитолийския хълм. Джон Фицпатрик Махоуни изпълняваше длъжността председател на Камарата на представителите, което означаваше, че в случай на някакво нещастие с президента на САЩ между него и Овалния кабинет стоеше единствено фигурата на вицепрезидента. Демарко обаче силно се съмняваше, че авторите на Двайсет и петата поправка на Конституцията са имали предвид именно него, когато са я превръщали в закон.

Махоуни беше висок почти метър и осемдесет, приблизително колкото Демарко, който винаги се чувстваше дребен и незначителен до него. С широки рамене и внушително шкембе, той създаваше впечатление на абсолютно уравновесен човек, когото никой не може да притесни, ядоса или накара да бърза. Гъстата му коса беше напълно побеляла, а лицето — грубо и червендалесто. Яркосините очи обикновено плуваха в издънически зачервени орбити, но чертите му бяха добре оформени: внушителен нос, издадена брадичка, пълни устни и широко чело. Лицето му излъчваше сила, достойнство и интелект — качества, които очевидно се дължаха на факта, че притежателят им беше преизбиран на този отговорен пост всеки две години, при това с огромно мнозинство.

Махоуни отпи порядъчна глътка от подсиленото кафе и най-накрая завърши мисълта си:

- Искам да се срещнеш с Анди Банкс.
- Шефът на Вътрешна сигурност?
- Да. Той има нужда от помощ по един въпрос.
- Какъв по-точно?

— Не знам. Снощи ми се обади и каза, че има проблем. Нещо лично. Някой му споменал, че разполагам с човек, който ще му свърши работа.

- Демарко кимна. Той беше човекът, който върши работа.
- Иди да го видиш още тази сутрин. Чака те.
- А какво ще правим с проблема в Трентън?
- Ще почака. Иди да се срещнеш с Банкс.

2

Шефът на новосъздаденото Министерство на вътрешната сигурност Андрю Банкс беше пенсиониран генерал от морската пехота. Петдесет и девет годишен, висок и строен, той носеше кафяв костюм и зелена вратовръзка, подобни на униформата, която бе носил в продължение на трийсет и три години. Беше с късо подстригана посребрена коса и издължен нос, а устата му приличаше на тясна цепка над волевата брадичка. Демарко забеляза, че очите му, леко уголемени от очилата с телена рамка, са стоманеносиви.

Зад гърба на Банкс беше окачена огромна снимка на Световния търговски център преди рухването му на 11 септември. Кулите близнаци, бели и блестящи, бяха заснети отдолу и изглеждаха безкрайни на фона на безоблачното небе. От двете страни на снимката имаше стойки с националното знаме. Красноречиво, макар и безмълвно напомняне за отговорностите му.

Демарко седна на един от трите стола, подредени в полукръг пред писалището. Столът се оказа толкова неудобен, че той неволно се запита дали не са го докарали тук от някоя килия за разпити в базата „Гуантанамо“.

— За вас научих от конгресмена Джон Хейстингс — започна без предисловия Банкс. — Спомена, че някои хора са му оказвали натиск относно определен вот, без да се впуска в подробности. Поискал помощта на Махоуни и той му изпратил вас. Много е доволен от начина, по който сте се справили с проблемите му. Убеден е, че сте роден за посредник.

Генералът направи малка пауза, сякаш очакваше някаква реакция от страна на госта си. Но Демарко запази мълчание, възприемайки поведението на свидетел в съда, който отговаря само на поставените въпроси.

— Имам един проблем — въздъхна след паузата Банкс. — Вероятно сериозен проблем, за който не искам да се разчува. Снощи срещнах Махоуни на прием и му поисках сведения за този Демарко, за

когото вече бях чувал. И знаете ли какво ми отговори старият негодник? „Не познавам никакъв Демарко, но утре сутрин го чакай в кабинета си!“ След което най-спокойно ми обърна гръб и се лепна за някаква дама, поне два пъти по-млада от него.

Вероятно не два, а три пъти, отбеляза наум Демарко.

— Проблемът е, че не знам нищо за вас. Абсолютно нищо.

— Аз съм адвокат.

— Адвокат? — вдигна вежди Банкс. Познатите му вашингтонски адвокати изглеждаха загладени и изтънчени, способни да се плъзнат дори под блиндирани врати. А човекът пред него приличаше по-скоро на бияч, нает от някой италиански букмейкър, който обича да троши колена и други части на човешката анатомия.

— Но сте и детектив, нали?

— Понякога — кимна Демарко, размърда се на неудобния стол и вдигна глава. — Генерале, няма ли да престанете да увъртате? Кажете какъв ви е проблемът, а аз ще ви кажа дали мога да ви помогна или не.

На лицето на Банкс изплува усмивка, от която съвсем ясно личеше, че с огромно удоволствие би го извел на паркинга, за да го пребие със собствените си юмруци и ритници.

— Опитвам се да преценя дали да ви наема, сър. А вие изобщо не ми помагате с мълчанието си.

— Не съм дошъл на интервю за работа, генерале — хладно отвърна Демарко. — А вие не можете да ме наемете, защото получавам заплата от федералното правителство. Тук съм по нареждане на председателя.

Банкс отвори уста да го наругае така, както някога сигурно беше ругал новобранците на остров Парис, но навреме се овладя и горчиво поклати глава.

— Какъв шибан град, господи!

Демарко съчувствено кимна, просто защото и той не си падаше по Вашингтон.

Генералът стана и пристъпи към прозореца. Постоя малко там с ръце в джобовете, загледан в трафика по Небраска авеню. По военному прецени шансовете си за около трийсет секунди, после отново се обърна с лице към Демарко.

— По дяволите, трябва да се оправям някак си! — промърмори той. — Прекалено много ми се е струпало на главата, няма кога да

търся друг. А и Хейстингс ви препоръча. Сигурно знаете, че той беше в Корпуса.

Не може да бъде, понечи да се ухили Демарко, но навреме се спря.

— Не знаех — подхвърли той и отново се размърда на неудобния стол. Проклетото нещо явно беше изработено от най-твърдото дърво на света, скрито за камуфлаж под тънко парче плат. А може би изобщо не беше изработено от дърво, а от желязо или от рога на носорог.

— Добре, но ще ми обещаете, че няма да споделяте с никого това, което ще ви кажа — въздъхна Банкс. — Обещавате ли?

— Да — тържествено кимна Демарко и изведнъж му се прииска да козирува.

Генералът надникна в очите му, сякаш търсеше издайническите пламъчета на лъжата. Но Демарко беше печен измамник и макар че току-що излъга, очите му не издадоха нищо.

— Дано да казваш истината, приятел — изръмжа старият воин. — Защото, ако ме подведеш, ще ти откъсна главата и ще се изпикая в дупката на мястото й!

Демарко погледна часовника си. Проблемът на генерала вероятно беше от личен характер — я някое от децата му бе загазило, я жена му имаше връзка с някой нормален мъж.

— Добре — повтори Банкс и пое въздух през широките си ноздри, сякаш се готвеше да скочи в дълбокото. — Искам да разследваш един агент на Сикрет Сървис, името му е Били Рей Матис.

— Агент ли?

— Да.

Името му беше странно познато.

— А как точно да го разследвам?

— Искам да го... — започна Банкс и отново спря.

— Да? — подкани го Демарко. Този човек се запъваше повече от девственица, на която се опитваш да смъкнеш гащите, помисли си с досада той. После бентът най-сетне се отприщи.

— Искам да разбереш дали Матис е замесен в покушението срещу президента.

— Ухааа! — възкликна Демарко и неволно се надигна от неудобния стол. — Спрете! Не казвайте нито дума повече! — Поклати

глава, сякаш не вярваше на ушите си. — Нали беше обявено, че стрелецът е действал сам?

— Да — промърмори генералът. — И сигурно е било така.

Пълни глупости, рече си Демарко, после въздъхна и вдигна глава.

— Вижте какво, генерале. Нека ви дам информацията за себе си, която поискахте преди малко. Аз съм адвокат, който изпълнява деликатни поръчки за Конгреса. Това е всичко. Ако даден избирател стане твърде подозрителен, аз го поставям в ъгъла, където му е мястото. Ако хлапето на някой конгресмен посегне към наркотиците, аз се намесвам, преди да е станало късно. Ако някой политик подозира жена си в изневяра, отивам да се уверя, че тази жена не чука някой журналист. Ей с такива неща се занимавам, сър. Дребни и незначителни. Убийствата са извън моето поле на действие. *Далеч* извън него. Затова, ако наистина мислите, че този агент е замесен в покушението срещу президента, трябва да се обърнете към ФБР.

— Не искам — отвърна Банкс. — Поне засега.

— Защо?

Генералът не отговори. Стоеше изправен до прозореца и мълчеше, изглеждайки едновременно виновен, упорит и разгневен.

В тези четири дни след покушението Банкс и началникът на Сикрет Сървис Патрик Донъли бяха дали подробни показания пред следователите на ФБР, репортерите ги дебнеха пред къщите им и ги засипваха с въпроси, а Конгресът, проявил доста необичайна пъргавина за репутацията си, ги изправи пред една гневна комисия, която в продължение на часове ги пържи на темата „Как и защо е била пробита охраната на президента“. Което означаваше, че Банкс е имал многобройни възможности да сподели подозренията си за участие на агент от Сикрет Сървис в опита за убийство на президента. Но ето го тук — навел глава като бик, вика „не искам“.

Демарко съзнаваше, че трябва да стане и да си тръгне. Да си вдигне задника от шибания стол и да излезе, без да поглежда през рамо. Но съзнаваше и нещо друго: ако си тръгне, без да разбере за какво става въпрос, Махоуни ще му извади душата.

Но преди да избере едно от двете възможни решения, Банкс пристъпи към бюрото и взе някакво картонче. Държеше го безкрайно внимателно за ръбовете, сякаш беше посипано с антракс.

— От това започна всичко — рече той и му го подаде. — Не е оригиналът, но съдържанието му е идентично с него. Самият оригинал изпратих на... Всъщност няма значение. Хайде, прочети го.

„Игъл Уан е в опасност — прочете Демарко. — Отменете риболова на река Чатуга. Вътрешният кръг е компрометиран. Това не е шега.“

Подписът отдолу гласеше: „Агент, попаднал на неподходящо място“.

3

Напоследък председателят беше започнал да ходи пеша на обяд, опитвайки се да отложи инфаркта, който със сигурност щеше да го убие. По тази причина каза на Демарко да го чака пред мемориала на Тафт точно в дванайсет. Демарко се появи в дванайсет и четвърт, а в момента минаваше дванайсет и половина.

В центъра на мемориала се издигаше триметровата бронзова статуя на сенатора Робърт А. Тафт, подпряна на трийсетметрова камбанария от бял мрамор. На нея бяха монтирани два̀сет и седем камбани, изработени във френския град Анеси, като най-голямата от тях тежеше над седем тона. Демарко не помнеше за какви заслуги на сенатора Тафт е бил издигнат мемориалът, но беше благодарен за местоположението му — в приятен градски парк, съвсем близо до Капитолия. Едно добро място да чака шефа си.

Седна на дървената пейка срещу паметника, затвори очи и подложи лицето си на топлите слънчеви лъчи. Но спокойствието му беше нарушено от две шумни катерички, които се гонеха по тревата и дънерите на околните дървета. В момента, в който преследвачката най-после хващаше натясно бегълката, последната демонстрираше фалшиво покорство, но само докато се отдалечи достатъчно, за да се стрелне в друга посока — обикновено към някое на пръв поглед твърде отдалечено клонче, което сякаш по чудо удържаше тежестта на тялото ѝ. Демарко не беше сигурен дали гонитбата е някакъв любовен ритуал, или двете животинчета просто си играеха, но скоро му дойде до гуша от представлението. В един момент пожела някоя от тях да се размине с клона и да се размаже на земята, но представата за кръвта, бликаща между зъбите на гризача, го накара да прогони тази мисъл от съзнанието си.

Потънал в дебрите на въображението си, той изобщо не разбра кога Махоуни се появи и тръшна едрото си тяло на пейката до него. Стресна се, но стресът му бързо премина в смайване, когато видя, че шефът му е в спортен екип: синя тениска, размер XXXL, сини шорти с

бели кантове и поскърцващи нови маратонки „Найки“ с размери на едноместно кану.

— Сутринта бях при генерал Банкс — бързо се окопих той.

— И? — попита Махоуни, опитвайки се да успокои дишането си.

— Вижте, сър... Този човек иска да разследвам покушението срещу президента!

— Ти?! — подхвърли с недоверие шефът му.

Реакцията на Махоуни вероятно беше естествена, но Демарко се обиди.

— Да, сър. Генералът се безпокои, че в опита за убийство може би е замесен агент от Сикрет Сървис.

— Това са нелепости — отсече Махоуни и хвърли поглед на часовника си. Явно вече беше успял да се отегчи от глупостта на помощника си. — А ако наистина се тревожи толкова, би трябвало да го сподели с момчетата от Бюрото.

— И аз му казах същото — кимна Демарко. — Интересното е друго: и той, и Патрик Донъли са пропуснали да предоставят конкретни доказателства на ФБР. И аз реших, че...

— Донъли? — изръмжа председателят и за пръв път извърна внушителната си глава да го погледне.

— Да.

— Донъли — замислено повтори Махоуни, после изведнъж се ухили, излагайки на показ едрите си пожълтели зъби. Демарко остана с неприятното впечатление, че е попаднал в полезрението на огромен рошав мечок, който очевидно се кани да закуси с него.

Мили боже, не позволявай това! — помоли се безмълвно той.

— Кажи ми какво каза Банкс, Джо — избоботи Махоуни. — И гледай да не пропуснеш нещо!

Адвокатът се подчини. Когато свърши, шефът му запази мълчание, а на широкото му ирландско лице изплува доволна усмивка. Решил, че сега е моментът да избегне приближаващата се буря, Демарко тръсна глава и подхвърли:

— Сър, този агент едва ли е виновен. Самият Банкс мисли така. Но за всеки случай трябва да уведоим ФБР или пресата.

Махоуни кимна в знак на съгласие, но в очите му се появи опасен блясък. Гледаше като моряк, който е зърнал платно на хоризонта и вече знае, че това е неговият кораб.

Демарко помълча малко, после хвърли последния си коз.

— Ако федералните надушат, че си пъхам носа в тая работа, нещата ще опрат и до вас. А вие едва ли искате да...

Туловището на председателя бавно се отлепи от пейката.

— Помогни на Банкс да се оправи, Джо — промърмори той. — Направи всичко, което поиска от теб.

Лапата му съчувствено го потупа по рамото, после мечешката му фигура започна да се отдалечава. Походката му беше странно пружинираща, но това едва ли се дължеше единствено на новите маратонки. Отдалечил се на няколко крачки, Махоуни шумно се изсмя.

— Донъли, значи! Тая работа започва да ми харесва!

4

— Обичаш ли камерна музика, Джо?

— Не. Обичам рокендрол и джаз. Обичам да слушам Ела, когато пее онази...

— Много добре, Джо. Днес в кафето на Националната галерия има концерт на един квартет, който ще свири Моцарт. Ще се видим там в три, но гледай да не закъсняваш.

— Познаваш ли някой от членовете на този квартет, Ема?

Последва мълчание.

— Челистката — отвърна най-после Ема и смутено се засмя. — Май изкуфявам и ставам твърде предвидима, което не ми харесва.

— Ти никога няма да бъдеш предвидима — успокой я Демарко.

— Но това, което искам да ти кажа, няма как да го кажа пред челистката.

— Ще я пратя да купи нещо. Не закъснявай, Джо.

Кафето беше претъпкано. Част от зрителите стояха прави, но Ема беше окупирала маса за четирима, на която седеше съвсем сама. Демарко си представяше как любителите на музиката пристъпват към нея и любезно питат дали могат да седнат, а Ема ги прогонва с поглед и ръмжене — като лъвица, която пази окървавен животински бут от плахи лешояди. В момента лъвицата кротко отпиваше бяло вино от чашата пред себе си, а лакираният ѝ нокът почукваше в такт с музиката.

Ема беше висока и слаба, с безупречни патрициански черти. Косата ѝ, къса и елегантно подстригана, имаше неопределен сиворус цвят. Беше красива по един странен и суров начин, а сивите ѝ очи бяха ледени като очите на актрисата Шарлот Рамплинг. Демарко подозираше, че е някъде между петдесет и шейсет — не защото тя изглеждаше на толкова, а защото той все пак знаеше малко за нейната история.

Оперативната дума по отношение на тази жена винаги си оставаше една и съща: „подозрителна“. Тя твърдо отказваше да говори за себе си — нито в минало, нито в сегашно време. Пускаше по някой намек, колкото интригуващ, толкова и несъстоятелен, но категорично отказваше да се поясни. Признаваше, че преди време е работила за правителството, но не казваше като каква и в коя област. Твърдеше, че е в пенсия, но често изчезваше от града за продължително време и се връщаше без следа от загар. Живееше нашироко и притежаваше скъп имот в Маклийн, Вирджиния, чиято поддръжка не беше по силите на пенсиониран държавен служител. Не криеше хомосексуалните си наклонности, но от някои подмятания Демарко остана с впечатлението, че някога е била омъжена и има дете. Разбира се, не беше сигурен в това. При Ема нищо не можеше да бъде сигурно.

Демарко си даваше сметка, че тази жена е загадъчна, защото желае да бъде такава, защото това отговаря най-добре на противоречивия ѝ характер. Но на моменти усещаше, че прибъгва до мъгляви обяснения или директно се изплъзва, по единствената причина че е длъжна да бъде такава.

Хвърли бегъл поглед към оркестъра и тръгна към масата. Както можеше да се очаква, челюстката беше истинска красавица — висока и гъвкава блондинка, скандинавски тип. Прекрасните ѝ дълги крака бяха еротично разтворени около инструмента.

Той издърпа един стол и се настани до Ема. Тя долови проскърцването и без да извъръца глава, подхвърли:

— Мястото е заето. Както и другите две.

— Лъжкиня — рече Демарко.

— Кой ми го казва? — иронично се усмихна тя.

Демарко вдигна брадичка по посока на челюстката и подхвърли:

— Наистина е страхотно парче!

— Парче? Господи, Джо!

Демарко се заслуша в музиката, опитвайки се да разбере защо са тук всичките тези хора. Наистина ли звуците галеха слуха им, или нещо друго ги караше да търпят стоически доброволно наложената порция изтънченост — културен еквивалент на сока от моркови, който човек поглъща в името на собственото си здраве?

— Скоро ли ще свърши, Ема? — прошепна той. — Защото, ако продължи дълго, като нищо ще изпадна в кома.

— Трай и слушай — срязва го Ема. — Крайно време е да оцениш и нещо друго, освен Дикси Чикс!

Квартетът най-после свърши и челюстката подаде инструмента си на пъпчив доброволец, предупредително вдигайки пръст да внимава. После невероятните крака я понесоха към масата, а след нея се развяваше великолепната ѝ руса грива. Ако Ема не му беше приятелка, Демарко със сигурност щеше да ревнува. Всъщност и в момента ревнуваше, при това бясно.

Зърнала го на масата, русокосата фея видимо се поколеба, но Ема махна с ръка.

— Всичко е наред, Кристин, сядай. Това е Джо. Работи като пласьор за един корумпиран политик.

— За бога, Ема! — ужасено промълви Демарко.

— За кого по-точно? — попита Кристин.

За щастие Ема не обърна внимание на въпроса и се извърна към него.

— Джо, иди да донесеш чаша вино на Кристин, за да докажеш, че си добър пласьор.

— Веднага, госпожо.

Демарко се върна с виното на Кристин и една пепси-кола за себе си. Ема я засипа с похвали за изпълнението ѝ, а накрая изтърси, че в третата част почти се просълзила. Демарко не се стърпя и извъртя очи. Тази жена не би се просълзила дори и с бамбукови клечки под ноктите. За негово огромно облекчение тя сложи край на всичко това с думите:

— Скъпа, ние с Джо имаме малко работа. Досадна, но неотложна. Нали нямаш нищо против да се видим в апартамента ти след един час? Ще донеса от любимото ти шампанско.

— А ягоди? — попита Кристин.

— И ягоди — обеща Ема.

Тя изчака отдалечаването на Кристин и поклати глава.

— Колко банално! Ягоди и шампанско! — После се обърна към Демарко. — Е, Джоузеф, какъв е проблемът? Да разбирам ли, че онзи задник Махоуни пак те е пуснал в супата?

— Снощи председателят е бил на някаква официална вечеря, на която, естествено, се натряскал до козирката. И решил да ме даде под наем на Анди Банкс — кратко докладва Демарко.

— Вътрешната сигурност?

— Аха. Сутринта се явих на генерал Банкс и той сподели, че има малък проблем.

— Не забравяй, че ме чака едно прекрасно създание, Джо! — напомни му Ема.

— Банкс е на мнение, че агент от тайните служби има пръст в покушението срещу президента. А двамата с Патрик Донъли са спестили тази информация на ФБР.

— Охо! Няма да скрия, че умееш да привличаш вниманието на дамите! — отбеляза Ема, после дословно повтори думите на Махоуни: — Кажи ми какво каза Банкс, Джо. И гледай да не пропуснеш нещо.

5

Филип Монтгомъри и президентът бяха състуденти от Харвард и бяха живели под един покрив в продължение на години. Монтгомъри бе кум на президента, който от своя страна му бе върнал жеста при два от трите му брака.

Президентът бе извървял обичайния път до Овалния кабинет: губернатор на родния си щат, сенатор и накрая — президент. Той бе умен, но съвсем не гениален човек и живееше с чувството, че занемарява задълженията си, ако не работи по шестнайсет часа на ден. Монтгомъри бе неговата противоположност: истински литературен гений, който пиеше като Тенеси Уилямс, а мърсуваше и се биеше като Хемингуей. Той бе автор на една епическа поема от сто и двайсет страници, в която действителността и художествената измислица се смесваха по невероятен начин. Читателите трудно се ориентираха в нея, но това изобщо не им пречеше да я превъзнасят.

В продължение на повече от двайсет години президентът и Монтгомъри се събираха за няколко дни, за да се отдадат на забавленията от младостта си — ски, лов и риболов, спускане с кану по водите на някой пенлив планински поток. Разбира се, обилно поливайки всичко това с отбрани напитки. Тези няколко дни в компанията на Монтгомъри — обект на повишено внимание от страна на медиите — бяха единственото време, през което президентът си позволяваше да ходи разрошен, без да го е грижа за външния си вид. Що се отнася до Монтгомъри, той винаги си беше рошав. И след избирането му на високия пост президентът държеше на тези излети, настоявайки охраната му да бъде сведена до минимум. Причината за това без съмнение трябваше да се търси в нежеланието му хората да стават свидетели на запойте му в компанията на носителя на наградата „Пулицър“. Като например онази нощ на брега на река Битъруд, когато хвърляха празните бутилки от уиски във водата, а след това ги целеха с разнокалибрено автоматично оръжие, взето назаем от охраната — една дейност, която едва ли бе подходяща за ушите на природозащитниците

или за хилядите гласоподаватели, обявили се за контрол върху притежанието на огнестрелни оръжия.

Тази година двамата приятели бяха решили да отидат на риба в Джорджия, на река Чатуга. Датата на излета, от 14 до 17 юли, отдавна бе включена в натоварената програма на президента, но точното място според Банкс бе избрано доста по-късно — някъде в края на май. Разбира се, доста хора бяха осведомени за събитието, а това предлагаше почти неограничени възможности за изтичане на информация.

Банкс бе получил предупредителното писмо четири дни преди пътуването на президента до Джорджия и първата му работа бе да позвъни на директора на Сикрет Сървис Патрик Донъли. Донъли бе категоричен, че това не може да бъде дело на някой от агентите му, и дори се бе учудил, че Банкс обръща внимание на подобни анонимни послания. Отношението му определено не бе допаднало на генерала.

Той бе изтъкнал, че писмото е напечатано на бланка на Сикрет Сървис, поставено в официален плик на службата и — най-важното — изпратено със служебната поща. А служебната поща се пренасяше на ръка от въоръжени куриери, които използваха блиндиран автомобил за краткото разстояние между Ейч стрийт и министерството на Банкс на Небраска авеню. До торбата с пощата имаха достъп единствено специално оторизирани служители на Сикрет Сървис, а в министерството тя се приемаше от личния асистент на Банкс.

В допълнение текстът на писмото съдържаше и специализиран жаргон: „Игъл Уан“ и „вътрешен кръг“. Първото бе кодовото име на президента, а с второто се обозначаваха членовете на личната му охрана, които не се отделяха от него по време на пътуване. Съществуваше и външен кръг от агенти, които имаха задачата да охраняват съответния периметър — по покривите, сред тълпата, покривайки стратегическите точки за контрол. В случай че външният кръг бъдеше пробит, задачата на хората от вътрешния бе да защитят президента по всякакъв начин, включително и с цената на живота си.

Въпреки всичко Донъли продължаваше да твърди, че писмото е фалшификат. Може би *наистина* бе изпратено от агент на Сикрет Сървис — много от неговите служители не бяха доволни от реорганизациите, предприети от Банкс, — но това според него все още не означаваше, че съдържанието му е вярно. След което Донъли,

признат майстор на бюрократичните хватки, бе предложил на Банкс лично да се обади на президента и да провали дългоочакваната му ваканция заради анонимно писмо, в което се твърдеше, че съществува риск по отношение на собствената му охрана. Банкс, разбира се, не бе вдигнал телефона, но бе решил да запази предупредителното писмо.

Седем дни по-късно Филип Монтгомъри и един агент на Сикрет Сървис бяха убити, а самият президент бе ранен. Банкс изпитваше ужас и чувство за вина от факта, че не бе реагирал на предупредителното писмо, което очевидно се бе оказало истинско. Той се бе обадил на Донъли, за да му съобщи, че му изпраща въпросното писмо. Настояваше за снемане на отпечатъци от него, за ДНК проба от евентуална слюнка върху плика, а също така и за спешно вътрешно разследване, което да разкрие автора.

Донъли направи всичко възможно да го разубеди. Каза му, че ако изпрати писмото в лаборатория и започне разпити, нещата светкавично ще стигнат до медиите. А това бе последното нещо, което желяеха да се случи, твърдеше той. То несъмнено щеше да даде храна на разни конспиративни теории, замесващи Сикрет Сървис в заговор срещу живота на президента. Но Банкс държеше на своето. Макар че бе назначен лично от президента, Донъли все пак бе негов подчинен.

На другия ден Донъли отиде при Банкс. Все така категоричен, че службата му няма нищо общо с покушението, той направи нови опити да убеди шефа си, че предупредителното писмо е фалшиво. Първата му работа, в съответствие с вътрешния правилник на Сикрет Сървис, бе да подложи на тест с детектора на лъжата всички агенти, участвали в охраната на президента край река Чатуга. Те го бяха издържали без никакви проблеми. След това бе изтъкнато времето, в което бе изпратено писмото, и връзката му с хората, определени да изпълняват задачата за осигуряване на вътрешния кръг.

Външният кръг в района на Чатуга се състоеше от около шейсет агенти. Хижата за нощуването на президента бе избрана не само защото се намираще близо до подходящи за риболов места, но и защото бе съвсем изолирана и трудна за достъп на външни лица. Три дни преди пристигането на президента в района бе дислоциран голям екип служители на Сикрет Сървис, които блокираха достъпа до хижата в радиус от осем километра. Последвало бе основно претърсване на терена, попадащ в тази зона, пеша и от въздуха. Откритите там лица

бяха ескортирани извън района, а след пристигането на президента достъпът до него бе напълно прекратен. По време на престоя на държавния глава се осъществяваха периодични наблюдения с хеликоптери.

В съответствие с изискванията за сигурност и изричното желание на президента членовете на вътрешния кръг за охрана бяха сведени до абсолютния минимум от четирима агенти: Били Матис, Робърт Джеймс (човека, убит, докато бе прикривал президента с тялото си), Ричард Матюс и Стивън Престън.

Членовете на вътрешния кръг бяха определени на пети юли, а предупредителното писмо бе изпратено до Банкс пет дни по-късно — на десети. В този момент агентите Матюс и Престън още не бяха включени в охраната при река Чатуга. Това стана на 12 юли, когато титулярите катастрофираха на околновръстната магистрала и се наложи да бъдат заменени. Следователно в последния момент авторът на писмото не би могъл да има предвид нито Матюс, нито Престън, бе заключил Донъли. На което Банкс бе възразил, че един от двамата агенти може би бе компрометирал сигурността на президента преди пътното произшествие, а самото то — предизвикано нарочно, за да се избегне присъствието им на брега на Чатуга в деня на стрелбата. Донъли бе отхвърлил тази версия като малко вероятна просто, защото ставаше въпрос за челен удар в бетоновоз.

Третият агент бе убитият Джеймс. За него Донъли бе гарантирал с две ръце, тъй като той имаше безупречно досие и бе служил в Сикрет Сървис цели двацет и пет години без нито едно провинение. Освен това бе жертвал живота си, за да спаси президента. Банкс бе изказал друго мнение, според което стрелецът бе убил агент Джеймс, за да му затвори устата. Донъли бе нарекъл това твърдение абсурдно и се бе позовал на видеозаписа, от който ясно личеше, че първият изстрел бе попаднал в главата на Монтгомъри случайно, вторият само бе одраскал президента, а третият — също, насочен в него, беше улучил агента. Банкс бе принуден да се съгласи.

В крайна сметка оставаше само един заподозрян: агент Били Рей Матис. Той също имаше впечатляващо досие, но за разлика от убития Джеймс и другите двама, които бяха получили назначение след предупредителното писмо, Донъли не можеше да го изключи напълно категорично. Но, както загрижено бе споделил Махоуни, основният

проблем на Матис бе друг: на видеозаписа той изглеждаше някак вдървен. Вдървен и схванат. И доста подозрителен.

На следващия ден, докато Банкс все още се колебаеше как да постъпи с предупредителното писмо, полицията бе открила трупа на Харолд Едуардс. И предсмъртното му писмо, в което заявяваше, че е действал сам. Минути по-късно Донъли бе позвънил на Банкс и му бе съобщил, че писмото е чисто: без пръстови отпечатащи, власинки и слюнка. Бе допълнил, че е разговарял лично с куриера, пренесъл служебната поща до офиса на Банкс. Човекът нямал спомен някой от агентите да му е предавал писмо, предназначено за шефа на вътрешната сигурност.

Въпреки това в душата на Банкс бе останало съмнение.

6

Повечето слушатели напуснаха кафенето на художествената галерия веднага след изпълнението на квартета, в който участваше Кристин. В помещението се появили чистачки, които започнаха да разчистват масите и да вдигат столовете. Човекът, който ги ръководеше, хвърли очаквателен поглед по посока на двамата. Но Ема имаше качеството да не обръща внимание на многозначителните погледи.

— Не разбирам — промърмори тя. — Какво точно иска от теб Банкс?

— Да разбера дали има някаква връзка между Матис и покушението, колкото и далечна да е тя — отвърна Демарко. — Не е убеден, че агентът е виновен в нещо, но в същото време не е и стопроцентово сигурен, че е невинен. От мен иска да го проверя просто за да му е спокойна съвестта.

— Когато един политик говори за спокойна съвест, аз си представям как сър Пърсивал тръгва да търси Свещения Граал — промърмори Ема.

— Какво всъщност мислиш, Ема? — Настоятелно я погледна Демарко. — Разбира се, ако оставим настрана средновековното прозрение, което изрече току-що.

— Джо, скъпи! Ние сме във Вашингтон! Тук живеят добрите хора, които ни натресоха Залива на прасетата, Уотъргейт, аферата „Иран-Контра“, невидимите оръжия за масово унищожение. А ти ме питаш дали допускам, че една държавна институция — особено под управлението на язовец като Патрик Донъли — може да бъде замесена в заговор за убийството на президента? Отговорът е „да, допускам“. Но дали това е *вероятно*? Тук отговорът е „не“.

Ема отпи глътка вино, помълча малко и подхвърли:

— А Банкс иска да разследваш Матис само защото изглежда „вдървен“ на видеозаписа?

— Предполагам. Твърди, че винаги се вслушва във вътрешния си глас, а в случая той му казвал, че около Матис има нещо гнило. Между другото, именно Били Рей Матис е агентът, който изпуска очилата си на видеозаписа.

— И подозренията на Банкс са свързани с този факт? — подхвърли Ема.

— Не знам. Но точно Матис се изправя пред президента, когато започва стрелбата. Последният куршум на снайпериста — онзи, който убива другия агент, минава между краката му, само на два-три сантиметра от чатала.

— Дребна мишена — промърмори Ема. — Между другото, кой е направил видеозаписа?

— Телевизионен канал в Гейнсвил. Президентът решил да им подари изключителните права върху кадрите, на които той и Монтомъри се качват на хеликоптера. Предупредили са ги едва четири часа по-рано.

Пред масата се изправи латиноамериканец с благородни черти, който любезно попита дали ще си тръгват скоро, защото хората му трябва да почистят. Ема го дари с такъв поглед, че бедният човечец започна да отстъпва, мърморейки извинения на два езика.

— Банкс се безпокои и от нещо друго — подхвърли Демарко.

— О?

— От Патрик Донъли. Според него Донъли реагира неадекватно на новината за предупредителното писмо. Не знам откога е директор на Сикрет Сървис, но...

— Много отдавна — подхвърли Ема.

— ... но според Банкс той не е човек, който ще остане на течение, особено когато става въпрос за агентите му. Банкс казва, че е изненадан защо просто не е поискал отмяна на пътуването до река Чатуга, дори и само за да прикрие задника си. Най-малкото Донъли би трябвало да смени агентите във вътрешния кръг, но той не го е направил.

— Съгласна съм — кимна Ема. — А защо не го е направил?

— Банкс няма отговор на този въпрос и това е една от причините за нервността му.

— Аз веднага бих ти посочила и друга причина, ако съм на мястото на Банкс — подхвърли Ема.

— Каква?

— Защо авторът на писмото не го е изпратил направо на Донъли, който е пряко отговорен за действията на Сикрет Сървис, а го праща на Банкс?

— Не съм мислил за това — призна Демарко.

Събеседничката му помълча малко, после зададе следващия си въпрос:

— А защо Банкс просто не е съобщил за писмото на ФБР, настоявайки за разследване?

— Защото е искал да предотврати медийната шумотевица за евентуалното участие на Сикрет Сървис в покушението, доверявайки се единствено на вътрешното си чувство. Особено сега, след като медиите вече разполагат с предсмъртното писмо на Едуардс.

— И по тази причина иска ти да се заемеш с проблема вместо ФБР?

— Да. Защото е сигурен, че от мен няма да изтече информация, да речем, към „Поуст“. Е, може би е сигурен.

— Предполагам, че все пак има основание.

— Благодаря за доверието, мис Ема, но честно казано, аз съм на твоето мнение и съобщих това на Махоуни. Но в момента, в който научи, че Донъли се държи странно, той категорично настоя да приема задачата.

— Означава ли това, че Махоуни има зъб на Донъли?

— Не знам. И още нещо — според Банкс Донъли изобщо не е анализирал писмото.

— Мисли, че го е излъгал? — вдигна вежди Ема.

— Да. Банкс е на мнение, че времето за анализ е било крайно недостатъчно, особено ако се вземат ДНК проби и се прибегне до разпит на персонала. А когато го казах на Махоуни, той моментално наостри големите си уши.

— От това, което съм чувала за Донъли, стигам до извода, че всичко е възможно — промърмори Ема и прокара пръсти през късата си коса. — Я ми кажи нещо друго, Джоузеф. В онова писмо се казва, че вътрешният кръг бил „компрометиран“, каквото и да означава това. Но как точно биха компрометирали сигурността на президента четиримата агенти, които са го охранявали онази сутрин?

— Добър въпрос, Ема — кимна Демарко. — За съжаление не мога да отговоря. След началото на стрелбата те са го защитили по абсолютно категоричен начин, докато датата и целта на излета съвсем не са били държавна тайна. А ако ФБР бе открило сериозни пропуски в охранителните процедури, това вече щеше да е на първите страници. До този момент никой не е обвинил Сикрет Сървис в неправомерни действия, отклонение от служебните задължения или каквото и да е. Все още.

Ема протегна ръка към чантичката си.

— Добре, Джо. Всичко това е много интересно, но вече ти споменах, че ме чака една красива приятелка. Има ли друго?

— Има. Какво ще кажеш, ако твоите приятелчета направят една дискретна проверка на Матис? Да видят дали се е познавал с Харолд Едуардс, да хвърлят поглед на биографията и финансовото му състояние. Ей такива неща.

— Той е агент на тайните служби, сладур. Съмнявам се, че личните му данни ще разкрият нещо.

— Все пак трябва да надникнем в тях.

— Ние?

— Господи! — отчаяно проплака Демарко. — Защо Махоуни ме товари с подобни задачи? Ако наистина иска да навреди на Донъли, защо просто не подхвърли цялата тази гадост на „Поуст“?

— Според мен председателят играе една по-сложна игра, скъпи. С дългосрочни цели. Той изобщо не вярва, че Матис или някой друг от Сикрет Сървис има нещо общо с покушението. Но се *надява* да е така. И ако надеждите му се сбъднат, той няма да дразни Донъли с никакви критики в пресата, а направо ще го унищожи.

— Проклетият Махоуни!

— Стига, Джо. Вместо да скимтиш, помисли къде могат да се намерят пресни ягоди.

Демарко се плъзна под огромната арка на Капитолия, без да вдигне глава. Наложиха си да си пробива път между голяма група туристи, за да стигне до стълбището, водещо към кабинета му. Пред очите му се разкри гора от загорели вратове, благоговейно извити нагоре, към покрития с фрески таван. Туристите го дразнеха. И без това не беше в настроение заради абсурдното искане на Банкс. А с тези загорели типове по шорти май се сблъскваше абсолютно всеки ден.

Спусна се два етажа по-долу. Тук подът не беше покрит с мрамор, а с обикновен линолеум. По тавана нямаше фрески, а изолационни плочки, потъмнели от влага. На този етаж се трудеха сътрудниците на великите хора, обитаващи помещенията над главите им. Във въздуха се носеше монотонното потракване на принтери. Кабинетът на Демарко беше точно срещу залата с генераторите. От време на време правеха проби на мощните дизели, чийто басов грохот неизменно го стряскаше. По-нататък по коридора беше стаята на обслужващия персонал, отговарящ за поддръжката на техниката и чистотата в Капитолия. Ако се вземат предвид някои от задълженията на Демарко, това съседство изглеждаше съвсем уместно.

Върху матираното стъкло на вратата беше изписано АДВОКАТСКИ УСЛУГИ, КОНТАКТИ С ДЕПУТАТИ, ДЖ. ДЕМАРКО. Позлатата на буквите бе доста избеляла, а титлата беше измислена от Махоуни и, разбира се, не означаваше абсолютно нищо. Демарко влезе, свали сакото и разхлаби вратовръзката си, след което погледна градусите на термостата, за да се увери, че е на минимум. Проверката на термостата беше всекидневен ритуал, предназначен за доброто му самочувствие. Иначе отдавна знаеше, че накъдето и да върти малкото назъбено колелце, температурата в канцеларията оставаше без промяна. Разбира се, би могъл да се оплаче на съседите си от техническата служба, но те едва ли щяха да му обърнат внимание. *Кого будалка тоя?* — вероятно щяха да се запитат мъжагите в онази стая. Списъкът с приоритетите никога нямаше да включи

канцеларията на чиновник, намираща се в подземната част на огромната сграда.

В кабинета му клечеше древно дървено бюро от ерата на Картър. Пред него имаше стол за редките посетители, който се различаваше по конструкцията от този, на който седеше Демарко. Обзавеждането се изчерпваше с метален шкаф за документи до стената, който съдържаше само телефонния указател и бутилка „Хенеси“ за спешни случаи. Демарко не обичаше архивите — особено онези, които биха му докарали някоя призовка. Върху бюрото стърчеше настолна лампа, имитация на „Тифани“, която бе напълно излишна, тъй като ярката флуоресцентна тръба на тавана предлагаше остра, но напълно достатъчна светлина. Подът от черно-бели плочки беше покрит с малък ориенталски килим, в който преобладаваха кафявото и зеленото. На стената срещу бюрото висяха танцуващите балерини на Дега, разбира се, репродукция. Всичко това — фалшивата „Тифани“, килимчето и балерините — беше доставено от бившата му съпруга, направила безуспешен опит „да затопли местенцето“. Демарко отдавна беше разбрал, че само магьосник би могъл да вдъхне топлина на проклетата канцелария.

Седна на стола, качи краката си на бюрото, склучи ръце на тила и затвори очи. Какво да прави с този Били Рей? Съмняваше се, че агентът носи някаква вина. Нещата изглеждаха такива, каквито ги окачества Ема: Махоуни играе някаква игра с далечни цели, използвайки за залог собствената му кариера. Явно се надяваше, че помощникът му ще извади късмет и ще открие някакви провинения на Били Матис — факт, който ще се върже с нежеланието на Донъли да изследва анонимното предупреждение и ще му помогне да го хване натясно. Демарко нямаше идея защо шефът му ненавиждаше Патрик Донъли, но това беше неоспорим факт. Мечокът искаше да го схруска, и толкоз.

При това положение Демарко нямаше избор. Когато мечокът си поиска закуската, значи трябва да я получи. Не можеше да пренебрегне пряката заповед на Махоуни, но не можеше и да направи нищо, което да привлече вниманието на Сикрет Сървис или ФБР. Откриеха ли, че ги будалка, могъщите институции безмилостно щяха да го стъпчат с подкованите си ботуши, а когато тъпченето започнеше, Махоуни щеше да се направи, че за пръв път чува името Джо Демарко. По тази

причина той щеше да изпълни заповедта и да започне разследването на Били Рей, но крайно внимателно. Щеше да бъде едно незабележимо и дискретно разследване, макар и напълно лишено от логика. Защото предварително трябваше да приеме, че Матис е виновен. Във всички други случаи то автоматично се обезсмисляше.

Започна с картончето, което Банкс му беше дал, и го препрочете. Вниманието му беше привлечено от подписа под текста: „Агент, попаднал на неподходящото място“. Звучеше така, сякаш авторът е бил принуден да се подпише или пък е разполагал с нежелана информация. Беше един *неохотен* подпис. Което можеше да означава само едно: ако писмото е истинско и Сикрет Сървис действително има нещо общо с покушението, неговият автор би могъл да бъде и Били Матис. Той е знаел, че се готви покушение, не е искал да участва в него, но не е бил в състояние да му попречи.

Имаше и друга възможност: писмото да се е отнасяло именно до Матис, който нарочно бе изпуснал слънчевите си очила, за да осигури добра видимост на стрелеца. А третата (и най-вероятната) беше проста: писмото бе фалшиво и Матис бе невинен. Възможности, изпълнени с „ако“ и „може би“. Явно се налагаше да поеме по „пътя с жълтите плочки“ в омагьосаното от политици царство Оз.

Банкс го бе снабдил с копие от служебното досие на Матис и той остави картончето, за да насочи блестящия си интелект към въпросния документ. В него несъмнено щеше да открие това, което му трябваше. И най-вече тайните от миналото на чакала.

Според сведенията в досието му той беше американец до мозъка на костите си — като овесените ядки и произведеното нелегално уиски. Беше роден в Ъптънвил, щата Джорджия, където и да се намираще това населено място, ей богу. Живял бе там до осемнайсетгодишна възраст, когато бе постъпил доброволец в армията. Бе преминал в запаса след четиринайсет лишени от премеждия месеца служба в Южна Корея, а после бе учил две години в местния общински колеж. Веднага след колежа бе постъпил в Сикрет Сървис и бе служил там в продължение на шест години.

В живота на Били Рей имаше две случки, които заслужаваха внимание. По време на войната „Да хванем Саддам“ неговата рота от запасници била мобилизирана за осем месеца. В рамките на този срок самият Били Рей извършил няколко неуточнени геройства, които му

донесли престижни награди — ордена „Пурпурно сърце“ и Бронзова звезда. Втората случка станала две години преди това, доста по-близо до дома.

Били охранявал една пресечка в Гари, щата Индиана, откъдето минавал маршрутът на президентския кортеж. Някакъв крадец решил, че визитата на президента е най-подходящото прикритие за предварително замисления обир в местния банков клон. С коефициент на интелигентност, близък до този на заека, въпросният крадец явно не си дал сметка, че маршрутът на посещение от такъв ранг се покрива както от униформени, така и от цивилни ченгета. Алармата се включила в момента, в който излязъл от банката. Униформеният полицаи наблизко светкавично извадил пистолета си и крадецът стрелял по него. Това предизвикало масова паника и хората се разбягали във всички посоки. В същия момент президентската лимузина навлязла в пресечката. Били бил най-близо до мястото на инцидента, но не стрелял, защото се страхувал да не улучи невинни хора. В същото време трябвало да попречи на бандита да насочи оръжието си към кортежа. Единствената възможност била да използва физическа сила. Бронежилетката поела първия куршум, а вторият попаднал в левия му бицепс. Секунда по-късно бандитът бил обезоръжен.

Макар че едва ли бе геният на квартала, Били Матис бе безспорно смел човек. Два пъти раняван по време на редовната си военна служба, носител на високи отличия, той, вече като агент на Сикрет Сървис, не се поколебал да се изправи срещу куршумите на брега на река Чатуга. Нима такъв човек можеше да бъде заподозрян в заговор за убийството на президента?

В досието обаче имаше и един друг интересен факт, който не убягна от вниманието на Демарко. Допреди два месеца и половина Матис изпълнявал съвсем обикновени задачи, които били далеч от славата: охранявал затворените периметри около Белия дом или Кемп Дейвид, често бил един от стотиците цивилни агенти, покриващи улиците, когато президентът удостоявал с присъствието си различни райони в централната част на Щатите. Никога не бил личен бодигард на президента или на член на семейството му. От досието не можеше да се разбере причината да бъде включен в преторианската гвардия на 15 май. Дали това се дължеше на проявения в миналото героизъм, или просто защото бе натрупал достатъчно стаж, оставаше загадка.

Демарко си даваше сметка, че може да разбере това само от човек, достатъчно запознат с вътрешните правила на Сикрет Сървис. Но фактът за *неотдавнашното* му включване в контингента за лична охрана на държавния глава си оставаше интригуващ. Е, интригуващ дотолкова, доколкото човек отдава предпочитанията си на различните конспиративни теории.

Пъхна досието и картончето в най-горното чекмедже на бюрото си и превъртя ключа. После излезе от кабинета и тръгна по коридора към стаята на техниците. Почука и търпеливо изчака отвътре да долети небрежното „давай“, след което отвори вратата. Около масата в средата на помещението играеха карти трима чернокожи мъже, облечени в тъмносини работни комбинезони. Над разглобения климатик на плота в дъното се беше навел четвърти — също чернокож, облечен като колегите си.

Зърнали фигурата на Демарко на прага, картоиграчите дружно го поздравиха с познатите до болка възклицания: „О, ето го италианският жребец“, „Неуморимото емигрантче пристига“ и „Кльощавият пак е тук“.

— Исусе! — страдалчески се намръщи Демарко. — Всеки път ли трябва да правите този театър?

— Всеки път — спокойно отвърна мъжът, който човъркаше климатика. — Защото всички жабари са идиоти, а ти адски приличаш на шибания Съни Корлеоне! — Той се избърса в долната част на комбинезона, ухили се и почти смачка в лапата си пръстите на Демарко.

— Как е хлапето, Къртис? — попита Демарко.

Най-големият син на Къртис Джаксън беше кетчър в младежкия отбор на „Метс“. Миналата неделя беше блокирал кръга около хоума в момента, в който първият бейсман на противника — грамада с размерите на Ню Джърси, налетял отгоре му със скоростта на експрес. Момчето не бе изпуснало топката, но се бе наложило да го изнесат на носилка, при това само на два ининга от края на мача.

— Нищо му няма — ухили се Къртис. — Явно има дебелата глава на майка си. Другата седмица е готов за игра.

— Това е добре.

— Хей, Дееемаарко — протяжно подвижна един от картоиграчите. — Прави ли ти впечатление, че единственият бял човек

в сградата получава канцелария в мазето?

— Той не е бял, а италианец, Кларк — поправи го друг от играчите. — След една-две слънчеви бани ще стане по-черен и от теб!

— Трябва да влезеш в профсъюза, Демарко — ухили се първият. — Така ще те повишат и може да ти дадат кабинет някъде по-нагоре.

— Никога — влезе в тон Демарко. — Ако вляза в профсъюза, ще ме накарат да облека някой шибан комбинезон с име на джобчето.

— Не ставай глупак, Демарко — обяви вторият картоигрaч. — Никой не пришива собственото си име на джобчето!

— Точно така — обади се и третият край масата. — На моето джобче е пришито твоето име, което означава, че тези дни можеш да очакваш уволнение заради мързел!

Тримата механици избухнаха в смях и започнаха да се поздравяват с оглушително пляскане на длани, а Демарко се обърна към Къртис и попита:

— Защо тези типове не бачкат, по дяволите?

— Не че ти влиза в работата, но смяната им започва след един час — поясни онзи. — Идват по-рано, за да поиграят карти и да избягат от жените си. Трябва ли ти нещо, Джо?

— Аха — кимна Демарко. — Ще ми заемете ли телевизора и видеото?

— Няма проблем — кимна Къртис. — Но до утре следобед гледай да ги върнеш, защото ще дават демонстрационен мач на „Скинс“.

Това предизвика 15-минутен разгорещен спор между картоиграчите и Демарко, който беше луд фен на „Редскинс“. Необременени от сантименти и географска лоялност, механиците подложиха на унищожителна критика защитата и нападението на „червенокожите“, а крайният защитник бе окачествен като „дебела ученичка, която тича като муха без глава“. Разбира се, през цялото време те демонстрираха единодушна подкрепа за техните главни съперници, водачи в групата.

Когато най-после се върна в кабинета си, Демарко включи видеото и пусна взетата назаем касета с покушението. Седна на стола с дистанционното в ръка, а пръстът му легна върху бутона за паузата. Беше готов да проучи и прецени всичко, което прави Били Рей Матис „вдървен“ в момента на покушението.

През последните четири дни телевизионните коментатори и платените им експерти бяха разнищили в детайли изпускането на слънчевите очила на Матис миг преди началото на стрелбата. И бяха стигнали до единодушното заключение, че Господ е демократ. Защото, ако Матис не беше изпуснал очилата си, Монтгомъри нямаше да се блъсне в задника му, а после и в президента. Което означаваше, че главата на президента щеше да бъде пръсната още с първия изстрел. Момчетата и девойките във ФБР не бяха изразили несъгласие с тази версия, въпреки че нито те, нито журналистите знаеха за предупредителното писмо.

Наблюдавайки внимателно записа, Демарко постепенно стигна до заключението, че Матис *наистина* е малко по-нервен от другите агенти. А докато групата вървеше към хеликоптера, непосредствено преди стрелбата, главата му *май* се сгуши в якето — като на костенурка, усетила опасността. В същото време обаче той се придвижваше бързо, закриваше президента с тялото си без никакво колебание и пръв откри стрелба към надвисналата над реката канара.

В записа нямаше нищо, което да навежда на определени заключения, но Демарко разбра какво е имал предвид Банкс. Агент Матис се държеше по-различно от колегите си, макар че трудно можеше да се определи по какъв начин. Още повече че ФБР отдавна бе разчленило записа на съставните му части — пиксел по пиксел и кадър по кадър, използвайки триизмерен компютър за всички възможни симулации. А след като стотиците бели престилки в Бюрото не бяха открили нищо подозрително, едва ли това можеше да стори невъоръженото око на Демарко. Отказа се, след като изгледа лентата пет пъти подред. На нея се виждаше или един много добре трениран агент, който не пропуска нищо, или един много нервен агент, който очаква стрелбата да започне всеки момент.

Демарко погледна часовника си. Наближаваше четири следобед. Някъде в средата на Атлантическия океан слънцето преваляше, което беше достатъчно за Демарко да вдигне телефона и да набере номера на Алис.

„Монокъл“ е името на историческото заведение, разположено в сенатската част на Капитолия, само на една пресечка от Юниън Стейшън. По стените са окачени снимки на ухилени политици със стъклени погледи, сред които личеше тази на Махоуни, поставена на почетно място близо до вратата. На нея мечокът бе праметнал лапа през раменете на някакъв съперник, който очевидно не се чувстваше много удобно в прегръдката му.

Демарко харесваше тази кръчма. Кухнята предлагаше сравнително качествена храна, а от постоянното си място на бара той имаше възможност да наблюдава младите дами, работещи на Капитолийския хълм, които бързаха да хванат метрото от Юниън Стейшън. Излишно бе да се добавя, че същият този бар предлагаше отлично мартини.

Чашата му беше поднесена от мистър Уилям, който по традиция обслужваше бара в следобедните часове. Физиономията му беше толкова сериозна, сякаш сервираше не мартини, а вино за причастие.

Мистър Уилям беше чернокож, прехвърлил шейсет, висок над метър и деветдесет, сух и костелив. От предците си беше наследил печалната физиономия на погребален агент, но зад нея се криеше мръсното въображение на хлапак.

— Снощи гледа ли мача на птичките срещу Сиатъл, Джо? — подхвърли той.

— Вижте, сър, вече обсъдихме тази тема и вие прекрасно знаете мнението ми — парира го веднага Демарко. — Ще гледам „Ориълс“ едва когато сенаторите се върнат във Вашингтон.

За несведущите трябва да се обясни, че през 1971 г. отборът на „Уошингтън Сенаторс“ напусна окръг Колумбия и се премести в Тексас, приемайки името „Тексас Рейнджърс“. Това потопа в дълбока скръб всички истински фенове на бейзбола във Вашингтон, които страдаха така, сякаш собствените им майки бяха предали богу дух. В продължение на четири години те лобираха за връщането в столицата

на отбор от мейджър лигата, но собственикът на „Балтимор Ориълс“ упорито се противопоставяше на тези идеи, заключавайки съвсем правилно, че отбор от мейджър лигата в окръг Колумбия ще опразни седалките на стадиона „Кемдън Ярдс“. Имаше основания да се вярва, че през следващата година Вашингтон най-после ще получи това, което иска, макар и на прекалено високата цена, обявена от собственика на „Ориълс“. Демарко страстно ненавиждаше този човек, а чувствата му можеха да бъдат разбрани единствено от заклетите бейзболни фенове.

— Значи не видя забележителната тройна комбинация на Родригес, завършила с великолепен вътрешен хоумрън, така ли? — подхвърли мистър Уилям.

Мамка му! Да видиш тройна комбинация, завършила с вътрешен хоумрън, беше все едно да се натъкнеш на лайно от динозавър! А той беше пропуснал и двете! Шибаните „Ориълс“! Собственикът им беше невероятен сребролюбец и скръндза, главната му трибуна приличаше на обор, а питчърите му — невероятни леваци, които нямаше да намерят място дори в ученически отбор. Но с тях играеше невероятният Алонзо Родригес, най-добрият в страната. Разбира се, това не можеше да накара Демарко да вдигне ембаргото си. Никога!

— Да вървят по дяволите и Родригес, и тройната му комбинация — отсече с категоричен тон той.

— Ти си голям инат, Джо — кротко отбеляза мистър Уилям.

И това си беше чистата истина. Демарко отпи глътка мартини и одобрително кимна на създателя на напитката.

— Отлично, мистър Уилям. Мога ли да използвам телефона ви, моля?

— Нямах ли си мобилен като останалите баровци, дето идват тук?

— Имам, но си пестя минутите. Хайде, подай ми апарата! Нали не плащаш сметката?

Набра номера, чу гласа на Ема и се представи:

— Аз съм.

— Не може да бъде, Джо.

— Звучиш ми доста жизнерадостно — отбеляза той.

— Че какво ми е? Аз съм здрава, умна и богата. И вода активен полов живот, за разлика от теб. Защо да не бъда жизнерадостна?

Казвай какво искаш, защото си правя ноктите!

— Искам да ми дадеш назаем някой от сътрудниците си. Ще го използвам за наблюдение.

— По случая „Матис“?

— Да.

— Значи включваш на пълни обороти, а?

— Какво е разследване без наблюдение, Ем? Ще пусна човека да върви ден-два подир Били, а след това ще докладвам на Банкс, че момчето е чисто като първия сняг.

— Първият сняг бързо почернява от мръсотия, Джо. А я ми кажи, ти какво ще правиш, докато моят човек следи Били?

Демарко й каза.

— Мисля, че Майк е свободен в момента — светкавично се съгласи Ема. — Ще му кажа да ти звънне.

— Това да не е онзи Майк, дето ми го даде назаем през февруари?

— Същият.

— Добре. Момчето си го бива. Между другото, дай ми някакви сведения за миналото му. — Извъртя очи едновременно с молбата, защото беше сигурен, че си губи времето. Но, както правилно беше отбелязал мистър Уилям, той си беше инат.

— О, обичайните неща — отговори Ема. — Бивш „тюлен“ с лиценз да убива.

Слушалката онемя.

Това като нищо може да се окаже истина, помисли си Демарко. Познаваше Ема достатъчно дълго, за да знае, че тази жена поддържа контакти с всякакви таланти: бивши ченгета, бивши войници, а много вероятно и бивши престъпници. Познаваше експерти по подслушвателна апаратура, фалшификатори на документи и компютърни хакери. Всички те бяха висококомпетентни и по причини, които Демарко никога нямаше да разбере, безкрайно лоялни към Ема.

А той се запозна с нея на улицата. Беше оставил някакъв приятел пред летище „Рейгън Нашънъл“ и се готвеше да потегли от паркинга за таксита, когато дясната врата се отвори и в купето нахлу някаква жена. Привлекателна, на средна възраст, облечена в елегантен, леко измачкан бял костюм с панталон. Дишаше учестено и имаше вид на човек, който от доста време не си е лягал. Носеше само малка дамска чантичка.

— Хей, какво... — понечи да протестира Демарко, но жената вдигна ръка.

— След десет секунди от терминала ще излязат двама мъже, които са въоръжени, и ще се опитат да ме убият. По всяка вероятност ще убият и вас, защото сте с мен. А сега тръгвайте, ако обичате.

— Но, вижте...

— Разполагате с по-малко от пет секунди. Аз работя за правителството и не ви лъжа.

Демарко понечи да изгърси едно „това вече съм го чувал“, но навреме се въздържа. А и започна да го обзема страх. Очите му внимателно огледаха неканената гостенка. Би могла да бяга от полицията, или да е „муле“, натоварено с наркотици. Подозренията му бързо се стопиха. Лицето ѝ не беше особено приятно, но внушаваше доверие.

Погледна в огледалото за обратно виждане тъкмо навреме, за да съзре двамата мургави мъже, които излетяха от терминала, огледаха тротоара в двете посоки, след което единият посочи колата му.

— Мамка му! — стресна се Демарко, даде газ и потегли, без да го е грижа за все така плътната редица от коли, които запълваха платното. — Защо не взехте някое проклето такси?

— Не видяхте ли опашката? — отвърна с въпрос жената, погледна назад и изпъшка: — Господи, чакала ги е кола!

Демарко механично премести очи към огледалото. Двамата мургави мъже се качваха в черен мерцедес.

— Но какво по дяволите... — нервно преглътна той, без да получи възможност да довърши изречението си.

— Карайте към Пентагона! — заповяда жената. — И не спирайте за нищо на света, дори пред пътната полиция!

— Но чакайте...

— Ако спрете, ще убият ченгето! А сега натиснете газта!

Мерцедесът бързо скъсяваше разстоянието помежду им. Жената бръкна в чантичката си и извади клетъчен телефон.

— Аз съм — рече в мембраната тя. — Току-що пристигам от Кайро. Нося и мострата, но те ме чакаха на лентата за багажа. Това не трябваше да се случи, кретен такъв! — Послуша за момент, после троснато отвърна: — Не, нямам оръжие. Нима си въобразяваш, че ще се кача в самолета с пистолет? Виж какво, млъкни! Слушай

внимателно. Пътувам с един цивилен. Колата е... — Очите ѝ въпросително се извъртяха към Демарко. — Кафяво волво, модел деветдесет и четвърта. Току-що напуснахме района на летището и се движим към Джордж Уошингтън Паркуей. Ще ни познаете лесно, защото ще караме със сто и шейсет, а зад нас се движи черен мерцедес. А сега викай помощ, бързо!

Изключи телефона и обърна глава.

— Как се казвате?

— Джо.

— Слушай ме внимателно, Джо. Трябва да натиснеш здраво педала. В такъв момент не бива да ти пука за бричката.

Мерцедесът беше точно зад тях, но не направи опит да ги засече или изпревари.

Жената хвърли бегъл поглед през рамо.

— Ще изчакат да излезеш на магистралата, след което някой от тези типове ще извади автомат и ще ти надупчи гумите.

— Исусе! — възкликна Демарко. — Защо просто не изхвърлиш през прозореца това, което търсят?

Вероятно решила, че се шегува, жената избухна в нервен смях.

Скоро излязоха на Джордж Уошингтън Паркуей. Мерцедесът беше петдесет метра зад тях. Демарко бързо стигна сто и петдесет и изпита задоволство от сравнително слабия трафик. В огледалцето видя как единият от мургавите се показва от десния преден прозорец, а от протегнатата му ръка излитат оранжеви пламъчета. Не чу изстрелите, но видя искрите, отхвърчащи от асфалта отстрани на волвото.

— Копеле гадно! — изрева той и рязко натисна педала на газта, но той не помръдна. Колата не можеше повече.

После всичко свърши.

Над мерцедеса изведнъж се появи огромното черно туловище на хеликоптер, от който блесна ослепителен лъч. Някакъв мъж с пушка в ръка беше увиснал от него. Един Господ знаеше откъде се появи тази машина. Мерцедесът леко намали, вероятно търсейки начин за измъкване — изход от магистралата или отклонение. Кракът на Демарко продължаваше да натиска педала докрай. Минута по-късно видя как пет-шест автомобиля с включени червени и сини светлини заобиколиха колата на преследвачите им.

— Вече можеш да отбиеш — обади се жената.

Но Демарко продължаваше да фучи с пълна газ.

— Спокойно, всичко е наред — повтори жената. — Отбий и спри.

Демарко се подчини. Когато волвото най-сетне спря на банкета, той безсилно отпусна глава върху кормилото. Постоя известно време така, после прошепна:

— Би ли ми обяснила какво по дяволите...

— Не мога, Джо, съжалявам.

Проклетницата нито веднъж не му позволи да си довърши изречението.

Зад колата им спря бял микробус със служебни номера. Жената отвори вратата и слезе.

— Между другото, казвам се Ема — наведе се към купето тя. — Много ти благодаря, Джо.

След което се качи в микробуса и изчезна.

На следващата сутрин Демарко седеше в кабинета си и прелистваше вестника, търсейки някакво съобщение за инцидента от предишната вечер. Не откри нищо. Малко по-късно на вратата се почука и той изненадано вдигна глава. Тук посетители идваха изключително рядко. Стана да отвори. На прага стоеше Ема.

— Как успя да...

Понечи да попита как го е открила, но навреме осъзна, че въпросът му ще прозвучи глупаво.

— Искам просто да ти благодаря както подобава за всичко, което направи снощи — отвърна Ема, после влезе в кабинета, без да чака покана, и очите ѝ критично огледаха вътрешността му.

— Два билета за мача на „Уизардс“ довечера — подаде му някакъв плик тя. — Точно зад скамейката на резервите. Чух, че си голям запаянко.

— Благодаря — смаяно промърмори Демарко. Билетите на такова място струваха най-малко петстотин долара. — Това наистина е приятна изненада, но все пак бих искал да узная какво се случи снощи.

— Не мога да ти кажа, Джо, съжалявам. Но, както се изразяват в официалните речи, имаш благодарността на цялата нация. Ето ти телефона ми. — На картичката, която му подаде, беше изписан само един номер, с код 703 пред него. — Ако имаш някакъв проблем, независимо какъв, обади ми се.

— Имам, и то голям — светкавично включи Демарко, спомнил си текущата задача, поставена му от Махоуни. — Случайно да познаваш човек, който може да отвори касата?

Така бе поставено началото на едно дълго и безкрайно странно приятелство, за което нито веднъж не му се наложи да съжалява.

Все пак успя да научи нещичко за нея. Това стана, след като помоли Махоуни да ѝ направи малка служебна проверка. Отначало предполагаше, че Ема ще се окаже агент на ЦРУ — факт, който Махоуни би могъл да потвърди с лекота. Но нещата се оказаха различни.

— Бивша сътрудничка на ВРУ — смутено обяви при срещата им председателят, а Демарко си каза, че никога не го е виждал такъв.

Военното разузнавателно управление беше създадено от министъра на отбраната Робърт Макнамара през 1961 г., малко след кризата в Залива на прасетата. Според мнозина специалисти това бе организацията, в която мечтаеше да се превърне ЦРУ, когато пораснеше. Не само заради високата компетентност на нейните служители, които почти винаги оставаха далеч от вниманието на медиите, а и заради участието ѝ в деликатни военни операции, които бяха от такова значение за страната, че никой политик не смееше да отвори уста за тях.

— Когато го помолих за информация за тази жена, моят източник обеща да ми се обади по-късно — продължи все така смутено Махоуни. — След което в кабинета ми се появиха двама юначаги с такива мутри, че замалко не подмокрих гащите. Попитаха ме откъде знам името ѝ и защо се интересувам от нея. Мен! Председателят на Камарата! Както и да е. След като им разиграх един мюзикъл в стил шибаните Джинджър и Фред, юнаците най-сетне решиха да споделят, че въпросната дама е бивша агентка на ВРУ, но аз останах с впечатлението, че това „бивша“ май си е само заблуда.

Без майтан! — рече си Демарко.

— И това беше всичко, което ми казаха, Джо. И зъб не обелиха за задачите, които е изпълнявала, за положението ѝ в организацията. Явно тези неща ще останат дълбоко погребани, докато Потомак не пресъхне.

Но това беше достатъчно за Демарко. Вече разбираше защо Ема никога нищо не обяснява.

От дълбокия унес го извади ръмженето на самосвал, който се освобождава от отпадъците в каросерията. Обърна се надясно и видя, че това не е боклукчийски камион, а дамската чанта на Алис, стоварила се на бара до него. Огромно чудовище от изкуствена кожа с обем около пет кубически метра, което вероятно побираше всичките ѝ притежания на този свят.

Без да дава вид, че го е забелязала, Алис направи знак на мистър Уилям, който предпазливо се приближи. По принцип мистър Уилям беше общителен човек, който обичаше и уважаваше клиентите си. Но Алис беше едно от редките изключения.

— „Блек Джек“ с лед и сламка! — разпореди се тя. — И побързичко!

— Да, госпожо — покорно се поклони мистър Уилям. Беше невероятно, че един толкова висок и слаб човек като него изобщо е в състояние да се прегъне.

— Знаеш, че идвам, знаеш и какво пия! — просъска Алис, все още без да поглежда съседа си на бара. — Можеше да ми поръчаш!

— Знам и друго: ако обичайната ти доза закъснее дори с пет минути, черният ти дроб ще блокира! — не ѝ остана дължен Демарко.

— Я не се прави на умник!

Мистър Уилям постави чашата на бара пред нея и се оттегли с движенията на Майкъл Джексън, излязъл на редовната си лунна разходка.

— Хей, а ядките? — изрева след него Алис. — Онези малки нещица със златиста коричка?

— Веднага, госпожо — отвърна с ледена физиономия мистър Уилям. Но стъкления блясък в очите му предупреждаваше, че съвсем скоро в бара ще се извърши убийство.

Алис беше петдесетгодишна, с дълга изрусена коса, тежък грим и поне десет кила над нормата. Имаше съпруг, когото наричаше „онзи задник“, и син, удостоен с титлата „гадно копеленце“. Животът ѝ се подчиняваше на една-единствена цел: едноръките бандити в Атлантик Сити — комарджийската Мека, която посещаваше всеки уикенд. Иначе работеше в Ей Ти & Ти.

Глътна наведнъж половината от съдържанието в чашата си, след което завря глава в бездънния чувал, играещ ролята на дамска чанта.

— Дръж — изръмжа тя и тръсна на бара пред Демарко пет-шест смачкани листа хартия. Това бяха разпечатките от телефонните разговори на Били Матис за последните три месеца.

Без съучастник в лицето на стрелеца Били не би могъл да има нищо общо с покушението. Разбира се, ако се приемеше, че изобщо е бил замесен. А когато някой има съучастник, той се нуждае и от връзка с него. Ерго, Демарко трябваше да знае с кого си е бърлил Били през последните три месеца.

Разбира се, той си даваше сметка, че ако Били Рей е професионален убиец или агент на чужда държава, със сигурност ще използва по-сложни средства за комуникация от телефона в кухнята си. Но един поглед в досието му беше достатъчен, за да е ясно, че той не е обучаван още от ранна възраст руски шпионин, когото са спуснали в парашут някъде в Джорджия със задачата да спечели доверието на американския елит.

— Да знаеш, че хич не беше лесно да докопам тези разпечатки — промърмори Алис, хвърли шепа фъстъци в устата си и изрева по посока на мистър Уилям: — Ей, кокил, я налей още едно!

— Кого будалкаш, Алис? — вдигна глава Демарко. — Достатъчно ти е било да натиснеш три клавиша на компютъра си!

— Откъде знаеш? — втренчи се в него изрусената фурия. — Да не би да си колега в телефонната компания? Както и да е. Трябва да ти кажа, че тоя месец малко съм го закъсала.

Всеки месец го беше малко закъсала. Демарко имаше сериозни основания да подозира, че коленете ѝ все още не са влезли в съприкосновение с бухалките на лихварите единствено благодарение на сумите, с които я спонсорираше всеки месец.

Разгърна разпечатките и я остави да направи кратък анализ на икономическото състояние на страната, което оказвало негативно влияние и върху личните ѝ финанси. Компютърът на Алис беше отбелязал имената и адресите на хора и фирми, с които Били Рей бе разговарял от домашния си телефон или с помощта на личната си фонокарта. Щеше да помоли Ема да ги провери един по един, но в момента не виждаше нищо подозрително. Като например някоя фирма, предлагаща снайпери или електронни мерници за тях. Но най-важното беше, че нямаше никакви разговори с покойния Харолд Едуардс.

Направи му впечатление само един факт — през юни, в рамките на две седмици, Били беше звънял двайсетина пъти на абоната Джилиан Матис. От служебното му досие беше известно, че Джилиан Матис е майка му. Прегледа сметките за предишните месеци и установи, че там са отбелязани едва четири такива разговора. Серията започваше две седмици, след като Били бе включен в личната охрана на президента. Разбира се, това явление можеше да се обясни по най-различни начини. Например че майка му се е разболяла и Били е проверявал състоянието ѝ. Или че е планирал да я посети и е уточнявал програмата си. А може би просто бе любимото синче на мама.

— Е? — изръмжа Алис.

— Какво „е“? — вдигна глава Демарко. Не беше чул нито думичка от петминутната ѝ тирада.

— Ще ми дадеш ли аванс, или не?

— Ще ти дам — въздъхна той. От опит знаеше, че това е единственият възможен начин за действие, когато ставаше въпрос за Алис. А парите, не ще и дума, щяха да потънат в ротативките.

9

Мидълбърг, щата Вирджиния, е живописно градче на осемдесет километра западно от столицата. Сгушено сред красивите зелени хълмове, между които е минавал фронтът по време на Гражданската война, днес то бе заобиколено от тучните пасища на скъпи конеферми с бели огради, където се отглеждаха едни от най-скъпите расови жребци в страната. Терените в околността отдавна бяха изкупени от богати жители на Вашингтон, които много обичаха да се правят на печени каубои и да наблюдават надбягванията, организирани всеки уикенд.

Франк Енгълс не беше печен каубой, а собственик на малко хотелче — романтична, обрасла с мъх викторианска постройка с прозорци от оловно стъкло и еркери на стръмния покрив. Ако имаше приятелка, Демарко с удоволствие би я завел на такова приятно място, особено през есента. Ако имаше...

Беше поискал от генерал Банкс да се срещне с човек, който познава както Били, така и системата за повишения в Сикрет Сървис. След съответния контакт с отдел „Човешки ресурси“ хората на генерала бяха получили името на Франк Енгълс. Хубавото в случая беше, че малко преди да се пенсионира, Енгълс бе пряк началник на Били.

Вратата отвори възпълна белокоса жена с набрашнена престилка. Насочи го към задния двор, където Енгълс поправял нещо. Демарко заобиколи къщата и видя един мъж да цепи дърва в близост до оградата. Беше с гръб, а в краката му лежеше куче.

По принцип обичаше кучетата, но само онези, които му стигаха до коляното. В случая обаче насреща му се беше проснала немска овчарка с размерите на шотландско пони и козина като на полярна мечка. Главата на звяра се извъртя към него като дулото на оръдие, а от устата му излетя кратко ръмжене. В следващия миг звярът скочи и се понесе към него. Демарко реагира по единствения начин, по който реагираше на всички шейсеткилограмови псета, хукнали с оголени

зъби срещу него: закова се абсолютно неподвижно на място с максимално хрисимо изражение, а сърцето му се сви от мъка, че не носи пистолет.

Енгълс най-после забеляза ситуацията, която се разиграваше зад гърба му — замръзналия в крачка Демарко, правещ отчаяни усилия да не трепери като рибарска стръв по течението, и четирикракото чудовище, готвещо се за решителен скок. Пенсионираният агент побърза да застане между двамата и успокоително подхвърли репликата, използвана от всички кучкари:

— Спокойно, не се притеснявайте. Булит е много добро куче.

Беше прехвърлил шейсет, облечен в дънки и жълта тениска с надпис „Аз обичам Вирджиния“. Имаше неспокойни очи, изкривен от многобройни счупвания нос и кръгла плешивина на темето, наподобяваща тонзура. В комбинация със счупения нос тя му придаваше вид на свещеник, който не обича да подлага и другата си буза.

Демарко очакваше сътрудничество от негова страна и по тази причина не му каза, че трябва да държи домашния си вълк на верига и с намордник върху остриите зъби. Вместо това направи опит да се усмихне и подхвърли:

— Да, да, той наистина изглежда добро кученце.

За негов ужас песът се приближи и започна да души чатала му.

— Аз съм Джо Демарко, мистър Енгълс — представи се той, опитвайки се да не обръща внимание на проклетия пес. — Работя в Конгреса.

Отвори портфейла си на отделението със служебния пропуск и го тикна под носа на домакина.

— Конгресът значи — промърмори Енгълс, хвърляйки бегъл поглед на документа. Демарко обаче остана с впечатлението, че е запаметил всяка буква и цифра от него.

— Да, сър — кимна той. — Идвам при вас във връзка с покушението, извършено наскоро срещу нашия президент. Вероятно вече сте научили, че е създадена специална комисия за разследване на охраната на държавния глава. В тази връзка бих искал да ви задам няколко въпроса.

— Мисля, че Конгресът трябва да си гледа шибаната работа, а охраната да остави на специалистите — неприязнено изръмжа Енгълс.

Демарко го възнагради с леко притеснена усмивка.

— Между нас казано, и аз съм на същото мнение, сър. Но когато шефът казва „скачай на седлото“, просто го правя.

Подходът „аз съм само един обикновен изпълнител“ даде резултат.

— Ясно, ясно — махна с ръка Енгълс. — Елате да влезем в къщата. Ще ви черпя едно кафе, а вие ще зададете въпросите си. Булит, махни се от костюма на човека! Това куче е толкова добро, че вероятно ще оближе приятелски дори и крадеца, проникнал в дома ми!

Още един кучкарски лаф.

Влязоха в кухнята, която ухаеше на ябълки и канела, а огнището спокойно можеше да побере коледното дърво. Беше просторно и удобно помещение, създадено да приютява няколко поколения едновременно, включително куп деца, блъскащи се да оближат крема от тортата. Булит доволно се излегна на пода, близо до стола на господаря си.

— И тъй, какво искате от мен? — попита Енгълс, докато прибавяше сметана в кафето си. — Нали знаете, че съм пенсионер.

— Интересуват ни процедурите по подбора на агентите, мистър Енгълс. Най-вече на онези, които влизат във вътрешния кръг. Нали знаете — изискванията по отношение на опита и квалификацията и други такива.

Единственото предназначение на множественото число беше да впечатли Енгълс. Демарко се надяваше, че то ще изгради в съзнанието му представа за армия облечени в сиво бюрократи, която авторитетно подкрепя мисията му.

— Какво става във Вашингтон? — озадачено го погледна Енгълс. — Нима не можете да получите сведенията от отдел „Човешки ресурси“? Там разполагат с всички програми за обучение, подбор, критерии по отношение на квалификацията и останалите глупости. Едва ли ще биете път дотук за такива неща, затова казвайте какво всъщност искате!

Толкоз по въпроса за авторитетната подкрепа на правителството.

— Да, прав сте — призна Демарко с чувството, че са го хванали в момента, в който се опитва да обере Дядо Коледа. — Имаме интерес към един от агентите, който е бил на река Чатуга. Вие сте били негов наблюдаващ, преди да излезете в пенсия.

— Кой?

— Били Рей Матис.

— Мислите, че Матис не е трябвало да участва в мисията? Това ли е цялата работа?

— Не съвсем. Но в онзи ден той е бил най-младият и неопитен агент от екипа.

Фактът, че Били е най-младият член на охранителния екип, Демарко научи от видеозаписа, а липсата на опит беше лично негово предположение.

— А вие там знаете ли, че в Индиана Матис спря с гърдите си куршум, предназначен за президента?

— Да, четох досието му. Индиана ли беше причината да го включите?

Енгълс замълча. Ръцете му нервно стискаха голямата чаша на масата пред него. Булит усети промяната в настроението на господаря си, извъртя мътните си очи към Демарко и в гърлото му заклокочи предупредително гъргорене. Енгълс протегна ръка и разроши козината по дебелия му врат, продължавайки да обмисля въпроса.

Демарко изчака още малко и подхвърли:

— Вижте, аз нямам никакво намерение да забивам флагчето върху името на Били Матис. Просто искам да разбера защо е бил избран за най-важната задача на службата.

— Може би искате да забиете флагчето върху мен — отбеляза домакинът.

— Не, мистър Енгълс. Вие сте излезли в пенсия преди покушението. Няма начин да ви се търси отговорност.

— Добре, ясно.

— Единствената ни цел е да осигурим на президента най-добрата възможна защита, сър — продължи с фалшива искреност Демарко. — Онази, която винаги сте му предлагали.

Силно се надяваше, че Булит няма да усети лайнната миризма, която се разнесе от тази декларация.

Енгълс го погледна, прочисти гърлото си и отмести очи.

— Не съм участвал в подбора на Матис — рече той. — Но всички останали под мое ръководство съм подбирал лично. Един ден просто ми съобщиха, че Били Матис минава под мое разпореждане.

Когато попитах защо, ми казаха да не вдигам пара. Някой беше направил услуга на някого. Непрекъснато ставаха такива неща.

— Какво искате да кажете?

— Искам да кажа, че Сикрет Сървис е голямо учреждение. Разместват се хора, шефовете сключват сделки с други шефове и уреждат свои хора. Когато някой агент има проблеми на мястото си, те го местят другаде и чакат да видят как ще се представи.

— И в този случай ли беше така?

— Не знам — сви рамене Енгълс.

— Кой го премести във вашата част?

Домакинът леко се поколеба, преди да отговори.

— Ами чух, че е работа на малкия Пат. Но не съм сигурен.

— *Лично* Патрик Донъли го е преместил при вас, така ли? — вдигна вежди Демарко, без да се опитва да скрие смайването си.

— Вече ви казах, че бяха само слухове.

— Защо директорът на Сикрет Сървис би проявил интерес към кариерата на Били Матис?

— Проклет да съм, ако знам. Но не виждам какво пък чак толкова е станало. Матис издържа всички квалификационни тестове, а след като го опознах, започнах да го харесвам. Тих човек, със сериозно отношение към работата. Мисли само за нея, без да се разсейва по разни фусты в тълпата.

— Значи не възразихте срещу назначението му, така ли?

— Не. Бях ядосан, че са ме прескочили, но нямах причини да го правя на въпрос. Ако беше някой лигльо, със сигурност щях да протестирам, но той не беше. — Помълча малко, после поклати глава. — Горкичкият Рейнолдс.

— Рейнолдс?

— Човекът, който ме замести. Вероятно и в момента му разказват играта, задето е допуснал оня Едуардс да застане на позиция. Вчера го даваха по телевизията как излиза от дома си, а репортерите му навират в носа шибаните си микрофони!

— Дааа — проточи Демарко, демонстрирайки фалшиво съчувствие към горкичкия Рейнолдс. — Но какво ще кажете за Матис? Дали в момента и на него не му разказват играта?

— За какво?

— Вероятно сте гледали записа на стрелбата и сте забелязали как той изпуска очилата си в същия момент.

— Охо, значи такава била работата! — гневно проблеснаха очите на Енгълс. — Вижте какво, всеки друг член на екипа би могъл да изпусне нещо, да се спъне или да направи крачка в погрешна посока. А че се е случило на Матис, няма абсолютно нищо общо с неговия подбор, квалификация или процедури по селекцията му!

— Вероятно сте прав — примирително промърмори Демарко, но от тона му пролича, че не е убеден. — Ще ви попитам нещо друго, мистър Енгълс. Вие лично правили ли сте служебна атестация на този човек, докато е бил под ваше ръководство?

Енгълс изпусна въздуха от гърдите си, за да се овладее.

— Нека ви отговоря така: под мое ръководство работеха два вида добри агенти. Разбира се, случвало се е да имам и некадърни подчинени, но за тях няма да говорим. Първият вид бяха онези, които се издигаха по нормалния път и преценяваха нещата лично за себе си. Те невинаги изпълняваха буквално нарежданията, но вършеха точно това, което се иска от тях. Разбирате ли какво имам предвид?

Демарко кимна.

— Били Матис беше от втория вид. От онези, които изпълняват заповедите точно, без никакви отклонения. Всяка организация се нуждае от хора като него. Хора, на които можете да разчитате за буквално изпълнение на всичко, което им наредите. Били е един от тях и винаги ще си остане такъв. Решителен боец, до мозъка на костите си.

— Да отбележите нещо за характера му?

— Нали ви казах? Тих, спокоен, сговорчив. Възпитан както трябва — да уважава майка си и да обича родината си. Нямахме близки приятели в отряда, но с всички поддържаше нормални отношения. Беше човек, който се харесва, включително и на мен.

— Политически предпочитания?

— Бог ми е свидетел, че не знам да е имал такива. Никога не е изразявал мнение по политически теми. Не мога да ви кажа дали е гласувал за републиканците, или за демократите, но се съмнявам, че изобщо гласува. — Енгълс се намръщи и сухо попита: — Защо питате за политическите предпочитания на Матис? Нима наистина подозирате, че той има нещо общо със стрелбата?

Внимавай със звяра, напомни си Демарко, изчака малко и отвърна:

— Не, разбира се.

— Надявам се, че наистина е така. Момчето може да има нещо общо с тази работа точно толкова, колкото са възможностите на това куче в краката ми да се превърне в котка. Нали така, Булит? — ръката му отново разроши козината на песа.

Демарко остана с впечатлението, че Булит се усмихна, макар че беше по-вероятно да се е задавил.

През следващия четвърт час продължи да подпитва Франк Енгълс за евентуалните прегрешения на Матис, но удряше на камък. Били Рей се оказа добряк, истински сладур, прекрасен във всяко отношение. И вероятно наистина беше такъв.

По обратния път към Вашингтон Демарко не престана да чисти кучешките косми от панталоните си. Не остана доволен от резултата, но жуженето на мобилния телефон го накара да забрави за Булит.

— В един часа те чакам в кабинета си — отсече с категоричен тон Банкс. — ФБР има нещо ново във връзка с покушението и изпраща специален човек да ме информира.

10

Специалният пратеник на ФБР държеше в ръце само един бележник със спирала и Банкс беше видимо разочарован от този факт. Явно генералът в оставка беше очаквал някоя изработена в Пентагона компютърна симулация, с разноцветни графики и карти, вероятни ъгли на стрелбата и увеличени копия на лабораторните заключения.

Агентът се казваше Грегъри Прудъм — среден на ръст, с правилни черти и късо подстригана кестенява коса. Беше облечен в тъмносин костюм, бяла риза и вратовръзка на златисточервени ивици — типичната униформа на бюрократите. Изглеждаше толкова обикновен, че дори и собствената му майка не би го разпознала на опашката. В същото време от него се излъчваше решителността на боец, който ще удържи фронта на всяка цена, без никакви идеи за отстъпление. В Куантико такива като агент Прудъм ги произвеждат серийно, използвайки калъпи от чист титан.

Очите му за миг се спряха на Демарко, след което брифингът започна.

— Генерал Банкс, имам удоволствието да ви запозная с развитието на едно определено разследване, но останах с впечатлението, че ще бъдем насаме. Мога ли да ви попитам кой е този господин?

— Удоволствие, дрън-дрън — изръмжа Банкс. — Аз съм шеф на вътрешната сигурност и няма как да не бъда информиран!

— Вие да, сър, но дали това важи и за господината?

— Важи, защото е един от помощниците ми.

Прудъм прие информацията абсолютно невъзмутимо и се обърна към Демарко.

— Мога ли да видя някакъв документ, сър?

Демарко го дари с една любезна усмивка, но не посегна за портфейла си. *Тоя тип прилича повече на рекетъор с доказани обвинения, отколкото на нечий помощник*, помисли си Прудъм.

— Не е нужно да му искате документ — намеси се Банкс. — Приемете думата ми, че е надлежно проверен и има право да бъде запознат с вашата информация. А сега започвайте.

Заковал поглед в лицето на генерала, Прудъм отдели точно една секунда, за да прецени възможностите. Изобщо не изглеждаше смутен, а просто се опитваше да прецени дали конфронтацията с Банкс ще бъде от полза за ФБР.

— Много добре, сър — кимна най-сетне той и разтвори бележника си. — Успяхме да разберем как го е извършил Едуардс.

— Прекрасно — кимна Банкс, но Демарко веднага забеляза нервността му.

— В деня на покушението никой от агентите в охранителния екип не е видял нито стрелеца, нито позицията му.

— В такъв случай по какво са стреляли? — моментално го засече Банкс.

— По скалата, надвиснала над реката. Тя предлагала единственото укритие и по тази причина агентите я засипали с куршуми. Целта им била да попречат на нападателя да стреля отново. Както добре знаете, това не се получило. Третият изстрел бил произведен въпреки тяхната намеса и именно той убил агент Джеймс, прикрил президента с тялото си.

После стрелбата спряла, но никой не бил в състояние да достигне скалата и да започне преследване на убиеца. Оцелелите членове на охраната трябвало да качат президента в хеликоптера и да го евакуират до най-близката болница. С него се качили и двама от агентите, а третият останал на местопроизшествието.

— Кой е той? — прекъсна го Банкс.

— Агент Престън — отвърна Прудъм след кратка консултация с бележника си. — Веднага след излитането на хеликоптера той осъществил радиовръзка с агентите, които охранявали осемкилометровия периметър около хижата, и ги помолил незабавно да тръгнат към мястото на инцидента. След това изкачил скалата и започнал преследване на стрелеца. Катеренето му отнело половин час и когато стигнал горе, установил, че там няма никой. Или поне останал с такова впечатление.

— Какво, по дяволите... — започна Банкс, но агентът вдигна ръка да го спре.

— Нашият екип от криминалисти пристигна на местопрестъплението четири часа по-късно, но въпреки щателното претърсване не откриха нищо. Нито гилзи, нито отпечатъци от стъпки, нито смачкана трева. Всички са на мнение, че Едуардс е стрелял именно от тази скала, защото тя е единственото място, удобно за засада. Но Сикрет Сървис категорично твърди, че скалата е била проверена непосредствено преди отпътуването на президента, а хеликоптерът е висял над нея броени минути преди определения час за полета до Вашингтон. Това означава само едно — Едуардс трябва да е бил дяволски добре замаскиран, за да остане незабелязан при подобни обстоятелства. Другата възможност е да се е превъплътил в шибания „Невидим“ от научната фантастика! — Прудъм замълча за момент, после добави: — Извинете, сър.

— Продължавайте — сухо отвърна Банкс.

— Още от самото начало един от нашите специалисти по балистика изрази мнение, че ъгълът на стрелбата е напълно нелогичен. Той си направи труда да осъществи подробни компютърни симулации и стигна до категоричното заключение, че за да е възможна стрелбата, позицията на убиеца е трябвало да бъде на един метър *под* върха на скалата. Това заключение бе прието с недоверие и насмешки от колегите му, които бяха сигурни, че изчисленията му са погрешни. Вчера въпросният експерт получи разрешение да отлети за Джорджия и да посети мястото на инцидента. Там той откри малка дупка в *страничната* част на скалата, точно на един метър *под* върха!

Прудъм замълча за момент, но вълнението му беше видимо.

— Едуардс е изкопал тази дупка предварително, разбирате ли? — възбудено продължи той. — С приблизителни размери два на един, тя не може да бъде направена за един час, да не говорим за старателно маскирания отвор, който се забелязва едва от няколко сантиметра разстояние. А това означава, че е работил по нея доста време преди пристигането на президента край река Чатуга!

— Господи! — промърмори Банкс.

— Така е, сър — кимна Прудъм, после заряза всякакви официалности. — Мръсникът вероятно се е спуснал с въже и най-спокойно е изкопал и замаскирал скривалището си. Отчитайки датата на президентския излет, появата на предварителния екип на Сикрет Сървис за отцепване на района и разставените патрули, ние сме на

мнение, че дупката е била изкопана поне една седмица преди излета. А после, малко преди появата на президента, мръсникът се е промъкнал покрай охраната — най-вероятно през нощта, и се е пъхнал в леговището. Престоял е вътре две денонощия, докато президентът и Монтгомъри са ловили риба край реката, а после — и това е най-необикновената част от историята — е останал там поне още един ден след стрелбата. Измъкнал се е чак на втората нощ, след като криминалистите се прекратили работата си за деня. Това е било възможно, само в случай че се е справил и с охраната на периметъра, състояща се от агенти на ФБР.

— Видях снимката на Едуардс в „Поуст“ — обади се за пръв път Демарко. — Изобщо не ми направи впечатление на атлет, по-скоро ми се стори тронав.

Престори се, че не вижда многозначителния поглед на Банкс, внушаващ, че асистентите могат да присъстват, но не и да участват в разговора.

— Бил е достатъчно дребен, за да се побере в скривалището — сви рамене Прудъм. — Направихме си труда да изчислим това. А и не всеки натежал човек е в лоша форма. Едуардс е бил страстен ловец, бивш военен, което води до следващото ми заключение: използвал е пушка „Ремингтън 700“ с оптически прицел „Леополд, Марк“. Ние проследихме серийните номера и открихме, че преди около месец въпросното оръжие е било откраднато от склад на военния резерв.

Банкс хвърли кос, но многозначителен поглед по посока на Демарко. Били Рей Матис беше запасняк от армията.

— От коя бойна единица е била открадната пушката? — попита Демарко.

— От бившата рота на Едуардс, със сборен пункт Форт Мед, щата Мериленд.

А в служебното досие на Били беше отбелязано, че неговата рота е базирана в Ричмънд, щата Вирджиния.

— Но Едуардс е бил ловец — отбеляза Демарко. — Защо не е използвал някоя от ловните си пушки?

— Защото ги е заложил — отвърна Прудъм. — Останал е без средства, тъй като твърде дълго е бил безработен. В къщата му са открити само две карабини.

— Предполагам, че Бюрото вече разследва кражбата във военния склад.

— Разбира се, съвместно с военното контраразузнаване — нетърпеливо кимна Прудъм. — Все още не откриваме пряка връзка между ремингтъна и Едуардс, макар че всички откраднати оръжия са оказаха в дома му, включително онзи пистолет 45-ти калибър, с който се е самоубил.

— Тази пушка е единственото физическо доказателство, с което разполагате, така ли? — попита Банкс.

— Имате предвид извън другите пушки, оръжието на самоубийството и предсмъртното писмо?

— Точно така.

— В колата му открихме касова бележка от една бензиностанция, на около петдесет километра от река Чатуга. Но в скривалището му на скалата не открихме нищо, което, ако се замисли човек, е много странно. Бил е доста продължително време в тази дупка и би трябвало да остави някакви следи — изкопана пръст, храна, екскременти, урина, гилзи. Явно е взел всичко със себе си, в торба или нещо подобно. Освен това не е оставил никакви телесни следи, подходящи за ДНК проба — косми, парченца кожа и други такива, — което предполага, че е бил облечен от главата до петите в нещо като плътен комбинезон. Но в къщата му не открихме подобна дреха.

Прудъм направи кратка пауза, затвори бележника си и вдигна глава.

— Има и добра новина за вас, генерале. Всичко, казано дотук, е в полза на Сикрет Сървис. В смисъл че службата не е проявила небрежност и не е прибегнала до погрешни процедури. Защото Едуардс може да е бил смахнат, но се е справил невероятно добре.

— Но как е планирал тази операция? — вдигна вежди Демарко и отново се престори, че не вижда заплашителния поглед на Банкс.

— В какъв смисъл? — попита Прудъм.

— Казахте, че Едуардс е заминал за Джорджия една седмица, преди там да се появи предварителният екип на Сикрет Сървис, и веднага се е заловил да копае скривалището си. Откъде е знаел кога точно да се появи на брега?

— Не сме много сигурни, но тези ежегодни излети на президента и Монтгомъри винаги се планират предварително. Ясно е, че много

хора във Вашингтон са знаели кога заминава държавният глава и къде отива. А вчера научихме, че по време на някаква презентация Монтгомъри споделил, че скоро двамата с президента ще отскочат до Джорджия, за да ловят риба. Това ни беше съобщено от издателя му. За да отговоря на въпроса ви, ще кажа, че не знаем как точно Едуардс се е добрал до програмата на президента, но знаем, че тя не е била охранявана толкова строго, колкото проекта „Манхатън“.

След тези думи Прудъм си тръгна, а Банкс и Демарко останаха дълбоко замислени.

— Матис е бил запасняк също като Едуардс — обади се най-после Банкс. — Ще се наложи да провериш тази следа, особено кражбата във военния склад.

— Едва ли ще открия нещо, след като експертите на ФБР не са успели — възрази Демарко.

— Въпреки това трябва да опиташ.

— Добре — кимна Демарко.

Той обаче нямаше никакво намерение да прави каквито и да било проверки.

11

Мъжът на автобусната спирка срещу сградата на Сикрет Сървис беше облечен с памучен панталон и синя фланелка с якичка, а на краката си имаше сандали и бели чорапи. Беше прехвърлил шейсет, със стоманеносива коса и решително лице, което, кой знае защо, Демарко си представяше скрито зад прозрачния шлем на каска — от онези, които полицаите използват при масовите безредици. Това беше Майк, човекът на Ема с неизвестна фамилия.

— Здравсти — поздрави Демарко и седна на дървената пейка до него.

— Здравсти, Джо — отвърна белокосият, без да го поглежда. Очите му продължаваха да изследват сградата насреща, местейки се от вход на вход, без да пропускат и служебния паркинг. *Когато Ема ти праща човек, той винаги е професионалист.*

— Как е работата? — подхвърли Демарко.

— Все едно че гледам как расте тревата — отвърна Майк. — Излиза от дома си в шест и половина, а тук е някъде около осем. Тази сутрин шибаната 395-а беше по-задръстена и от паркинг. Влиза направо в сградата и до обяд не мърда оттам. Нямам идея какво прави вътре. Излиза точно в дванайсет, купува си хотдог от уличния продавач, прави една обиколка на търговския център и отново се прибира.

— Забеляза ли, че го следиш?

Майк най-сетне го удостои с поглед — толкова леден, че думите бяха излишни.

— Да разбирам ли, че по време на обедната почивка никой не се доближава до него?

— Никой — отвърна Майк.

Поседяха известно време, без да разговарят. Майк продължаваше да наблюдава сградата, а Демарко оглеждаше минувачите от женски пол и си мислеше за брифинга на човека от ФБР. Беше дълбоко впечатлен от поведението на Едуардс. Не можеше да си представи, че

човек ще лежи цели два дни в някаква тъмна дупка, да дочака благоприятната възможност за стрелба и ще има куража да остане в прикритието си, докато агентите на ФБР изследват всеки квадратен сантиметър скала над главата му.

Което повдигна друг въпрос: защо бе избрал именно това време и място? Със сигурност бе имал и други възможности да се прицели в президента по време на риболова, но бе чакал до деня на заминаването, когато държавният глава бе обграден от охраната си. После си спомни думите на Прудъм, според който охраната бе огледала скалата още по време на риболова — факт, който по всяка вероятност бе попречил на Едуардс да стреля по-рано.

Забележително беше и умението, с което този човек се бе промъкнал до скривалището си и след това го беше напуснал. Преди покушението той бе успял да проникне през охранителния кордон и да стигне до предварително изкопаното укритие. А в деня след него криминалистите на ФБР бяха оглеждали скалата в продължение на цели шестнайсет часа. През останалото време районът бе блокиран от патрулите на Сикрет Сървис, които спираха любопитните туристи. Това обаче не бе попречило на убиеца да се измъкне от укритието, вероятно на следващия ден, като преди това не бе забравил да го замаскира добре. Пътят на бягството му бе или нагоре, към върха на скалата, или надолу — в ледените води на планинската река. Със себе си бе взел както цялото оборудване, така и торбата с отпадъци. После бе успял да се промъкне покрай всички патрули и секретни постове и да изчезне в нощта.

Интерес представляваше и пушката. Защо Едуардс бе прибрал оръжието на престъплението у дома си? Защо просто не го бе захвърлил някъде? Тук имаше нещо, което почти го караше да...

— Виждал ли си някога снимки на Мики Мантъл, Джо? — прекъсна хода на мислите му Майк. — Не онези непосредствено преди да го отнесе ракът, а другите — от състезателната му кариера.

— Разбира се — кимна Демарко.

— Е, точно на него прилича това хлапе. Съвсем като Мик, когато играеше с номер седем. Я ми кажи, Джо, защо следя агент на Сикрет Сървис, който си прилича като две капки вода с Мики Мантъл?

Вместо отговор Демарко стана от пейката и промърмори:

— Утре пак ще се видим, Майк. Благодаря за добрата работа.

— За нищо, Джо. Но ако още един ден се наложи да клеча на някоя пейка под слънцето, направо ще превъртя. А стане ли това, ти ще си първият, на когото ще видя сметката!

Демарко обитаваше малка къщичка на Пи стрийт в Джорджтаун, която приличаше страхотно на още няколко такива в квартала — двуетажна, с бяла тухлена фасада. На прозорците имаше решетки от ковано желязо, по стените пълзеше бръшлян, а в градината имаше леха с азалии, които напролет цъфтяха с приказни цветове. Беше удобно място за живеене, а и той като съседите си предпочиташе да представя красиво извитите решетки на прозорците като произведение на изкуството, монтирани единствено по естетически причини. Беше купил къщата в годината, в която се ожени.

Вътре домът му изглеждаше така, сякаш банда крадци бяха прекарали камиона си пред входната врата и бяха изнесли всичко, което има някаква стойност. Всъщност нещата се бяха развили горедолу по този начин. Някога пълна с хубави мебели, персийски килими и ценни произведения на изкуството, днес тя съдържаше съвсем оскъдно обзавеждане, купено на една-две градински разпродажби. Домашното кино в хола беше заменено от телевизор с 24-инчов екран, поставен върху евтина метална масичка. На метър-два от него имаше кресло с подвижна облегалка и хлътнала тапицерия, а на пода до него — малък касетофон, който изпълняваше двойното предназначение на радио и масичка за напитки.

Демарко хвърли сакото си на креслото (старинната дъбова закачалка до вратата отдавна беше изчезнала) и се насочи към кухнята. Стъпките му ехтяха необичайно силно по голите дъски, като пунктуация на някакъв странен сонет на самотата.

Когато го напусна, жена му реши да не взема къщата, защото любовникът ѝ си имаше по-хубава. Но тя не одобряваше обзавеждането му и адвокатът ѝ предложи сделка: ако Демарко приеме развод по взаимно съгласие, няма да плаща издръжка и ще може да задържи къщата заедно с голямата ипотека. В замяна жена му ще получи обзавеждането, всички пари в общата им сметка, паричната стойност на неговата застраховка „Живот“ и най-хубавата му кола.

Вечерята му се състоеше от две парчета студена пица, които погълна прав до хладилника. Снощната му вечеря беше абсолютно същата, с тази разлика, че пицата беше топла. Обичаше да готви и имаше добри попадения, но не виждаше смисъл да си прави труда за един човек.

Вечерята не му донесе очакваното успокоение вероятно, защото пицата натежа в стомаха му като камък. Навлече къси гащета, потник с емблемата на „Редскинс“ и чифт стари маратонки, след което бавно пое към горния етаж. За кратък период бившата му съпруга бе използвала едната от двете спални за ателие, съсипвайки десетки метри отлично платно с оправданието, че през северните прозорци не влиза достатъчно светлина. Това хоби, подобно на много други, продължи кратко. След което тя се завърна към дейностите, които умееше най-добре: безразборното пазаруване и изневерите.

Сега спалните бяха абсолютно празни, ако не се броеше поизносеният боксов чувал, който висеше от подпокривната греда и приличаше на дебело джудже, решило да сложи край на живота си. Когато го питаха защо е монтирал това трийсеткилограмово чудовище, той свиваше рамене и отговаряше, че го използва само за физически упражнения, но истината беше друга: понякога просто му харесваше да млати до забрава тежкия неодушевен предмет.

Сложи си ръкавиците, загря малко с каскада от финтове и атакува чувала. Коженото джудже понесе достойно първия рунд, но при втория нещата се развиха другояче. Облян в пот, Демарко го засипваше с яростни удари, представяйки си как ребрата на любовника се огъват и пропукват. Любовникът на жена му беше собственият му братовчед. Потънал в яростта на отмъщението, Демарко почти не чу звънеца на входната врата.

На верандата стоеше дребен мъж около трийсет, облечен в сив костюм. Демарко му обърна сериозно внимание едва когато зърна кобура, който се подаваше изпод сакото му. Зад гърба на непознатия се виждаше черна лимузина с правителствен номер.

— Вие ли сте Джоузеф Демарко? — попита мъжът.

— Аз съм — кимна Демарко, опитвайки се да успокои дишането си. — Какво обичате?

— Директорът на Сикрет Сървис мистър Патрик Донъли би искал да размени няколко думи с вас, сър. Бихте ли се присъединили

към него, той чака в колата.

Мамка му, рече си Демарко. *Работата става дебела.* Едва от два дни работеше по случая, а тайните служби вече знаеха за това. Прииска му се да затръшне вратата под носа на агента и да се скрие под леглото.

— Моля ви, сър, последвайте ме — настоятелно се обади дребосъкът.

— Няма проблем — отвърна с прекалено бодър глас той, усетил как достойнството взема връх над щраусовия синдром.

Шофьорът на Донъли отвори задната врата на лимузината. Чувствайки се глупаво в шортите и потника на „Редскинс“, Демарко влезе и зае място на сгъваемата седалка, за да бъде с лице към Патрик Донъли. Дребосъкът с пищова затвори след него и се отдалечи на няколко крачки, вероятно по заповед на шефа си.

„Малкият“ Пат Донъли го дари с подчертано враждебен поглед. Беше на шейсет и седем-осем, не по-висок от метър и петдесет и пет. Боядисаната му в черно коса беше разделена на път отляво с такава прецизност, сякаш бе използвал линейка. Лицето му беше дребно, с плътно прилепнали уши и малки черни очички под увисналите клепачи. Устата му беше тънка цепка, издаваща жестокост, а изражението му беше мрачно. *Прилича на фехтовач,* помисли си Демарко. *Слаб, жилив и гаден — от онези, които с удоволствие биха използвали истинска шпага, стига да им се удаде шанс.*

Реши да не обръща внимание на гадния му поглед и небрежно огледа вътрешността на лимузината — кожената тапицерия, малкия телевизор и барчето, вградено в облегалката на предната седалка. Сгъваемата седалка беше значително по-удобна от креслото в хола му. Беше готов да се обзаложи, че телевизорчето на Донъли приема по-добре от онзи в къщата.

— Страхувам се, че съм потен и ще изцапам тапицерията — промърмори той. — Но в момента си правех гимнастиката. — *Гаден плъх такъв!* — добави мислено той.

— Я стига! — срязва го Донъли. — Днес си бил в Мидълбърг и си разпитвал един бивш агент на Сикрет Сървис! Кой ти е дал подобни права, да те вземат мътните?!

Демарко пусна в ход версията, която беше предложил и на Джон Енгълс.

— Конгресът на Съединените щати изпитва сериозна загриженост за безопасността на президента, мистър Донъли. А аз...

— Конгреса, друг път! — изфуча дребният гадняр. — Ходил си при Франк Енгълс, защото Барнс ти е напълнил главата с глупости за Били Матис!

Лицето на Демарко запази безизразното си изражение, но някъде дълбоко в него се разшава едно дребно и лудо животинче, което сякаш бе решило да закуси със стомаха му. Веднага разбра какво се беше случило. Енгълс, все още верен на службата, беше съобщил на някой от бившите си колеги за посещението и въпросите, които му беше задал. След което новината бе тръгнала по веригата, за да стигне в крайна сметка до ушите на Донъли. А той по-добре от всеки друг знаеше за безпокойството на Барнс по отношение на Били Матис. Разбира се, имаше и друга вероятност — Донъли да е накарал някого да провери календара със служебните срещи на Банкс, откъдето е изскочило името му. Едва сега си даде сметка, че би трябвало да се представи на Енгълс с фалшиво име.

— Инцидентът край река Чатуга засяга единствено ФБР и Сикрет Сървис, господинчо! — изсъска Донъли. — Стой далеч от него, ясно ли е? Защото хората от тези институции не само разкриха виновника, но и продължават разследването. Ако не знаеш, ще ти кажа, че в него са ангажирани повече от триста агенти на ФБР! Не вярвам да си въобразяваш, че ще откриеш нещо повече от всичките тези специалисти, дори да имаш нужните пълномощия!

Демарко понечи да отговори, но Донъли гневно вдигна ръка.

— Аз съм директор на Сикрет Сървис, идиот такъв! Което означава, че знам всичко за всекиго! Например че си момче за поръчки на Джон Махоуни. Когато става въпрос за някой елементарен компромат, Махоуни го възлага на шефа на канцеларията си — онова дебело копеле, което носи тиранти. Но когато иска да го начука на някого, той изпраща теб!

— Аз не работя за председателя — поклати глава Демарко. — Аз съм независим юридически съ...

— Дрън-дрън. Няма те в официалните ведомости на Махоуни, но именно той те е назначил на този пост. Независим си друг път! Жалък тип! Отлично зная, че работиш за Махоуни!

Само че едва ли можеш да го докажеш, възрази наум Демарко.

— Знам и *защо* Махоуни не иска да бъде официално свързан с теб — продължи Донъли. — Баща ти е Джино Демарко, дребен престъпник, работил за Кармине Талиаферо. Преди петнайсет години татенцето ти похарчило трима от съперниците на Талиаферо, но четвъртият извадил късмет и му видял сметката. Вярно е, нали?

Демарко не отговори, но в душата му се появи непреодолимо желание да откъсне малките ушички на гадината, дръзнала да нарече баща му „дребен престъпник“.

— Най-странното е, че Махоуни те е наел веднага след като си завършил юридическия — продължи Донъли. — Не знам *защо* — това е единствената загадка, която все още не съм разрешил, — но знам, че го е направил. И именно заради баща ти те държи в онова мазе — за да не се налага да обяснява *на когото и да било* *защо* се нуждае от презрения ти жабарски задник!

Донъли заплашително се наведе напред.

— Нека ти задам един въпрос. Ти прекрасно знаеш какъв егоистичен тип е Махоуни, нали? Колко време ще запазиш службата си, в случай че медиите научат за баща ти и факта, че работиш за председателя?

— Лично вие ли назначихте Били Матис за персонален бодигард на президента, мистър Донъли? — отвърна с въпрос Демарко.

— А бе, ти какво... — яростно хлъцна директорът на тайните служби, след което все пак успя да се овладее. — Сега ме чуй какво ще ти кажа, но си отваряй ушите! Моите агенти са *чисти*. Всички, без изключение, имат безупречни досиета, особено Матис. Всички, без изключение, издържаха проверка с детектора на лъжата. Онзи глупак Банкс няма никакви основания да подозира Сикрет Сървис и прекрасно го знае!

— Защо тогава не сте анализирали предупредителното писмо?

— Ама ти наистина си гадно копеле! — просъска Донъли и лицето му се наля с кръв.

А така! — злорадо си рече Демарко. *Дано те тресне инсулта!*

Донъли отвори уста да каже нещо, но отново успя да овладее емоциите си. Палецът му рязко се стрелна към къщата.

— Съветвам те да я обявиш за продажба! — изсъска той. — Дните ти в този град са преброени!

— Не думай — рече Демарко.

Донъли се усмихна и показа два реда зъби — ситни и остри.

— Работата ти изисква периодични проверки от страна на тайните служби, умнико. Познай кой ги извършва и какви препоръки ще направи. А сега изчезвай!

Демарко излезе от лимузината и внимателно затвори вратата. Колата безшумно потегли, а той остана да гледа как червените светлини се отдалечават по улицата. Потта по ръцете и краката му бързо изстиваше.

Значи Донъли знае за баща ми, мрачно поклати глава той.

12

Женският глас насреща не беше на Ема. Въпреки че бе приглушен и хаплив като нейния и говореше по нейния телефон. След това непознатата предаде слушалката на самата Ема, която обяви:

— Ако си рекламен агент на Телемаркет, ще те издиря, ще ти запаля къщата и ще убия кучето ти!

Гласът ѝ звучеше абсолютно сериозно.

— Джо съм, Ема. Не е ли по-лесно да се включиш в онези списъци, които забраняват набирането на номера ти?

— Те са противоконституционни.

— А палезите и кучешките убийства не са, така ли?

— Защо ми звъниш по никое време?

— Стига, Ема, часът е едва девет.

— А, така ли? Казвай какво искаш.

— Току-що ме посети Патрик Донъли и ме засипа с открити заплахи. Вчера, докато се наслаждавахме на изпълнението на твоята приятелка с челото, аз останах с впечатлението, че разполагаш с информация за него. Искам да я чуя.

— Дойде у дома ти?

— Аха.

— Добре, идвай — каза след известно колебание Ема.

Гласът ѝ прозвуча странно, сякаш беше разтревожена.

Състояние, което до този момент изглеждаше абсолютно непознато за нея.

Отвори му самата тя. Беше по джинси и бяла тениска, над която се поклащаше синя, изцапана с боя престилка. Не беше подозирал, че тази жена рисува, но очевидно това беше една от поредните изненади, които му поднасяше. Въведе го в хол, достоен за корицата на „Красив дом“, отвори барчето и сипа уиски в две широки чаши. Глътна своето наведнъж и отново си наля.

После, още преди Демарко да отвори уста, в хола се появи млада жена, която страшно много приличаше на Ема. Беше висока колкото

нея, имаше нейните нос и брадичка. Разликата се състоеше в тъмната коса и кафявите очи. В погледа, който му отпрати, имаше загриженост.

— Джули, запознай се с Джо Демарко, мой приятел.

Ема беше необичайно кротка, изоставила типичната си язвителност. Явно тази вечер беше решила да се държи прилично.

Младата жена му кимна леко, обърна се към Ема и обяви:

— Уморена съм, вероятно от полета. Мисля да си легна.

Уморена съм, мамо, допълни наум Демарко. Беше абсолютно убеден, че момичето е дъщеря на Ема.

— Хубаво, скъпа. Утре сутринта ще довършим.

Това също му прозвуча майчински. Представата за Ема в ролята на майка му се струваше по-странна дори от представата за змии, които се гушкат.

— Всичко ли е наред, Ема? — попита той, след като Джули напусна стаята.

Ема само поклати глава.

— Казвай сега каква е тая работа с посещението на Донъли.

Демарко ѝ предаде накратко почти едностранния си разговор с шефа на Сикрет Сървис.

— И аз знам за баща ти — каза Ема.

Демарко кимна, сякаш това беше най-нормалното нещо на света.

— Може и да ти прозвучи странно, но той не беше лош човек.

Ема не отговори, но в очите ѝ за миг проблесна смайване.

— Знам какво си мислиш — въздъхна Демарко. — Един убиец не може да е добър човек. Но от моята гледна точка си беше съвсем истински баща. Никакво перчене, никакви надувки като разни други мафиоти. Когато... хм... не беше на работа, ние вечеряхме заедно като всяко нормално семейство, разговаряхме предимно за мен — единственото му дете. Как я карам в училището и спорта, защо не нося по-добри оценки. Такива неща. Той се отнасяше добре с мама, с мен също. Почти не пропускахме съботните мачове на „Янките“, а в неделя винаги правеше закуската — палачинки с кренвирши.

Замълча, сякаш за да си спомни баща си, седнал на трибуната на „Янки Стейдиъм“ с избеляла шапка на главата и незапалена пура в уста. Не се вживяваше прекалено, предпочитайки да гледа как синчето му се забавлява. След мача майка му вдигаше неизбежния скандал, защото е давал на детето да се тъпче с прекалено много боклуци. А

баща му стоеше пред нея и мълчеше, безсилно отпуснал огромните си лапи, с които сякаш можеше да огъне и най-дебелото арматурно желязо. Мълчеше и я гледаше изпод нахлупената си шапка, а в очите му се четеше задоволство. Едно беше сигурно: майка му изобщо не се страхуваше от него.

— Докато не навърших петнайсет, изобщо нямах идея с какво се занимава — продължи той. — А когато го чух за пръв път, не повярвах. Просто не можех да си представя, че ще изкара някой нещастник в блатата край Джърси и ще му пусне куршум в тила.

— Говорили ли сте някога за работата му? — попита с необичайно мек глас Ема.

— Веднъж опитах, бях вече на шестнайсет. Зададох му невинен въпрос, от сорта на: „Вярно ли е, че работиш за мистър Талиаферо, татко?“ Той веднага разбра какво имам предвид, но предпочете да не отговаря. Рядко говореше за себе си.

— Това ми напомня за един мой познат — подкачи го Ема.

— Както и да е — отвърна с крива усмивка Демарко. — Баща ми промърмори нещо от сорта „човек не всякога може да избира живота си“, после заговори за друго. И толкоз. Никога повече не засегнахме тази тема.

— Семейни истории — промърмори Ема, вероятно имайки предвид и своя случай.

Демарко отпи глътка уиски, а мислите му все още бягаха назад, в миналото.

— Той ме убеди да постъпя в юридическия факултет. — На лицето му се появи бегла усмивка. — Според мен си въобразяваше, че ще изкарвам добри пари от защитата на колегите му.

— Значи затова Махоуни те нае веднага след като се дипломира — подхвърли Ема.

Демарко се засмя.

— Заради кръстницата ми — една приятелка на мама, която наричах леля Кони. В момента живее в Олбъни и работи в някакъв профсъюз, но на младини работеше във Вашингтон. Днес леля Кони едва си мъкне задника, има мустаци и лице на тъжен кон. Но навремето беше копие на София Лорен, абсолютна красавица.

— Мисля, че виждам накъде биеш — промърмори Ема.

— Бас държа, че е така. Но както и да е. Леля Кони има син, макар че никога не се е омъжвала. Преуспяващ човек, който работи в голяма банка. Поразително прилича на един мой познат — едър като мечка ирландец, въпреки че самата леля Кони е от италиански произход.

— Ясно — кимна Ема.

— Дипломирах се горе-долу по времето, когато убиха баща ми. Благодарение на мама, а със сигурност и на баща ми, нямах абсолютно никакви контакти с мафията. Никога не съм бил арестуван, да не говорим за повдигнати обвинения. И до днес досието ми е абсолютно чисто. Но заради баща ми не можех да си намеря работа дори като разносвач на призовки и съдебни книжа. Нито една юридическа фирма в Западното полукълбо не би наела синчето на Джино Демарко. В резултат мама се оплакала на кръстницата ми, а тя си поговорила с... ти знаеш с кого. Може би го е заплашила с кръвна проба за доказване на бащинството на един служител в голяма банка. Сама разбираш, че този човек — щастливо женен мъж и баща на три законни деца, няма как да не е отстъпил пред атаката на леля Кони и е намерил работа на нейния нещастен безработен кръщелник.

— Сиреч го е изнудила.

— Не знам, може би. Махоуни или се е чувствал задължен заради детето, или все още е бил достатъчно привързан към нея, за да ми помогне. Наистина не мога да кажа. Но нито той, нито леля Кони потвърдиха някога дори думичка от това, което ти казах. Един ден телефонът извънтя и насреща се оказа председателят. Каза, че има работа за мен, и затвори. Ей така, изневиделица.

— Работа, която ще се наложи да напуснеш.

— И какво ще правя след това, Ема?

Този въпрос го бяха дискутирали неведнъж.

— О, за момента няма значение. По-важно е как ще реагира Махоуни на новината, че Донъли възнамерява да разкаже на медиите за баща ти.

— Не знам. Утре ще говоря с него. А сега ми разкажи за Донъли.

— О, Малкия Пат е голям чешит — неохотно отвърна Ема.

Според нейната информация Донъли работел в Сикрет Сървис цели четирийсет и една години, а през последните петнайсет бил директор. Репутацията му била близка до тази на легендарния Дж.

Едгар Хувър. Управлявал службата с желязна ръка, по свои правила, наложени с царствена воля. И за него, по подобие на Хувър, се говорело, че използва служебното си положение, за да се рови в личния живот на гражданите.

— Опитали се да го изритат през осемдесет и първа, непосредствено след опита за покушение срещу Рейгън — продължи Ема. — По онова време бил заместник-директор и вече започнал да си показва рогата. Но Донъли се запънал и заплашил, че ако го уволнят, веднага ще изпее всичко на папараците. Номерът минал и ето че той надживя двата мандата на Рейгън. Но след инцидента на река Чатуга главата му отново е на дръвника.

— Кой я иска и защо? — вдигна вежди Демарко.

— Всички с по-дълъг стаж в оная къща, чието мазе обитаваш. Донъли е подло копеленце, което не се колебае да изнудва политиците, за да получи каквото иска.

— Но какво иска? Пари?

— Не. Доколкото ми е известно, той е доста богат. Иска власт. Над политиците и институциите. Иска да остане на поста си, докато умре.

— Но след като е богат, защо просто не се оттегли? — попита Демарко. Не можеше да си представи държавен чиновник да работи, след като е навършил годините за пенсия.

— Нали ти казах? Той си обича службата. Сикрет Сървис е неговата частна армия, а той се държи като диктатор на някоя бананова република. И като нищо ще запази поста си колкото желае, стига да е вярно това, което се говори за него.

— Как е спечелил парите си?

Ема озадачено се намръщи, после поклати глава.

— Не знам.

Изглеждаше дълбоко смаяна от този факт, но смайването ѝ не продължи дълго. Стана, отиде до телефона и набра някакъв номер.

— Здравсти, Джордж, обажда се Ема. Благодаря, добре съм. Ти как си?

Двамата с Джордж, който и да беше той, побъбриха цели пет минути, преди тя да премине по същество. Попита го какво знае за финансовото състояние на Патрик Донъли, а после млъкна и започна да слуша, като от време на време подхвърляше по някое „аха, ясно“

или „о, така ли“. Преди да затвори, увери Джордж, че тези дни с удоволствие ще обядва с него.

— Джордж каза, че...

— Кой е Джордж? — прекъсна я Демарко.

— Джордж каза, че не знае откъде са парите на Донъли — направи се, че не чува въпроса Ема. — А след като той не знае, значи никой не може да ни осветли по този въпрос. Сигурен е, че нашият човек е имал бедно детство в Пенсилвания и едва ли е получил наследство. Никога не се е женил, следователно богатството му не идва и по тази линия. Освен това никога не е работил в частния сектор. Утре ще звънна на един познат, който се рови в подобни неща.

Вероятно хакер, светкавично съобрази Демарко, но не си направи труда да пита.

Ема опразни чашата си и отново тръгна към барчето. Никога не я беше виждал да гълта с такава скорост.

— Донъли не се държи рационално — отбеляза Ема, след като се върна на мястото си с питие в ръка.

— Какво искаш да кажеш?

— Той е опитен бюрократ, а опитните бюрократи не рискуват. Нещата са такива, каквито ги вижда Банкс: получавайки предупредителното писмо, Донъли би трябвало *моментално* да изтегли вътрешния кръг. Без да му пука, че разваля излета на президента и неговия приятел Монтгомъри. Въпросът е защо не е постъпил по този очевидно благоразумен начин.

— Може би защото...

— И защо лично се мъкне в къщата ти? — не му даде да се изкаже Ема. — Хората с неговото положение избягват да отправят директни заплахи. Той не само проявява необичаен интерес към Били Матис, но и сам се излага на течение. Какво, по дяволите, го е принудило да се държи по този начин, Джо? И каква връзка може да съществува между един скромнен агент и директора на Сикрет Сървис, който заема този пост по-дълго от самия Господ Бог? Донъли се държи като...

Ема не завърши, тъй като от вътрешните помещения долетя приглушен вик. Сякаш Джули проплака в съня си.

Ема се изправи, на лицето ѝ се изписа загриженост.

— Трябва да тръгваш, Джо. Искам да се погрижа за нещо.

— Какво ѝ е на Джули, Ема? — съчувствено попита Демарко. — Знаеш, че ако съм в състояние да помогна с нещо, можеш да разчиташ на мен.

Ема, хладната, ловка и сдържана Ема, тази вечер просто не приличаше на себе си. Изглеждаше като притиснат в ъгъла опасен звяр.

— Благодаря ти, Джо — поклати глава тя. — Лека нощ.

13

— Чухте ли какво ви казах току-що, сър? Донъли знае, че работя за вас, знае и за баща ми. Заплашва да уведоми медиите.

Махоуни продължаваше да мълчи, насочил цялото си внимание към внушителния бюст на сервитьорката. Демарко знаеше, че макар и приближаващ седемдесет, той се вълнуваше от секса като тийнейджър. И вероятно отдавна бе включил в завещанието си откривателя на виаграта.

— Може да знае кой е баща ти — промърмори Махоуни, след като келнерката най-сетне се отдалечи. — Но не може да докаже, че работиш за мен.

— Може обаче да докаже, че вие имате връзки с профсъюзите, профсъюзите имат връзка с мафията, а мафията — с мен. При подходяща обработка на тези факти като нищо може да се заключи, че сте свързани с мафията, а аз съм нейният човек, който ви държи под око.

Председателят му хвърли един изпитателен поглед, който според Демарко означаваше само едно — дали не е дошло времето да го изхвърли на боклука, забравяйки, че някога е бил негов работодател. След петнайсет години задкулисни игри и измами с мирис на рекет в полза на Джон Махоуни — дейност, която бе на светлинни години от нормалната юридическа практика, шансовете му да остане полезен май бяха доста по-малки от тези на едрогърдата келнерка, която в същия момент се изправи пред масата им.

— Желаете ли още малко кафе, сър? — попита жената.

— Скъпа, ти си слънчев лъч в отвратителния ден на един старец — отвърна Махоуни.

— О, вие съвсем не сте старец, сър — отвърна скъпата, която явно си даваше сметка, че бакшишите ѝ зависят повече от усмивките и гръдната ѝ обиколка, отколкото от обслужването.

Махоуни я изчака да се отдалечи и измъкна плоска бутилчица от вътрешния джоб на сакото си. Изля малко бърбън в кафето, сръбна

шумно с очевидна наслада, след което промърмори:

— Донъли няма да направи нищо. Той прекрасно знае, че ако се опита, аз моментално ще запозная медиите с отношението му към предупредителното писмо.

— Но подхвърли, че може да торпилира разрешителното ми за достъп до секретна информация.

— Като нищо може да го направи — тежко въздъхна Махоуни. — Ако малко се напънат, неговите хора лесно ще те превърнат в дясната ръка на Осама.

— Страхотно, нали? — горчиво се усмихна Демарко. — И какво ще стане с мен, ако действително го направят?

Махоуни пренебрегна въпроса и запали остатъка от пурата си, забравена в пепелника. Издуха облак дим над главата си и се зае да го изучава. Заведението беше за непущачи, но никой от съседните маси не посмя да му направи забележка.

— Кажи ми какво става с тоя Матис — промърмори след известно време той.

Демарко прилежно взе да изрежда свършеното до този момент: започналата проверка на биографията и финансовото му състояние, подробности от разговора с Франк Енгълс в Мидълбърг. Председателят прояви подчертан интерес към информацията, според която Донъли лично бе назначил Матис в екипа за охрана на президента, но равнодушието му към всичко останало беше тотално.

— Някаква връзка между Матис и онзи Едуардс?

— Засега нищо, но очаквам информация от един човек на Ема.

Махоуни дръпна още веднъж от пурата си и бавно включи в действие макиавелианския си мозък.

— Донъли е разтревожен от нещо, при това здравата — процеди той. — Доказва го и глупавото му посещение в къщата ти, което си е отчаяна постъпка.

Ема беше направила абсолютно същото заключение.

Махоуни се усмихна и махна с ръка на някакъв служител в Белия дом, който мина покрай масата им. После промърмори едно „гадно педерастче“ и се извърна към Демарко.

— Притисни тоя агент, Джо. Забий нокти в муцуната му, както казват децата.

— Но как?

— Де да знам. Измисли нещо.

Под клепачите на Демарко сякаш се беше наместила някаква химическа субстанция — смес от равни части лепило и пясък. Имаше чувството, че в главата му действа една нищожна част от мозъчните клетки. Часът беше пет и половина сутринта. Намираше се в наетата от Ема кола — едно превозно средство, притежаващо всички качества, необходими за уважаващ себе си правоохранителен орган. Чакаха Матис да тръгне за работа. Затворил очи и облегнал глава на страничното стъкло, той горчиво си мислеше, че в този ужасно ранен час на крак могат да бъдат единствено свинари, кравари и разни други селски труженици.

Ема седеше зад кормилото, потънала в собствените си мисли. В поведението ѝ пак липсваше обичайното насмешливо отношение към себеподобните. Това може би се дължеше на ранния час, но Демарко подозираше, че пръст в него имат проблемите около дъщеря ѝ.

Беше изненадан, че Ема изобщо е тук. По принцип тя беше над такива дреболии като наблюдение и проследяване. На въпроса му защо не е изпратила Майк, тя поклати глава и отвърна:

— Ами защото Били ми стана интересен.

И това можеше да е самата истина. Тя действително му дължеше живота си, но Демарко дълбоко подозираше, че понякога му помага не от признателност, а просто от скука. Очевидно обичаше лова, макар че в случая неговият лов приличаше по-скоро на укротяване на палаво котенце, особено ако се сравнеше с нещата, които тази жена беше преживяла в миналото си. Съществуваше и факторът клюка. Задачите на Демарко често се оказваха гарнирани със сочни клюки за столичния елит — от онези, които представителите на този елит не желаеха да се появяват в жълтите рубрики. Ема изпитваше очевидна наслада от нещата, които ѝ разказваше Демарко, но той подозираше, че част от тях достигат до бившите ѝ работодатели — онези мрачни и вечно бдителни гноми във ВРУ. Причината за присъствието ѝ в колата обаче беше друга. И тя се наричаше патриотизъм, а не любопитство или

скука. Защото тук ставаше въпрос за опит за убийство на президента и въпреки че възприемаше себе си като най-големия циник на света, тя се чувстваше длъжна да попречи на евентуален втори опит, независимо дали той щеше бъде направен от Матис или от някой друг.

Демарко обаче се радваше, че е тук, независимо от мотивите ѝ. Изглеждаше перфектна за тази роля. Тъмен костюм с панталон, бяла блуза с отворена яка и обувки, с които можеше както да тича, така и да се катери. Носеше и оръжие — един прекалено голям пистолет, който надничаше от кобура на колана ѝ. От външния ѝ вид се излъчваше решимост, деловитост и заплаха.

Пистолетът ѝ му се стори малко излишен и той не пропусна да ѝ го каже, на което тя отвърна спокойно:

— Свикнала съм да разполагам с огнева мощ, която е най-малко равна на тази на противника. Особено когато става въпрос за потенциален съучастник в убийство.

Той все още не възприемаше Били Матис като съучастник в каквото и да било, но ранното утро не беше най-подходящото време за спор с Ема. Можеше да го направи на салата. Или да го гръмне.

Демарко отвори едно око и погледна къщата на Били. Бяха паркирали точно срещу нея, без да се крият. На тръгване за работа той нямаше как да не види екипа от мъж и жена в колата, която си личеше, че е служебна, паркирана точно срещу входната врата. А ако случайно пропуснеш да го стори, тя щеше да го последва на такова близко разстояние, че, току-виж, се блъснала в задната му броня.

Демарко възнамеряваше да изпълни заповедта на председателя съвсем буквално и наистина да притисне агент Били Матис. Ако той нямаше какво да крие, най-вероятно щеше да ги попита какво, по дяволите, искат, а те от своя страна щяха да отвърнат, че се е объркал нещо, че са обикновена двойка, тръгнала на работа, и случайно са се оказали в неговата посока. План, по който, както обикновено се получаваше, нямаше яснота.

В шест и четвърт вратата насреща се отвори и на улицата се появи строен мъж, висок около метър и осемдесет, с късо подстригана руса коса. Беше праметнал през рамо сакото на син костюм, носеше разхлабена вратовръзка в същия цвят и бяла риза с къс ръкав. Беше със слънчеви очила. Веднага забеляза двойката в колата срещу входа и спря да ги огледа. В първия момент може би ги взе за журналисти, но

веднага отхвърли тази възможност, тъй като журналистите биха се втурнали към него.

Матис остана на място в продължение на цяла минута, очевидно колебаейки се дали да не ги попита какво търсят тук. После се отказа, влезе в колата си и я изкара на заден ход от алеята. Преди да се отдалечи, очите му още веднъж пробягаха по лицата на Ема и Демарко, които нарочно гледаха право пред себе си.

По целия път между Анандейл и Вашингтон Ема се придържаше най-много на две коли разстояние зад него. А когато Били вкара колата си на служебния паркинг, тя паркира така, че той да ги види, преди да хлътне във входа на сградата. Той наистина го направи и в погледа му отново пролича колебание.

Ема го изчака да влезе и заповяда на Демарко да заеме позиция, от която можеше да наблюдава и двата изхода. Както и в предишните случаи на съвместна работа, тя категорично бе поела командването. Сега слезе от колата и се насочи към противоположния край на дългата постройка. През следващите три часа и половина пет пъти просиха от Демарко дребни монети, на два пъти му поискаха цигара и веднъж го помолиха за упътване. Беше му трудно да различи туристите от професионалните безделници.

Били се появи малко преди дванайсет. Изправи се на стълбището, огледа паркинга и моментално го съзря. Заби втренчен поглед в лицето му и това беше достатъчно за Демарко, който извади мобилния си телефон и набра Ема.

Били се спусна по стълбите и с бавна крачка тръгна по посока на мемориалния център. Демарко го последва, а Ема напусна наблюдателния си пост на ъгъла и се присъедини към него.

Били зави наляво по Конститушън авеню, което минаваше успоредно на северната страна на мемориалния център, и със същата равномерна крачка се насочи към Капитолия. Обърна се само веднъж, видя двойката зад гърба си и продължи напред.

Демарко живееше в столицата вече десет години, но продължаваше да се възхищава като турист от панорамата на парка около мемориалния център. На тази поляна се бяха водили тежки сражения, беше се творила история. Теренът между Капитолия и мемориала на Линкълн — дълъг почти пет километра и широк осемстотин метра — от години беше място за протести. Тук се

събираха противниците на войната, защитниците на гражданските права, недоволните от бездушието на управляващите. От двете му страни се издигаха величествените сгради на държавните учреждения, сред които се открояваха тези на института „Смитсониян“ — солидни гранитни бастиони на властта, изпълващи пространството между историческите и културните паметници. За жалост близостта на историята и изкуството оказваше слабо влияние върху управляващите и именно това беше причина за честите протести, които се организираха тук.

Били измина почти километър, преди да спре пред количката на уличен продавач, разположена на крачка от входа на Националната художествена галерия. Поръча си хотдог и докато чакаше, отново се обърна да хвърли поглед към преследвачите си.

Източното крило на Националната галерия беше дело на известния архитект И. М. Пей и изглеждаше някак не на място между далеч по-традиционните сгради наоколо. Стените му се събираха под невероятно остри ъгли — особено на южната фасада, която наподобяваше каменен кораб, плуващ сред бетона и асфалта на големия град.

От тавана на просторното преддверие висеше огромна подвижна конструкция, дело на Александър Колдър. Изработена от стомана и алуминий, боядисани в червено, синьо и черно, тя бе дълга около петдесет метра и тежеше почти тон. На земята със сигурност щеше да бъде неподвижна като наковалня, но увиснала във въздуха, конструкцията внушаваше чувство за свобода и изглеждаше родена за полети, потръпвайки и от най-лекото докосване на вятъра. В момента, в който Били Матис поемаше хотдога си от продавача, конструкцията леко се завъртя.

Ема зае позиция под близкото дърво и закова леденосините си очи в широкия гръб на агента. Царствено завъртане на главата ѝ насочи Демарко към следващото дърво, намиращо се на десетина метра по-нататък. Очевидно беше решила да предложи на Били не толкова физическо, колкото психологическо обкръжение.

Агентът поля хотдога с горчица, хвърли опаковката му в близкото кошче за боклук и седна на пейката до него. Главата му бавно се извъртя по посока на Ема, а след това към Демарко. Зъбите му колебливо се забиха в сандвича и започнаха да дъвчат. Демарко

гледаше как адамовата му ябълка заподскача. Явно човекът беше толкова изнервен, че трудно преглъщаше.

После Ема предприе нещо, което според Демарко беше колкото гениално, толкова и абсурдно. Приблужи се до продавача, поиска една книжна кесия и се насочи към кошчето за боклук, в което Били бе хвърлил опаковката на хотдога. Бръкна вътре, хвана с два пръста восъчната хартия и внимателно я пусна в торбичката. През цялото време не отделяше очи от лицето на Били, сякаш държеше на всяка цена той да забележи действията ѝ.

Агентът я дари с продължителен втренчен поглед, след което направи опит да продължи обяда си. Но на сантиметър от устата му сандвичът рязко промени посоката си и полетя към земята. Той скочи и решително тръгна към Ема, а Демарко побърза да застане редом с партньорката си.

— Защо ме следите? — изръмжа Били и ръцете му се свиха в доста заплашителни юмруци. Южняшкият акцент се долови съвсем ясно, а Демарко стигна до заключението, че при нормални обстоятелства гласът му е тих и любезен. Веднага долови и страха, който се криеше зад гневния изблик.

До този момент беше виждал Били само на снимки и на видеозапис, но тези неща нямаха много общо с него на живо. Наистина приличаше на Мики Мантъл, както беше отбелязал Майк, но тази прилика не беше само физическа. От Били се излъчваше онази типична невинност на момче от провинцията, която бе излъчвал в началото на кариерата си и Мантъл. Лицето, гласът и ясните сини очи свидетелстваха за всичко, което представлява: прост и честен човек, добър син и верен слуга на господарите си. Човек, който наистина е готов да защити с гърдите си политическата личност, която му е поверена за охрана.

— Вас питам, госпожо! — продължи Били. — Защо ме следите?

По неизвестни причини беше отгатнал, че главната е именно Ема — един факт, който допълнително раздразни Демарко.

А партньорката му, в съвсем нехарактерен стил, извърна глава да го погледне, сякаш очакваше да поеме ролята си. Демарко понечи да прибегне до предварително избраната тактика и да отхвърли идеята за следене с добре разиграна неубедителност, но после изведнъж се отказа.

Не разбра какво го накара да промени тактиката си. Много му се искаше това да е някакво гениално и чисто интуитивно прозрение, но си даваше сметка, че не е така. Думите, които изскочиха от устата му, бяха напълно неконтролирани от мозъка.

— Ти си агентът, попаднал на неподходящото място — тихо промълви той. — Нали така, Били?

При тези думи, цитирани от предупредителното писмо, клепачите на Били Матис изведнъж се спуснаха, а на лицето му се изписа болезнено изражение. Останаха в това положение в продължение на няколко секунди, сякаш притежателят им искрено се надяваше, че когато ги отвори, двамата „агенти“ ще са изчезнали. После главата му бавно се извърна към Демарко.

— Какво, по дяволите, би трябвало да означава това?

— Мисля, че знаеш, Били — кротко отвърна Демарко.

— Кой сте вие, по дяволите? Агенти на ФБР?

— Били — намеси се Ема. — Ти си изпратил бележка на генерал Банкс, в която го предупреждаваш да отмени пътуването на президента до река Чатуга. Откъде си знаел какво ще се случи там?

— Не знам за какво говорите — отвърна Били.

Но за разлика от Патрик Донъли, а в случая и от Джо Демарко, агент Били Матис не беше професионален лъжец. Клепачите му мигаха толкова често, че наподобяваха пеперуда, отчаяно опитваща се да открие път за бягство.

— Мисля, че си бил въввлечен в нещо много грозно, Били — меко подхвърли Демарко. — А ние сме хората, които ще ти помогнат да се отървеш от него.

— Не знам за какво говорите — упорито повтори Били. — И няма да е зле, ако се идентифицирате.

— Защо се наведе, Били?

— Навел съм се?

— Онази сутрин край реката. Нарочно изпусна очилата си, за да осигуриш добра видимост на стрелеца. Стори го миг преди първия изстрел. Записът го потвърждава съвсем ясно.

Лицето на Били поруменя. Той направи бърза крачка напред и заби показалеца си в гърдите на Демарко.

— Това е лъжа!

Гневът му беше съвсем истински, а гласът му за пръв път прозвуча искрено.

— Можеш да го видиш на записа, Били — продължи Демарко. — По пътя на групата към хеликоптера ти стъпваш като куче в паници и постоянно въртиш очи.

— Въртя очи, защото това ми е работата, да те вземат мътните! — изръмжа Били.

— Аз не мисля така — поклати глава Демарко. — Ти си знаел какво ще се случи и изпусна очилата си точно когато трябва. Ти ли запозна Харолд Едуардс с маршрута на президента, Били?

По челото на агента избиха едри капки пот, а подмишниците на бялата му риза потъмняха от влага. Отвори уста да каже нещо, после здраво я стисна, сякаш искаше да барикадира езика, на който нямаше доверие. Така изтекоха няколко секунди, след което той най-сетне вдигна глава.

— Искам да видя документите ви! Веднага!

— Как се справи с детектора на лъжата, Били? — попита Демарко, без да обръща внимание на думите му.

— Какъв детектор? — учуди се Били Матис. — Никой не ме е поставял на никакъв детектор!

Сега беше ред на Демарко да се поколебае просто, защото реакцията на агента беше съвсем естествена. После си спомни, че Патрик Донъли беше човекът, който съобщи тази новина на Банкс и ФБР, а и на самия него.

— В такъв случай нека поговорим за начина, по който те включиха в личната охрана на президента, Били — приятелски подхвърли той.

— Няма да стане! — Тръсна глава агентът. — Вие двамата няма да чуете нищо повече от устата ми!

Тръгна да си върви, после рязко спря и се обърна. Яркосините му очи бяха покрити с лъскавата глазура на напирещите сълзи.

— В онази сутрин аз изпълних дълга си — прошепна той. — Направих всичко възможно, за да го защитя! — Гласът му пресекна за миг от напора на чувствата, но след това се стабилизира. — Бях готов да умра за него!

И Демарко му повярва.

Докато Били се отдалечаваше, Демарко отново се замисли за подвижната конструкция на Колдър в преддверието на музея, която бавно се завъртя. Макар да бе масивна и внушителна, тя се задвижваше дори от отварянето на врата.

В това отношение и Били Матис беше като нея — готов да се завърти и при най-лекото побутване.

— Мамка му! — прошепна Ема и възклицанието ѝ се сля с реакцията на Демарко, който през стиснати зъби процеди:

— Мръсното му копеле!

Ема му хвърли кос поглед и замислено добави:

— Имах чувството, че бедното момче ще повърне обяда си в мига, в който му цитира писмото.

— Да, определено знаеше за него — кимна Демарко. — Няма никакво съмнение. В същото време едва не ми откъсна главата, когато го обвиних, че нарочно се е навел в момента на стрелбата. Напълно искрено прозвучаха и думите му, че е бил готов да умре, за да спаси президента.

— Така е — съгласи се Ема. — Но той е замесен и аз много искам да разбера как точно. Ще ти кажа и нещо друго, Джо. Мисля, че момчето не е било разпитвано както трябва — нито от ФБР, нито от други. Кое то сочи, че Донъли някак си е успял да го опази от следователите на Бюрото.

— Мръсникът му с мръсник! — отново кипна Демарко. — Отивам при Банкс, за да го убедя да се обърне към ФБР!

В погледа на Ема имаше изненада.

— Мислех, че председателят каза да изчакаме следващия ход на Донъли — отбеляза тя.

— Майната му на председателя! — отсече Демарко, но вътрешно изпита известна несигурност.

Ема се усмихна — за пръв път от ранното утро насам.

— Добре, сладурче — рече. — Какво ще заповядаш да правя, докато си приказваш с уважаемия министър?

— Можеш ли да продължиш наблюдението на Били?

— Не, но мога да го възложа на някого.

Както можеше да се очаква, министърът на вътрешната сигурност не си въртеше палците в очакване на посещението на скромна личност като Демарко. По тази причина въпросната личност прекара в чакалнята му точно два часа и половина, наблюдавайки парада от важни държавни чиновници, които се точеха в непрекъсната върволица пред него. Направи му впечатление, че на влизане в кабинета всички изглеждаха доста по-щастливи, отколкото на излизане. Някъде към пет и той самият започна да се чувства нещастен. Не беше обядвал и червата му се бунтуваха. В пет и половина най-после му позволиха да влезе при Банкс. Стените на кабинета бяха тапицирани с организационни схеми, а генералът сновеше между тях с дебел флумастер в ръка и драскаше големи червени хиксове върху различните департаменти или показатели. При всяко задраскване от устата му излиташе едно доволно „пипнах те“, сякаш трепеше мухи. Демарко започна да разбира защо посетителите му си тръгваха умърлушени.

— При създаването на Министерството на вътрешната сигурност бяха обединени двацет и две държавни агенции — подхвърли, без да го поглежда, Банкс. — Всяка от тях разполагаше с бюджет и помощни структури, а общият брой на кадрите им надхвърляше сто двацет и осем хиляди души. По познатата схема — директори и заместник-директори, счетоводство, администрация, всевъзможни служители. Допускаш ли, че хората, оглавяващи тези структури, доброволно ще се съгласят на реорганизация с цел намаляване на разходите? Не, разбира се. Въпреки че проклетниците струват на бюджета страшно много.

— Трябва да се свържете с ФБР и да им разкажете всичко, което знаете — прекъсна го с равен глас Демарко.

Банкс обърна гръб на графиките и заби тежкия си поглед в лицето му.

— Открил си нещо, а? — промърмори той, но въпросителните нотки отсъстваха от гласа му.

— Може би — отвърна Демарко и докладва накратко за срещата си с Били Матис в парка, наблягайки на реакцията му към цитата от предупредителното писмо.

Банкс запрати червения си маркер в стената.

— Да те вземат мътните, Демарко! — ревна той. — Не съм искал да го разпитваш! Трябваше да бъдеш незабележим като слонска

пишка!

Демарко нямаше как да се оправдае със заповедта на председателя и поклати глава.

— Пропилях си времето, генерале. Не успях да открия връзка между Матис и Едуардс, нито пък нещо друго, което да го уличи. Затова реших да го подложа на натиск и да го гледам как ще реагира. В резултат получих една страхотна реакция, сър. Ако бяхте там, несъмнено щяхте да разберете какво имам предвид.

После, преди да даде шанс на Банкс да го нападне за неподчинение, побърза да добави:

— Освен това Били отрече да е бил подложен на тест с детектора на лъжата. Вероятно Донъли ви е излъгал и за това, както се получи в случая с лабораторния анализ на писмото.

Банкс понечи да каже нещо, после спря. Явно усети, че се сбъдват най-големите му страхове, а именно че писмото е било истинско, а той е пропуснал да вземе съответните мерки.

— Време е за един разговор с ФБР, генерале. Трябва да ги убедите, че се налага да поемат Матис.

Без да му обръща внимание, Банкс се наведе да вдигне маркера, след което се приближи до прозореца и хвърли поглед към улицата, задръстена от автомобили. Демарко искаше да му обясни, че задръстването е причинено от хората, които са работили цял ден и сега бързат да се приберат у дома и да хапнат.

— Не — промърмори най-сетне генералът. — Засега разполагаме единствено с вътрешното ти чувство, което не е по-различно от моето. Давам ти още два дни, за да разбереш дали то ще доведе до нещо съществено.

— Генерале, ако Матис е свързан с Харолд Едуардс, шансовете ми да открия някакви доказателства за това са наистина нищожни. По-скоро девственица ще роди. Колкото по-дълго отлагате разговора с ФБР, толкова повече избледнява следата и толкова по-неприятно ще се окаже вашето собствено положение.

— Още не, момче, още не — поклати глава Банкс.

Демарко отдели още десетина минути на убежденията, но в крайна сметка се отказа. Миг преди да затвори междинната врата към стаята на секретарката, зад гърба му се разнесе скърцането на маркера, придружено от едно злорадо: „Пипнах те!“.

— Разказа ли на Махоуни за вчерашната реакция на Били? — попита Ема.

Караха в средното платно на магистрала I-395, на три коли зад Били Матис. Беше шест и половина на следващата сутрин.

— Не — поклати глава Демарко. — Забравяш, че в случая той проявява интерес единствено към Патрик Донъли. А дори и да му бях разказал, щях да чуя същото, което ми каза и Банкс: продължавай още ден-два и виж какво ще стане. Тук му е мястото да добавя, че задниците дават тон на живота ми.

Магистралата беше необичайно оживена, а участниците в движението се надбягваха като участници в автомобилното състезание НАСКАР. Дватама неусетно се бяха озовали на пет коли зад Били. Малко преди моста над Четиринайсета улица той рязко зави надясно, закачайки калника на колата, която се движеше в крайното платно. После засече и друга, която яростно изскърца със спирачките си и отби в аварийното платно. Това му даде възможност да уцели изхода и да изчезне. Ема не показа изненада, а само проследи с поглед отдалечаващата се кола.

— Мамка му! — изрева Демарко и юмрукът му се стовари върху арматурното табло. — Какво направи тоя тип, да го вземат мътните?!

— Изплъзна ни се — спокойно отвърна Ема и на лицето ѝ се появи нещо като усмивка.

— Какво е толкова смешно? — раздразнено я изгледа Демарко.

— Изплъзна се от нас, но не и от Сами.

— Какъв Сами?

— Един стар приятел.

Ох, пак нейните приятели! — въздъхна Демарко.

— И какво прави в момента тоя Сами?

— Джо, нали съм ти казвала, че в оживен трафик една кола не може да преследва друга, особено когато човекът зад волана на първата знае, че го преследват. За тази цел са нужни най-малко две

коли, но най-добре е да се използват четири. Днес Майк е зает и затова снощи звъннах на Сами и поисках помощта му. От момента, в който се качихме на магистралата, той зае позиция в дясното платно, готов за всякакви изненади. Видях го, че последва Били към изхода.

— Много мило от твоя страна — направи гримаса Демарко. — Все пак сподели, че имам още един човек на заплата.

— О, я престани да се заяждаш!

Демарко само изсумтя. Това все пак беше по-приемливо пред перспективата да признае, че е права, както обикновено.

— Надявам се, че не си споделила със Сами защо следим Били Матис — подхвърли след известно време той.

Веждата на Ема леко отскочи нагоре.

— Нищо не съм му казала. Просто му наредих да последва Били, ако случайно се отърве от нас, и да види с кого ще се срещне.

Демарко отново изсумтя, след което потъна в мълчание. Изминаха няколко минути, преди да се обади.

— Може би трябва да напуснем магистралата на следващия изход и да се опитаме да го открием.

— Няма смисъл — поклати глава Ема. — По-добре да изпием по едно кафе и да се върнем пред службата му. Рано или късно той ще се появи там, а Сами ще бъде зад гърба му.

В осем и половина Били наистина се появи на паркинга, заключи колата си и бавно тръгна към сградата на Сикрет Сървис. Гледаше в краката си. В един момент тръсна глава, сякаш разговаряше сам със себе си. Ако беше вдигнал поглед, положително щеше да види колата на Еми и Демарко в отсрещния край на паркинга, но той не го направи. Дватамата го изчакаха да се скрие зад вратата и излязоха от колата.

— Къде е приятелчето ти Сами? — пожела да узнае Демарко.

Очите на Ема бавно обиколиха паркинга и тя поклати глава.

— Питам се дали не е тръгнал след човека, с когото евентуално се е срещнал Били — промърмори тя.

— Да, бе — отвърна с крива усмивка Демарко. По-вероятно беше опитният агент да се е отървал от Сами пет минути след като напусна магистралата.

След двайсетина минути Ема вдигна ръка и махна на някакъв дребен мъж, който крачеше към тях.

Сами Уикс тежеше около петдесет килограма и беше дребен като жокей. Лицето му с издължен нос беше сбръчкано и почерняло като стара кожа, придавайки му странния вид на трол слънцепоклонник. А ръкостискането му беше толкова силно, че лицето на Демарко се изкриви в болезнена гримаса.

— Какво беше намислил нашият Били? — попита го Ема.

Оказа се, че Сами говори английски с нюйоркски диалект, прибъгвайки до всичките му невъзможни съкращения и недоизречени фрази.

— След като напусна магистралата, направи един-два кръга, за да провери дали го следят. После спря до един „Севън Илевън“, за да се обади по телефона. Автоматите до входа на магазина бяха два и аз заставах пред другия, щото той изобщо не ме познаваше. И успях да хвана част от разговора.

Сами замълча и се усмихна. Беше не толкова усмивка, колкото кратко и изпълнено с пренебрежение разтегляне на устните. То идваше да покаже, че Сами Уикс не само е свикнал да го подценяват, но дори се забавлява от това.

— Натисна много бутони, защото разговорът беше междуградски — продължи дребното човече. — Използва кредитна карта.

— Обърна ли внимание на номера на автомата, от който се обади? — попита Демарко.

Сами го погледна за пръв път и на лицето му отново изплува кривата усмивка.

— Че как иначе? — отвърна той. — Засякох и часа на обаждането.

В погледа, който му отправи, се четеше известно недоверие. Приличаше на онези типове, които навремето бяха преследвали Демарко след училище.

— Както и да е — леко въздъхна Сами и продължи да докладва на Ема: — Говореше много възбудено. Рече „чичо Макс, около мен става нещо“, а после млъкна, понеже оня от другия край на жицата — чичо Макс — започна да му крещи. Разбрах това, защото момчето отдалечи слушалката от ухото си. После рече поне десет пъти „извинявай, чичо Макс“, едно „не, обаждам се от уличен телефон“, „добре, ще позвъня на Дейл“, извини се още два пъти и затвори.

Сами замълча, сякаш бе приключил с доклада.

— А къде е ходил след този телефонен разговор? — попита Демарко. — Появи се на работа с половин час закъснение.

— Тъкмо щях да ви разкажа — отвърна с усмивка на превъзходство дребосъкът. — Като свърши с тоя номер, набра още един. Насреща вдигна човек, когото Били нарече Дейл. Каза му, че трябва да поговорят, онзи отвърна с някакви глупости и разговорът приключи.

Отново замълча, но този път Демарко реши да изчака, извлякъл поука от предишния си опит.

— После Били скочи в колата и подкара към центъра — продължи разказа си жокеят. — Паркира в близост до университета „Джордж Уошингтън“ и остана да чака в колата. Десетина минути покъсно се появи онзи, другият. Изглеждаше като току-що скочил от леглото. Били започна да му приказва нещо. Беше възбуден и размахваше ръце. Не успях да чуя какво си приказват, защото останах в колата, паркирана на втора линия стотина метра по-нататък. В тоя шибан град изобщо няма места за паркиране. Както и да е. Другият го фрасна.

— Удари ли го?!

— Аха. По-скоро плесница, отколкото тупаник. От сорта „вземи се стегни“. После започна да му приказва нещо, праметнал ръка през рамото му. Сякаш искаше да го успокои. Били кимна поне десетина пъти, издуха си носа като човек, който току-що е плакал, след което скочи в колата и си замина.

— Питам се кой ли е другият — промърмори Демарко, неволно влязъл в тон със събеседника си.

Устните на Сами пренебрежително се разтеглиха.

— Когато Били замина, аз паркирах на мястото му и тръгнах пеша подир човека. Той се прибра право в един жилищен блок зад ъгъла на Деветнайсета и Джи стрийт. Отидох да огледам имената върху пощенските кутии. Сред тях имаше само едно собствено име, започващо с Д. На табелката пишеше „Д. Естъп“.

Демарко се свърза с Алис, продиктува ѝ номера на уличния автомат, използван от Били, след което я посъветва да започне да чука по клавиатурата. Много му се искаше да разбере кой е чичо Макс.

Тя обаче беше някак разсеяна и поиска два часа, за да изпълни задачата.

— Стига, Алис! — повиши тон Демарко. — Прекрасно знам, че за десет минути ще откриеш всеки номер. А случаят е особено спешен.

— Хвана ме на вратата, тъкмо отивах на лекар — поясни Алис. — Напоследък имам болки в гърдите и мисля, че е сърцето.

— Ти нямаш сърце, Алис. Сигурно става въпрос за лошо храносмилане. А на доктор ще идеш утре.

— Заради теб няма да рискувам някой инфаркт! — изостави разсеяния тон Алис, очевидно жегната от забележката му.

— А знаеш ли какво е по-лошо от инфаркт?

— Какво?

— Да умреш от глад. Което със сигурност ще ти се случи, ако продължаваш да влагаш седмичните си чекове в ротативките. Този, който ти изпращам в момента, много ще ти трябва, Алис. Ти си на договор като адвокатите. Но ако не изпълниш задачата, за която е сключен този договор, чековете автоматично спират, което означава, че към края на месеца ще минеш на кучешка храна.

— Чуй какво ще ти кажа, безчувствен задник такъв! — изсъска Алис. — Отивам на лекар. След два часа се връщам, стига да не ме вкарат в болницата. И чак тогава ще направя проклетото ти проследяване!

Линията прекъсна.

Д. Естъп живееше в триетажен жилищен блок, в който имаше общо дванайсет апартамента. Демарко натисна бутона срещу надписа

„Домоуправител“ и бе поздравен със сочно оригване, последвано от „казвай“.

— Вие ли сте домоуправителят?

— Аха.

— Отворете външната врата, моля. Трябва да поговоря с вас.

— Ако си търговски агент, пръждосвай се веднага.

— Не, държавен служител на отговорен пост съм. Ако не отвориш веднага, ще ти стъжня живота!

— Животът ми отдавна е тъжен, задник — невъзмутимо отговори онзи, но автоматичната брава зажука в мига, в който Демарко обмисляше нови, още по-люти заплахи.

Домоуправителят се оказа едно от онези естетични творения на природата, надарени с огромно шкембе и никакъв задник. Беше облечен в тясна зелена тениска и торбести дънки — одежди, които предлагаха гледката на невероятен плондер отпред и мършава трътка отзад. Беше се плюснал в изтърбушено кресло, а в момента на появата на Демарко ръката му бавно се протягаше към кутийката „Бъдуайзър“ на масичката.

Очите му бавно се извъртяха към малкия телевизор, по който течеше някаква сапунка. С нищо не показва, че забелязва присъствието на външен човек. Малкото апартаментче беше невероятно разхвърляно, а спареният въздух вонеше на тютюнев дим, изветряла бира и изстреляни под налягане стомашни газове.

Демарко се насочи към телевизора и натисна копчето за изключване.

— Хей, какво правиш? Аз следя този сериал!

Демарко потърси с поглед свободно място за сядане, след което реши, че ако остане прав, ще си спести сериозна сума за химическо чистене.

— Трябва да поговорим и за целта ми е нужно цялото ти внимание — отсече той.

— Добре де, говори, но по-бързичко — отстъпи шкембето. — Защото това е любимият ми сериал.

— В апартамент 2Б имаше наемател на име Д. Естъп. Искам да науча нещо повече за него.

— Защо?

— Защото го разследвам.

— Аха... Ама това не е ли нарушаване на гражданските му права?

— В момента мисля да наруша *неговите* граждански права, но какво ще кажеш, ако се заема с *твоите*? Бас държа, че по Коледа правиш нелегални залагания, а вероятно имаш и втора работа, за която ти плащат в брой. Готов съм и на втори бас — че изобщо не декларираш доходите си в данъчното. Нещо да кажеш?

— Добре, бе, добре. Схванах. Казвай какво искаш да знаеш. И без това хич не го харесвам тоя мамул!

— Мамул?

— Царевичен мамул. Плямпа като онези загубеняци от Юга.

— Разполагаш с някакви сведения за него, нали? При наемането на апартамента трябва да е попълнил формуляр.

— Попълни, разбира се. Сега ще го донеса.

Дебелакът с пъшкане се надигна от креслото, направи безуспешен опит да си вдигне дънките, после бавно пристъпи към очукана кантонерка, боядисана в зелено. Зарови се в някакво чекмедже и след минута измъкна измачкан лист хартия.

Демарко го взе от ръцете му. Беше стандартен договор за наем, в който беше посочено, че наемателят на апартамент 2Б се казва Дейл Естъп, без инициал за второто име. Предишна регистрация Фолкстън, щата Джорджия. *Къде ли е пък това?* — запита се Демарко, докато преписваше адреса на Естъп и номера на социалната му осигуровка. Графата за препоръки беше празна. Договорът беше сключен за срок от три месеца с платен предварително наем, плюс 500 долара депозит за евентуални щети.

— Често ли се подписват тримесечни договори? — попита той.

— Аха — кимна домоуправителят. — Но тоя каза, че като си тръгне, ще ми остави депозита.

— С какво се занимава, за да наема жилище само за три месеца?

— Проклет да съм, ако знам. Най-любезно го попитах какво бачка, но той ми каза да си гледам работата.

— А какво бачка според теб?

Тлъстите рамене се повдигнаха леко и това предизвика бурна реакция под тениската.

— Не знам. Влиза и излиза посред нощ, често го няма по три-четири дни.

— Сам ли живее?

— Аха. Понякога мъкне и мацки, винаги различни. Мисля, че са проститутки.

— А да е приемал мъже?

— Искаш да кажеш, че е педал? — вдигна вежди дебелият.

— Не. Имам предвид редовен посетител, независимо дали е мъж или жена.

Челото на портиера се сбърчи толкова силно, сякаш го бяха накарали да даде определение на гравитацията.

— Имаше един тип — промърмори най-сетне той. — Идвал е два-три пъти. Не му знам името. Рус, с къса коса, като на военен. Млад и спретнат.

— Естъп държи ли някаква кола в гаража?

— Да. Една червена трошка. С онези шантави номера, дето можеш да ги видиш само в Джорджия. На неговата пише „ГАТОР“.

Демарко отдели пет минути, за да сплаши дебелия домоуправител, пускайки в ход обичайните алинеи от закона за защита на поверителната информация. Дълбоко впечатлен, човекът обеща да не казва на Естъп за визитата му. Когато се прибра в службата, на телефонния секретар го чакаше послание от сърдечноболната Алис.

— Обадил се е на някой си Максвел Тейлър във Фолкстън, щата Джорджия. — Продиктува адреса, помълча малко и добави: — Сигурна съм, че не ти пука, но докторът каза, че сърцето ми е окей.

Лошо храносмилане, точно както бе предположил Демарко.

Вдигна слушалката и набра Ема. Продиктува ѝ адресите на Максвел Тейлър и Дейл Естъп в Джорджия, а към тях прибави номера на социалната осигуровка на Естъп и шантавото словосъчетание „ГАТОР“ на номера на колата му. След което смирено я помоли да провери какво ще кажат за тези хора нейните вездесъщи приятели на федерално ниво.

— Трябва да разберем кои са, Ема. Не може да се появяват просто ей така, от нищото. Връзката им с Били е очевидна, но трябва да разберем дали са имали такава и с покойния Харолд Едуардс. Защото спокойно може да се окаже, че цялата работа няма нищо общо с покушението.

Остатъкът от предобедна използва в опити да установи пряка връзка с тоя Тейлър. Според Сами Уикс, Били го бе нарекъл *чичо* Макс, но кратка справка в личното му досие показва, че в него липсва роднина с фамилията Тейлър. Разбира се, досието не беше пълно, тъй като в него се отбелязваха само преките роднини или онези, които са на държавна служба — изпитаният в практиката метод на Чичо Сам за контрол на роднинските назначения.

Справката се оказа полезна и с още една информация, останала незабелязана при първия преглед на досието: Били нямаше баща. В съответната графа беше изписано само едно голямо печатно НЕ. Освен ако непорочните зачатия не бяха излезли на мода, това тук звучеше доста странно.

Демарко знаеше, че всеки кандидат за работа в тайните служби се проверява обстойно, което означаваше, че липсата на сведения в графата „баща“ неминуемо би предизвикала учудване. От друга страна обаче, това все пак беше държавна организация, а те по принцип не се отличават с особена прецизност.

Уверил се, че личното досие не му върши работа, Демарко позвъни в гимназията, която беше завършил Били. Тя, за разлика от името на баща му, беше надлежно вписана в графата „образование“. Насреща се оказа заместник-директорката, която звучеше като сестра на Анди Грифит. Прибягвайки до мек южняшки акцент, Демарко се представи за репортер от Атланта, получил задачата да направи репортаж за момчето от Джорджия, издигнало се до лична охрана на президента. Въпросът му беше дали някой в гимназията все още помни това момче.

Заместник-директорката с гордост обяви, че познава Били лично, тъй като работела в това училище, откакто се помнела. После го помоли да почака и отиде да потърси съответния годишник, който, както се оказа, съдържаеше дълъг списък с постиженията на Били в областта на спорта. Постижения в учението не се споменаваха.

Демарко търпеливо изслуша ентузиазиранията жена, после ловко насочи разговора в по-лична посока и пожела да научи нещо повече за семейството на Били. Жената направи продължителна пауза, а когато отново проговори, в гласа ѝ липсваше предишната южняшка сърдечност. Предложи му да говори с Били, след като иска да научи нещо повече за мама и тате. Точно така се изрази: „мама и тате“.

Беше ясно, че знае повече за тях, но не желае да го споделя. А после направо го отрязва, когато зададе последния си въпрос: дали случайно не знае нещо за любимия чичо на момчето — Макс Тейлър. С хладен служебен тон тя му заяви, че гимназията няма практика да предлага информация за бившите си възпитаници. Всякакви въпроси в тази връзка трябвало да бъдат изпратени в писмен вид до училищното настоятелство.

Демарко бавно остави слушалката. Въпросите му за миналото на Били бяха докоснали оголен нерв, но той нямаше никаква представа защо.

Според месинговата табела до вратата заведението на име „Клайдс“ бе основано преди четирийсет години, но обзавеждането му подсказваше, че все още не е намерило истинския си облик. Над част от масите висяха самолетни макети, край други стърчаха палмови листа, а менюто предлагаше както чили, така и френска кухня. По стените имаше плакати с параходи, конкуриращи се със спортни коли и мотоциклети, плюс бюстове на атлети от минали времена. Непосредствено до бара беше окачена голяма картина, изобразяваща последната битка на генерал Кастър, която със сигурност би подхождала повече на някоя монтанска кръчма. Но въпреки всичко именно „Клайдс“ беше любимото заведение на Демарко.

Настани се на една от масичките встрани от бара и зачака появата на Ема. Млада и хубава келнерка с прекалено много синьо около очите го попита какво ще желае. Той се поколеба. Пиеше му се нещо сладко, от сорта на пиня колада, но си представи презрението в очите на момичето и се отказа. Вместо това си поръча коктейл водка мартини, който се оказа с вкус на охладен керосин. Демонстрацията на мъжественост винаги се заплаща скъпо, поклати глава той.

Хвърли поглед към часовника си и установи, че Ема закъснява — нещо необичайно за нея. Отпи втора глътка и лицето му се разкриви в гримаса. Реши да изчака дамата и да я убеди да си поръча пиня колада, а след това да си разменят питиетата.

Обърна се към вратата, но погледът му беше привлечен от една жена на бара. Беше с тъмна коса, матова кожа и великолепно тяло. Очите ѝ потънаха в неговите, на устните ѝ се появи лека усмивка. Не

от онези, подканящите, а просто открита и приятелска усмивка, означаваща „здрости, страннико“. Всъщност може и да беше от първите, реши след кратък размисъл той.

В следващия момент се появи Ема. Приблужи с царствена походка масата му, изчака го да ѝ поднесе стола и още по-царствено се отпусна върху него. Понякога се държеше така.

— Какво да бъде, госпожо? — попита с нескрито страхопочитание келнерката, изправила се неусетно до масата.

— О, не знам — разсеяно отвърна Ема, после, още преди Демарко да я спре, посочи към чашата му. — Нека бъде същото.

Когато питието ѝ беше сервирано, тя помълча малко, после промърмори:

— Тоя Естъп се оказа рейнджър.

Демарко не я чу, защото зяпаше чернокосата на бара. Ема проследи погледа му и просъска през стиснати устни:

— Не ме ли слушаш, Джо? Естъп е планински рейнджър!

— Рейнджър ли?

— Да. Отговаря за някакво блато в Джорджия. Казва се Оукъфъноуки.

— А?

— Тая вечер май ще ми се наложи да повтарям всяка дума, по дяволите!

— Извинявай. Но защо един рейнджър е зашлевил Били?

Очите му отново се насочиха към бара. Към чернокосата се присъедини друга жена, натоварена с торбички и пакети. Явно бе предприела поредната маратонска обиколка на магазините. Двете се прегърнаха като стари приятелки. Мамка му, беше се надявал, че красавицата ще остане сама.

— Не знам — въздъхна Ема. — Но мистър Естъп категорично не е обикновен любител на природата. Ветеран от Виетнам с две отличия за проявена смелост, уволнен за лошо поведение едва на двайсет.

— Защо?

— Не знам. Има досие в Агенцията за борба с наркотиците. През осемдесетте се опитал да прекара през щатската граница цял камион марихуана. Осъдили го условно, вземайки предвид бойните му заслуги.

— Но нали каза, че бил уволнен от армията?

— Казах, че са го уволнили за лошо поведение, но споменах, че е бил награждаван. Вероятно съдията е решил, че трябва да подходи благосклонно към един кавалер на орден за бойни заслуги. Знам само това, което е в компютъра на един от моите приятели в АБН.

— И това е всичко, така ли?

— Да. Един арест преди двайсет години и нищо друго.

— А Макс Тейлър?

— Нищо — поклати глава Ема. — Няма криминално досие. В момента проверяваме дали някой от двамата е имал контакти с Едуардс.

Чернокосата красавица каза нещо на приятелката си и двете се обърнаха да го погледнат. *Тази усмивка наистина е подканяща*, рече си Демарко.

— За бога, Джо! — не издържа Ема. — Защо просто не отидеш на проклетия бар и не ѝ кажеш: „Здрасти, аз съм Джо Демарко и не мога да сваля очи от теб, защото адски много приличаш на бившата ми жена. Случайно да си уличница като нея?“

— Тя изобщо няма вид на...

— Има, има. Същата италианска разцветка, същото стегнато дупе и големи цици. Кога най-сетне ще забравиш тази жена, за бога?

Демарко само сви рамене.

— С колко жени съм те запознала досега, Джо?

Пак се започва, умърлушено си рече Демарко, но не отговори на въпроса.

— С три — отговори вместо него Ема. — И трите много хубави, с качества, които жена ти никога не е имала — чувство за хумор, състрадателност и интелигентност. На всичкото отгоре и трите те харесаха, един Господ знае защо. Но ти не се обади на нито една от тях.

Всичко това беше истина. Жена му беше суетна и зла, без капка мозък в главата. Чукаше се със собствения му братовчед — един дебел и отпуснат лигльо, който работеше като брокер в някогашната фирма на баща си. Казваше, че отива да види майка си в Ню Йорк, след което двамата с братовчеда прекарваха уикенда в Атлантик Сити. Но в същото време беше най-чувствената жена, която Демарко познаваше. Не ставаше въпрос само за секс, защото той се беше влюбил в нея съвсем млад — едва шестнайсетгодишен. По онова време тя беше на

четиринайсет. И се оказа първа за всичко в живота му: първото момиче, което прегърна и целуна, първата жена, която люби. Прииска му се да каже на Ема, че в любовта няма логика, но вече бяха обсъждали тази тема. А и настроението на приятелката му беше такова, че положително щеше да нареже сърцето му на лентички.

— Крайно време е да заживееш нормално — въздъхна Ема. — Да си купиш мебели, да си намериш приятелка и да се върнеш сред хората.

— Добре де, добре — промърмори Демарко, давайки си сметка, че красавицата на бара наистина прилича на бившата му жена. — Накъде според теб трябва да тръгна, Ема?

— Имаш предвид личния си живот или разследването?

— Разследването.

— Не знам.

Жената насреща му рядко прибъгваше до тази фраза. Тя помълча известно време, потънала в мислите си. Дългият ѝ нокът механично се плъзгаше по ръба на чашата.

— Довечера заминавам, Джо — каза внезапно Ема. — Ще се върна утре или вдругиден. Ако ти трябва нещо, обади се на Майк.

Исусе! — сепна се той. Беше толкова погълнат от атрофираното си либидо, че напълно забрави за проблемите на Ема. Стана му гадно от проявата на този скотски егоизъм.

— Заради момичето ли, Ема? — вдигна глава той. — Заради онази Джули, която заварих в апартамента ти?

— Да.

— Тя ти е дъщеря, нали?

— Да — кимна след кратко колебание Ема.

Нямаше как да я попита откъде се беше пръкнала тази дъщеря, затова въздъхна и рече:

— Кажу ми с какво мога да ти помогна, Ема.

Тя отпи глътка и му хвърли един изучаващ поглед над чашата си.

— Дъщеря ми е една изключително умна млада жена, но за съжаление има ужасен вкус по отношение на мъжете. Преди две години се хвана с някакъв женен, но едва наскоро събра смелост да му каже, че не желае да го вижда повече. Но копелето се запъна и не ще да я остави на мира. Вече шест месеца я засипва с имейли и среднощни телефонни обаждания. Пуснал е хора да я следят, подслушва телефона

й, отваря писмата й. Преди месец изкара акъла на едно момче, с което беше почнала да излиза, и миналата седмица направи така, че да я уволнят. Това беше причината да се появи у дома. Тоя тип просто й съсипва живота!

— Кажете на жена му.

— Джули вече го направи. Но жена му се оказа отрепка, която от години търпи любовните му истории.

— Защо не се обърне към полицията?

— Защото той е полицията. Окръжен прокурор в един от големите градове на запад. Много богат, с връзки навсякъде. Губернаторът му е личен приятел, а чичо му е сенатор.

— Какво си решила да направиш? — загрижено я погледна Демарко.

— Ще го убия! — отсече тя.

Бледосините й очи бяха студени и смъртоносни като Северния ледовит океан.

Полковникът от запаса Байрън Мур беше висок метър и седемдесет, имаше стегната фигура и носеше черни очила с рогови рамки. Косата му беше тъмна и късо подстригана, с малко перчемче, оредяло на челото. Беше леко прегърбен и накуцваше — спомен от двете му ранявания във Виетнамската война. Когато се срещаше с него, Демарко винаги си мислеше за Шекспировия Ричард Трети.

Запознаха се преди около пет години. Председателят бе получил информация, според която сътрудник на един от политическите му врагове използва свой човек в Пентагона, за да се сдобие с поверителна информация за военни поръчки. Схемата беше проста: човекът от Пентагона надушва името на фирмата, избрана за доставчик по поредната поръчка за милиарди долари, а сътрудникът на конгресмена тича на борсата и купува внушителни пакети от акции на същата фирма. Яростната реакция на председателя по всяка вероятност се дължеше на факта, че сам не се беше досетил да бръкне в тая каца.

В хода на разследването Демарко допусна една съществена грешка — реши, че вътрешният човек в Пентагона е Байрън Мур. Една вечер, докато го проследяваше, Мур изведнъж се озова зад гърба му, приложи му някаква много болезнена хватка от джудото и изръмжа, че с един пръст ще му смаже трахеята. Заплахата беше отправена с усмивка, но Демарко я възприе напълно сериозно — беше сигурен, че онзи ще я изпълни, без да му мигне окото, въпреки че беше по-нисък и поне с двайсет килограма по-лек от него.

На по-късен етап Мур разкри, че работи по същото разследване, но от страната на военните. След което го информира, че върви по погрешна следа и е на светлинни години от истината. А накрая му съобщи и името на истинския виновник. Тази първа среща с Мур бе оставила дълбоки следи в съзнанието на Демарко.

По-късно разбра, че този човек е войник до мозъка на костите — зелена барета с три участия във Виетнамската война, експерт по бойни изкуства и партизански операции. Преди две години му бе дошъл

редът за повишение, но вместо това го бяха уволнили от армията. На въпроса защо се е разминал с повишението, Мур с усмивка бе отговорил: по простата причина че армията никога не произвежда в генералски чин хора, които са под метър и осемдесет и имат физически недъзи. Заради имиджа.

Полковникът живееше сам в малък апартамент с панорамен изглед към Националното гробище в Арлингтън. Безкрайните редици от бели надгробни камъни несъмнено изглеждаха внушително и излъчваха своя особена красота, но Демарко се съмняваше, че това е гледката, която би искал да вижда всеки ден. Жилището на Мур беше задръстено от снимки на бойни другари и сувенири от операции, които Пентагонът отдавна бе решил да забрави. На една от страничните масички, почти скрита между множеството фотоси, надничаше снимката на младия Байрън Мур: с голо до кръста загоряло тяло, отличаващо се със забележителна мускулатура. В ръцете си държеше автоматична карабина М16, а очите му бяха присвити под ярките лъчи на азиатското слънце. До нея имаше още една снимка — от церемонията по излизането му в запас. На нея беше в парадна униформа, отрупана с ленти и медали. На колана му висеше церемониален кортик, а горчивата му усмивка беше почти толкова крива, колкото и гръбначният му стълб.

Армията беше единствената любов на Байрън Мур и той още страдаше по нея. По време на разговора очите му останаха приковани в белите надгробни плочи отвъд прозореца, а Демарко изведнъж осъзна обичайното му състояние на пълна самота. Тогава вероятно си представяше как някой ден името му ще бъде издълбано на една от тези плочи.

— Джо, надявам се, че няма да подплашиш тоя Естъп — промърмори Мур. — Нито пък да го ядосаш.

— Все още нямам подобни намерения — отвърна Демарко. — Защо, толкова ли е страшен?

— Той е смахнат, Джо. Постъпил в армията веднага след колежа като доброволец. Бил страхотен снайперист и командването започнало да му възлага специални мисии в тила на врага. Сам в продължение на три-четири дни той имал свободата да изпълнява разузнавателни задачи както намери за добре — включително и да убива.

— Това ли го прави смахнат?

— Не, това било част от работата му. Но убийствата му доставяли удоволствие. Чувал ли си за онези извратени типове във Виетнам, които си правеха огърлици от ушите на жертвите си?

Демарко кимна.

— Е, Естъп беше един от най-големите колекционери.

— Това ли е причината да го уволнят за лошо поведение?

— Не, Джо — поклати глава Мур. — Самостоятелните операции в джунглата са по силите на малцина. И когато попаднеш на такъв човек, задължително си затваряш очите за някои негови ексцентричности. — Замълча и потъна в мислите си, а Демарко усети, че те са насочени по-скоро към собственото му минало, отколкото към това на Дейл Естъп. Питаше се какви ли са били *неговите* ексцентричности.

Мур пристъпи към писалището и взе гранатата, която използваше за преспапие. А Демарко изпита странната увереност, че това съвсем не е сувенир, а действащо оръжие. Стиснал я като обикновена гиричка за тренировки, полковникът помълча малко и започна:

— Един ден разузнавателният патрул на Естъп попаднал на малко оризово поле, обработвано от седем виетнамци, половината от тях жени. Взводният искал да го прекоси, но не бил сигурен, че между онези в калта не се крие и някой боец на Виетконг. Затова наредил на хората си да се разпръснат за скрито наблюдение.

В един момент някакъв старец се отделил от останалите и тръгнал към канавката да дриска. Изстрелът треснал в момента, в който клекнал. Старецът подскочил и изкрещял от болка, а очите му бавно се свели към мястото, на което доскоро се поклащали топките му.

Демарко неволно потръпна.

— Естъп ги ликвидирал още преди да потърсят укритие. Седем изстрела в бърза последователност, нито един пропуск. Станало много по-бързо, отколкото можеш да си представиш. Лейтенантът превъртял и започнал да крещи: „Прекрати стрелбата, прекрати стрелбата!“ — сякаш очистили собствените му братовчеди. Разбира се, той не давал пет пари за онези нещастници, сещайки се за клането в Ми Лай. Но тогава виждал как кариерата му се срива в синхрон с падащите тела. По-късно Естъп заявил, че не чул командата за прекратяване на

стрелбата, но отлично чул другата — за откриване на огън. Която никой от останалите членове на патрула не чул.

— И затова го уволниха, така ли?

— Да, но в официалната заповед пишеше „за многократно неподчинение“, без нито дума за инцидента на оризовата нива.

Полковникът подхвърли гранатата във въздуха и ловко я улови с лявата ръка. После намигна на Демарко и го възнагради с кривата си усмивка:

— Днес лейтенантът има две звезди на пагоните си.

— Но ти откъде знаеш за инцидента, след като липсва официална информация за него? — попита Демарко.

Мур го погледна, без да отговори, и той изведнъж се почувства глупаво.

— Един човек, който познава Естъп от Виетнам, се кълне, че никога не е виждал по-добър стрелец от него — промърмори след продължителна пауза домакинът. — Каза още, че копелето обичало да убива. Хора, маймуни, птици — всичко, което мърда. Падал си по това далеч повече, отколкото по бейзбола и мадамите.

Демарко си помисли за скривалището в онази скала над реката.

— Допускаш ли, че човек с неговите качества умее да се маскира добре? — попита той. — Да се скрие някъде в продължение на два дни, заобиколен от хора?

— Да се крие, а? — изсмя се Мур. — Нека ти разкажа една история, Джо. По време на задължителното обучение преди първото ми заминаване участвах в учение срещу един специализиран екип за дълбоко проникване в тила на врага, също като този на Естъп. Бяха четирима и задачата им беше да се маскират на едно голо поле, а нашата — да ги открием и да ги „убием“ с топчета боя. Теренът представляваше поляна с дължина три километра и широчина около един, която не предлагаше почти никакво укритие. Моите момчета бяха доста добри и успяха да открият трима от тях. Докато се оглеждахме за четвъртия, получихме по едно топче боя право в тила. Трябва да ти кажа, че от тези топчета адски боли, Джо. Но както и да е. Работата беше там, че със сигурност бяхме минали върху онова копеле! Обърнах се да видя къде се крие, но пак не забелязах нищо. После земята изведнъж се отвори и от нея се показва четвъртият тип, ухилен до уши. Лицето му беше страшна гледка — подуто и надупчено

като холандско сирене, а едното му око беше скрито под огромен оток. Оказа се, че някаква буболечка го беше нахапала зверски, докато ние го търсим, но копелето не беше помръднало. И на всичкото отгоре се хилеше!

Мур отново подхвърли гранатата.

— Питаш дали Естъп би могъл да се крие в продължение на два дни. За бога, Джо! Тип като него може цяла седмица да остане в собствената ти тоалетна чиния, и пак да не го видиш!

19

Ема познаваше лицето на Ерик Мейсън от интернет и затова беше сигурна, че именно той е човекът, който се приближава към черния лексус. Висок и красив мъж с тъмна коса и загар на професионален играч на голф, той притежаваше особено привлекателна усмивка. Беше облечен в двуреден сив костюм, синя риза с бяла яка и бежова вратовръзка. Крачеше небрежно и си подсвиркваше, подхвърляйки в шепа ключовете от колата си. Изглеждаше безкрайно доволен от света и от мястото си в него.

Ема беше с къса червена перука и огромни слънчеви очила. Носеше дънки и тениска с надпис „Университет на Невада“, а краката ѝ бяха обути във високи туристически обувки. Тръгна срещу Мейсън с умерена крачка и стигна до лексуса едновременно с него.

— Извинете, вие ли сте окръжният прокурор Ерик Мейсън?

— Аз съм — кимна той и ѝ даде възможност да оцени безупречно белите му зъби. Бързаше за своя клуб, където щеше да пийне с брокера си, но нищо не пречеше да прояви любезност към една бъдеща избирателка, при това доста привлекателна, макар и попрезряла за вкуса му.

— Просто исках да съм сигурна — промърмори Ема, измъкна палката от обувката си и с един удар счупи изящия нос на Ерик Мейсън. Нещастникът се завъртя от силата на удара и това ѝ даде възможност да го фрасне отново, този път в основата на черепа. Мейсън се строполи по очи и не помръдна. Ема се наведе и взе ключовете. В момента, в който отвори багажника на лексуса, до нея се появи още една жена, която мълчаливо ѝ помогна да натоварят тялото вътре.

Мейсън бавно се върна в съзнание. Лежеше по гръб. Не беше вързан, но мястото беше прекалено тясно за дългото му тяло. Протегна ръка и напипа гладка повърхност на десетина сантиметра над главата

си. Намираще се в някакъв контейнер, който излъчваше задушлива миризма на пръст. Започна да крещи и да блъска с юмруци в момента, в който осъзна, че е положен в ковчег и заровен под земята.

В един момент му се стори, че чува глас, който го съветваше да запази спокойствие. Престана да крещи, овладял паниката с огромни усилия на волята. После осъзна, че в ухото му е пъхната миниатюрна слушалка.

— Така е по-добре — промърмори гласът. Веднага позна, че той принадлежи на червенокосата, която го удари с палка на паркинга.

— Какви ги вършиш, по дяволите?! — ревна Мейсън. — Коя си ти? Веднага ме извади оттук!

— Какво не е наред, мистър Мейсън? Да не би да страдате от клаустрофобия?

От получената предварителна информация Ема прекрасно знаеше, че случаят е именно такъв.

— Извади ме оттук, по дяволите!

— Въздухът, който дишате в момента, идва до вас през една тръба с диаметър два-три сантиметра, мистър Мейсън. Намира се точно над главата ви. Погледнете нагоре и ще видите светлината на фенерчето ми.

Ема включи тънкото като писалка фенерче и го насочи в дупката. Веднага видя очите му — огромни, сякаш готови да изскочат от орбитите си.

— В момента тръбата е отворена, мистър Мейсън, но вие се държите грубо и аз мисля да ѝ сложа тапата.

— Не! — изкрещя Мейсън.

— За петнайсет минути въздухът ви ще свърши. Ще си поговорим отново след шестнайсет.

— Не!

Мейсън с ужас видя как светлината изчезва и чу как нещо изщрака в горния край на тръбата. Започна да крещи като луд и да блъска с ръце и крака по капака на ковчега.

— Изразходвате кислорода си твърде бързо, мистър Мейсън — прозвуча гласът в слушалката. — Мисля, че ще свърши за по-малко от петнайсет минути. Ако карате така, едва ли ще ви стигне за повече от тринайсет. Можете ли да задържите дъх за три минути? Нали не сте пушач?

Тя прекрасно знаеше, че е точно обратното.

Пленникът направи опит да спре да диша и да овладее паниката, а Ема го наблюдаваше на екрана на малък монитор, свързан с портативна камера посредством тънък оптичен кабел. Би могла дори да запише последните мигове на жертвата си. Тя изключи микрофона и се обърна към приятелката си.

— Свършила си добра работа, Сам.

Намираха се в гараж под наем, отстоящ на три километра от офиса на Мейсън. Седяха на пластмасови градински столове, разположени от двете страни на ковчега. Миризмата на пръст, която бе усетил пленникът, идваше от един влажен чим, поставен непосредствено до въздухопровода. Всичко тук бе дело на Саманта: ковчегът, тръбата за дишане, видеоапаратурата и системата за комуникация.

— Не беше трудно — отвърна тя. — Разполагах с всичко на склад, без, разбира се, да броим сандъка.

Макар че официално се беше оттеглила от държавна служба, Саманта продължаваше да върши услуги за определени агенции и стари приятели, нуждаещи се от апаратура за специално наблюдение.

— Много съм впечатлена — кимна Ема и посегна към термоса в краката си. — Искаш ли кафе?

— О, с удоволствие.

Приличаха на две стари приятелки, радостни, че се срещат. Удоволствието им се нарушаваше единствено от приглушените звуци, идващи от ковчега.

— Как е Ричард? — подхвърли Ема, имайки предвид съпруга на Саманта.

— В момента е луд по риболова с мухарка — усмихна се Сам. — Нали го знаеш какъв е. Захване ли се с нещо, край — друго не го интересува. От два месеца насам обикаляме реки, езера и развъдници за бобри.

— Е, мъжете могат да имат и доста по-лошо хоби от риболова с мухарка — успокоително рече Ема.

— Като тоя задник — кимна Саманта и хвърли поглед към ковчега.

Ема направи справка с часовника си. Разполагаха с още десет минути. Извърна очи към монитора, надявайки се, че копелето няма да

получи инфаркт.

— А внучката? — попита тя.

Саманта беше изчислила абсолютно точно притока на въздух. Когато изтекоха десетте минути, Мейсън беше отворил уста като риба на сухо и чупеше безупречно поддържаните си нокти в капака на ковчега. Ема издърпа тапата и насочи фенерчето си в лицето му.

— Готов ли сте да ме изслушате, мистър Мейсън?

— Да, да — задъхано отвърна пленникът. — За някое дело ли става въпрос?

— Не, мистър Мейсън. Става въпрос за една млада жена на име Джули Фредерикс, която тормозите вече шест месеца. Тя не може да спи, слабее и гълта антидепресанти. Изправена е пред прага на нервна криза, по единствената причина че вие отказвате да я оставите на мира.

— Джули ли? — изненадано изхриптя Мейсън.

— Да, Джули — кимна Ема. — Вие сте един безсъвестен маниак и егоист, мистър Мейсън. Не се страхувате от нищо, защото знаете, че сте недосегаем за законите. И бихте продължили да тормозите тази млада жена до момента, в който тя посегне на живота си или реши да ви убие. Но ако ви убие, ще съсипе живота си.

— Ще престана! — извика Мейсън. — Кълна се в Бога, че ще престана!

— Никога ли не ви е минавало през ума, че някой може да наруши закона и да ви атакува физически? Такива работи вършат само гангстерите. Изобщо не сте си представяли, че това може да се случи на важна клечка като вас, най-малкото за такава дреболия като тормоза над едно младо момиче.

— Моля ви, обещавам.

— А беше толкова лесно. Достатъчно беше да ви причакам на паркинга под сградата, която гъмжи от представители на закона. Още ли се чувствате недосегаем, мистър Мейсън?

— Коя сте вие?

— На този въпрос ще се спрем след още шестнайсет минути. Не, нека бъдат седемнайсет.

С тези думи Ема отново сложи тапата на тръбата, заглушавайки отчаяния писък на Мейсън.

— Как е Одри? — подхвърли Саманта.

— О, тя се премести в Ню Йорк.

— Съжалявам, Ема.

— Получи оферта за работа, която не можеше да пренебрегне. Просто защото отдавна мечтаеше за такова място.

— А ти защо не замина с нея?

— Познаваш ме, Сам. Твърде дълго съм робувала на определен начин на живот. А може би така е по-добре.

Този път изчака, докато Мейсън загуби съзнание и едва тогава махна тапата. За миг изпита опасението, че ще се наложи да отвори капака, за да го свестява, но той се справи сам.

— Чувате ли ме, мистър Мейсън?

Отговорът беше шумно поемане на въздух.

— Сега ще отговоря на въпроса ви коя съм аз. Членувам в една организация, която си е поставила за цел да помага на жени като Джули Фредерикс. Жени, подложени на терор от страна на мъжете; жени, които не могат да разчитат на закона, защото законът е създаден от мъже като вас. Организация на жени, решили да помагат на други жени, мистър Мейсън. Организация, която спасява жените като Джули от хищници като вас.

Ема хвърли поглед към Саманта и направи гримаса. Думите ѝ прозвучаха като репликата на някоя героиня от комиксите — мускулеста мъжкарана, облечена в кожа. Саманта се засмя и беззвучно прошепна едно *браво, момиче, справяш се отлично!*

— Обещавам, че ще я оставя на мира! — изкрещя пленникът.

— Не ви вярвам, мистър Мейсън.

Ема отново запуши дупката и Мейсън заскимтя. Комбинацията от клаустрофобия и представата да бъде погребан жив, гарнирана с няколко ужасяващи мига на задущаване, можеше да срине всеки храбрец, а Ерик Мейсън съвсем не беше от тях.

Шестнайсет минути по-късно Ема отново издърпа тапата. От тръбата се разнесе неприятна миризма, която я накара да сбърчи нос. Мейсън бе нацапал скъпия си костюм. Изминаха още няколко минути, преди да дойде на себе си и да бъде в състояние да разговаря.

— Ще ви задам един въпрос, мистър Мейсън — започна Ема. — Вярвате ли, че можем да стигнем до вас, когато пожелаем?

— Да, да!

— Вярвате ли, че някоя мила жена с вид на добродушна бабичка може да се окаже зад гърба ви с пистолет в пазарската чанта и да ви

пръсне мозъка?

— Да!

— Вярвате ли, че някое момиче с вид на секретарка може да проникне в службата ви и да пусне отрова в машината за кафе пред кабинета ви?

— Да!

— Вярвате ли, че някоя млада майка с пеленаче на задната седалка може да ви прегази, докато бягате за здраве, а след това да заяви, че сте се спънали и буквално сте се хвърлили под колелата?

— Да, по дяволите! — изпищя неистово Мейсън. — Вярвам ви!

— Надявам се да е така, мистър Мейсън. Защото едно от тези неща *действително* ще ви се случи, ако пак си позволите да безпокоите мис Фредерикс!

— Кълна се в Бога, че никога повече...

— След десет минути ще чуете алармен сигнал, мистър Мейсън. След него можете да вдигнете капака. Ако го направите по-рано, рискувате да останете без пръсти.

Саманта вдигна ръка пред устата си, за да не се разсмее на глас.

— Колата ви е паркирана точно пред къщата, в която се намирате, мистър Мейсън. Ключовете са под постелката от дясната страна. Нека ви кажа още нещо, мистър Мейсън: след като смените настраните си панталони и изкарате няколко дни в кабинета си, заобиколен от подлизурките, които ви казват какъв страхотен пич сте; след като носът ви зарасне и отново започнете да харесвате това, което виждате в огледалото, *не допускайте* грешката да приемете, че всичко, което преживяхте днес, е просто един кошмар, че то не се е случило. Защото ние ще се върнем, мистър Мейсън. Ще се върнем в момента, в който научим, че пак сте направили опит да притеснявате Джули Фредерикс!

— Здравсти, Ема.

— Нийл — кимна тя.

— Не ме предупреди, че ще дойдеш с приятел — промърмори домакинът и посочи с брадичка — тоест, ако трябва да бъдем точни, с трите си брадички, към Демарко.

Беше петдесетгодишен дебелак с прошарена руса конска опашка, увиснала под плешивото му теме като козината на краставо коте. Беше облечен в хавайска риза, торбести шорти и сандали. Обиколката на единия му бут беше горе-долу колкото талията на Демарко.

Просторното помещение беше задръстено от компютри, звукозаписна техника и поне дузина апарати с неизвестно за Демарко предназначение. Единственият източник на осветление бяха мониторите. Нийл седеше на стол с колелца, а бутовете му преливаха от двете страни на седалката. По този начин можеше да се придвижва бързо и без усилия сред лабиринта на апаратурата си. В момента, в който млъкваше, пъхваше в устата си лимоненожълт бонбон на клечка.

— Всичко е наред, Нийл — успокои го Ема. — Джо не само е мой приятел, а и клиент.

Демарко реши, че макар и малко уморена, Ема е възвърнала предишното си самочувствие. Вероятно се беше срещнала с мъжа, който притесняваше дъщеря ѝ, и бе успяла да го убеди да я остави на мира.

— Аха, клиент — промърмори дебелият. — Значи той ще плаща сметката.

— Никой нищо няма да плаща, Нийл. Забрави ли Тел Авив?

— Но аз трябва да мисля и за персонала си, Ема.

— Какъв персонал?

Нийл кимна към един чернокож младеж с фланелка на „Уошингтън Уизардс“, който неусетно се беше промъкнал в залата и в момента седеше полускрит зад лаптоп в ъгъла. Косата му, навита на ръждивокафяви масурчета, леко се поклащаше в такт с музиката в

слушалките му. Беше толкова погълнат от заниманието си, че изобщо не забелязваше посетителите.

— Персоналът ти не ми харесва, Нийл — поклати глава Ема.

— Аз пък не харесвам начина, по който ми водиш приятели, без да ме предупредиш — засече я дебелият.

Ема мълчаливо кимна в знак на съгласие.

— Искях да кажа, че работата върху този проект отне на мен и на персонала ми повече от трийсет часа, които можех да отделя за разплащане с клиентите си.

— Нали се разбрахме, че Тел Авив е изплатен напълно, Нийл? — погледна го строго Ема.

Дебелият помълча малко, после се усмихна и разкри два реда зъби със странна форма.

— В такъв случай да идем в кабинета ми, там ще ни бъде по-удобно — подхвърли той.

Ема и Демарко тръгнаха след масивните му задни части, прекосиха къс коридор с метална врата и влязоха в помещение, което приличаше на игрална зала за възрастни. Рафтовете край стената бяха отрупани с всевъзможни игри, а към 45-инчовите плазмени телевизори, прикрепени към стената, бяха свързани всякакви компютърни игри като „Нинтендо“ и „Сегга“. Обзавеждането завършваше с подредени в една линия маси за билиард и фусбол^[1], и флипери.

Нийл им посочи креслата с дебела тапицерия пред бюрото, а сам се настани в огромния стол зад него, очевидно правен по поръчка.

— Какво да ви предложа, Ема? — влезе в ролята на домакин той. — Имам бонбони на клечка и шоколадови десерти.

— О, господи! — направи гримаса Ема. — Давай да вършим работа, Нийл.

Дебелият се наведе и вдигна един лаптоп от пода до себе си. Отвори капака, натисна няколко клавиша и промърмори:

— Аха, ето те. Първото ми заключение е категорично: не открихме никаква връзка между покойния Харолд Едуардс и останалите играчи в диксилендската драма. Матис никога не се е свързвал с него — нито по телефона, нито чрез имейл. Двамата никога не са служили в една и съща армейска част, не са принадлежали към една и съща църква, клуб или други обществени институции. Едуардс

е десет години по-възрастен от Матис, живял винаги отвъд линията Мейсън-Диксън, което намалява още повече шансовете да са осъществили някакъв предварителен контакт. От медицинския картон на Едуардс се вижда, че теглото му е било малко над нормата.

Демарко с мъка удържа усмивката си. За човек като Нийл „малко над нормата“ очевидно означаваше поне петдесет килограма.

— Но иначе е бил в добро здраве. А в съдебното му досие за последните трийсет и шест месеца са отбелязани две дребни закононарушения.

Нийл близна още няколко пъти от бонбона на клечка и продължи:

— А сега да се прехвърлим на Уилям Реймънд Матис. Той е държавен служител от 11-а категория, а съпругата му е фризьорка, която печели около пет долара на час. — Дебелият премести очи от екрана върху лицето на Ема и смаяно поклати глава. — Тая страна наистина се нуждае от сериозни корекции в минималното заплащане!

— Продължавай — сухо се разпореди Ема.

— Уилям и съпругата му живеят скромно, в рамките на доходите си. Къщата им е ипотекирана за следващите четирийсет години, а в общата им сметка има по-малко от пет хиляди долара. Всеки от двата им автомобила е навъртял поне сто и шейсет хиляди километра. Ако не е пенсията, която Уилям ще получава, след като приключи с държавната работа, двамата със сигурност ще ядат овесена каша по три пъти на ден. Заключение: ако този младеж се окаже чирак на професионален убиец, значи чиракуването му е заплатено изключително зле.

Преминаваме на пазителя на блатата мистър Естъп. Веднага ще посоча, че той е доста интересен тип. Подобно на Уилям той също е държавен служител средна категория, но за разлика от него не притежава спестовен влог. Справка с данъчната му декларация сочи, че не притежава носещи доход финансови инструменти, като едновременно с това не изплаща никакви лихви. Което означава, че няма непогасени кредити. Първоначално реших, че Естъп живее единствено от мизерната си заплата, а къщата си е получил по наследство. След което предприех един гениален ход — за което, Джо, някои хора с удоволствие ми изплащат хонорар, за разлика от Ема. С други думи, проверих застрахователните му полици.

Оказа се, че добрият мистър Естъп притежава абсолютно всички играчки, за което може да мечтае един мъж: спортен корвет, модел 1999 г., купен нов в момента на излизането му на пазара. Къщата му не е обременена с ипотеки и е оценена на сто и двацет хиляди долара. Ако се намираше в някое по-цивилизовано място, например в Арлингтън, цената ѝ нямаше да бъде под половин милион. Освен това мистър Естъп е собственик на джип, модел 2000 г., форд пикал, четири по четири, модел 2003 г., рибарска моторна лодка на стойност трийсет хиляди долара, джет за петнайсет хиляди, а колекцията му от огнестрелни оръжия е застрахована за трийсет хиляди. Какво ще кажете за всичко това, уважаеми Ема и приятел?

— Същото, което и ти, Нийл — отвърна Ема. — Този човек има скрит източник на доходи. Източник, който плаща в брой, и то добре.

— Ако желаеш, спокойно можеш да го окапониш — подхвърли Нийл.

— Какво да го направя? — недоумяващо го изгледа Ема.

— Преди години Ал Капоне е бил вкаран в затвора не за гангстерство, а за неплатени данъци — обади се за пръв път Демарко.

— Това го знам, но за пръв път чувам името му да се използва като глагол.

Обзалагам се, че не знаеш, мислено възрази Демарко. От опит беше установил, че тази жена не търпи съмнения относно интелектуалното ѝ превъзходство над останалите.

Нийл шумно смукна от бонбона и махна хартиятката от клечката.

— Сега идва ред на истински интересните неща — обяви той. — Става въпрос за господата Тейлър и Донъли, които през деветстотин шейсет и четвърта година преживяват истинско финансово възкресение.

— Какво означава това? — любопитно го погледна Демарко.

— Преди споменатата дата доходите им са в долната скала на средните за страната и напълно отговарят на професиите им. Донъли бил току-що назначен агент в Сикрет Сървис и попадал в пета категория от таблицата за заплащане на държавните служители. Кое то означава около пет хиляди долара годишно. Тейлър бил доброволец в армията, където достигнал завидния чин сержант, а след уволнението си постъпил на работа в щатската полиция на Тексас. През шейсет и трета година доходите му били по-ниски от тези на Донъли. И двамата

младежи — по онова време Донъли бил на дваайсет и пет, а Тейлър на дваайсет и седем — нямали никакви спестявания и не притежавали недвижима собственост. И двамата били ергени.

Нека поразгледаме цифрите — добави Нийл и пухкавите му пръсти затичаха по клавиатурата с изненадваща бързина. — И двамата израснали в крайна бедност. Тейлър като босоного хлапе в един от най-затъntenите селскостопански райони на Джорджия, а Донъли в Пенсилвания, където баща му работел в леярна.

— А какво става след шейсет и четвърта година? — попита Ема.

— Не знам, скъпа. Това е причината, поради която моят персонал изразходва толкова много време за изпълнение на поръчката ти. Имаш ли представа колко е трудно да се добереш до информация отпреди четирийсет години, когато мислещите машини още не са били родени?

— Стига, Нийл! — кипна Ема. — Ако веднага не ми кажеш какво си открил, като нищо ще ти откъсна някой крайник!

— Винаги си била опасна жена, Ема — поклати глава дебелият.

— Което в Тел Авив си беше чист късмет за теб!

Забележката на Ема накара Нийл да потръпне от ужас.

— Ще започнем с Донъли — смени темата той. — През шейсет и четвърта година той плаща данък наследство върху сумата от два милиона долара.

— Кого е наследил?

— Не знам. Вече споменах, че това става във време, когато животът ни не е бил затворен между единици и нули. Но знам, че не може да е наследил роднините си в Пенсилвания, които са били бедни като църковни мишки. Възможно е да е бил любимият племенник на богатата си леля в Сингапур, но това е само предположение. Важен е фактът, че Донъли добросъвестно обявил наследството си пред данъчните власти и като пълен мухльо платил за честността си с една доста тлъста сума.

От този момент нататък поведението му се отличава с изключителна финансова консервативност, от която буквално ми се повдига. Ако през шейсет и четвърта година някой ми беше завещал два милиона, днес положително щях да имам собствено казино в Атлантик Сити редом с това на Тръмп. Но тъпото копеле Донъли не само заключил мангизите в банката, използвайки различни спестовни сметки, депозитни сертификати, взаимни фондове и какво ли не, но и

всеки месец прибавя към тях част от мизерната си заплата, която, между другото, вече изобщо не е мизерна. Не проявява нито въображение, нито склонност към риск. Днес струва някъде около шест милиона, ако включим и стойността на къщата му.

За Демарко сумата шест милиона долара беше изцяло в областта на научната фантастика, но Нийл я цитира с открито презрение.

— След интересните неща, които открих в застрахователните полици на мистър Естъп, аз си направих труда да надникна и в тези на Донъли — продължи той. — Те го разкриха в светлината на скромен колекционер на източно изкуство, който веднъж на две години купува по някоя сабя или купичка за ориз. Колекцията му е застрахована за двеста хиляди долара, но възможностите му да купува разни азиатски джунджурии са напълно в рамките на доходите му.

— Не знаеш откъде е дошло наследството му, така ли? — вдигна вежди Ема.

— За трети път ще отговоря, че не знам и това ме кара да се чувствам зле — вдигна дебелия си рамене Нийл. — Може ли да продължа?

Ема само кимна.

— Нека преминем към многоуважаемия мистър Тейлър. За разлика от Донъли, това момче е истински финансов вундеркинд. Свалям му шапка. През шейсет и четвърта година напуска щатската полиция на Тексас, завръща се на червеникавата почва на родната Джорджия и започва да купува *всичко*. Откъде е намерил парите за първоначалните си инвестиции е пълна загадка — нещо като финансов еквивалент на спонтанното samozапалване на материята. Причината да направя това сравнение отчасти се дължи и на един друг факт — едновременно с началото на търговската си дейност той е потърсил услугите на най-добрата данъчна фирма в Атланта.

Ще ти призная нещо, Ема. Знаеш, че доста ме бива в проследяването на зелените банкноти, но в сравнение с онези момчета от Атланта съм си чист аматьор. Те са абсолютни магьосници и знаят всичко за законното избягване на данъчното бреме. Официалната декларация на Донъли е задръстена от отчисления за най-различни благотворителни организации, от които липсва единствено Ку Клуks Клан, регистрирани са огромни загуби в бизнеса, гарнирани с данъчни облекчения, в които може да се скрие цял кит заедно с гърбицата. По

приблизителни изчисления собственият капитал на Тейлър възлиза на около сто милиона плюс-минус пет.

— Но през шейсет и четвърта и той стартира от нулата като Донъли с прословутото му наследство, нали така?

— Така е. Но не знам с колко е стартирал и откъде са дошли парите. И това наистина ме дразни.

— Можеш ли да окапониш Тейлър? — попита Демарко.

— Изключено. Главно заради данъчните от Атланта, за които вече споменах. Теоретично погледнато, богатството на Тейлър би могло да се окаже и напълно законно. Да речем, че през шейсет и четвърта е спечелил девет бона на покер и е решил да ги вложи в акции на Ай Би Ем. Парите автоматично се удвоили. После купил някаква земя, която продал в най-подходящия момент. Парите му се учетворили. И така нататък. Може би е станало именно така и през шейсет и четвърта не се е случило нищо особено. Това е положението, Ема. Просто не знам.

— Пресичали ли са се някога пътищата им? — зададе следващия си въпрос Демарко.

— Не открих такова нещо. Донъли се установил в Лос Анджелис, а Тейлър, както вече казах, останал в Тексас. Между юни шейсет и четвърта и януари шейсет и шеста Донъли живял в Ню Йорк, след което се преместил във Вашингтон и до ден-днешен е тук. Тейлър напуснал Тексас през шейсет и трета и се върнал в родната Джорджия. От шейсет и пета насам живее в една и съща къща.

Ема се надигна и понечи да му стисне ръката, но се дръпна навреме, забелязала изплесканите му от бонбоните пръсти. Ръката ѝ промени посоката си и бръкна в джоба за ключовете от колата.

— Благодаря ти, Нийл — рече тя.

— За теб винаги, Ема.

[1] Джаги — Бел.ел.кор. ↑

21

— Имах желание да ти помогна, Джо — промърмори сенатор Мадокс. — За съжаление зная твърде малко за стария Макс, който живее там някъде, далеч от всички. За мен той си е верен другар, който поддържа партията, Бог да го благослови.

— Но Максвел Тейлър е достатъчно богат, за да си купи частно благо, сенаторе — отвърна Демарко, без да крие недоверието си. — А след като аз зная това, значи вие знаете много повече! За мен е важно да го чуя, сър.

— Съжалявам, Джо, но...

— Как е мисис Мадокс, сенаторе? — прекъсна го Демарко и двамата едновременно погледнаха към снимката в ъгъла на бюрото. На нея беше съпругата на сенатора — някогашна красавица от Юга, превърнала се в свадлива жена.

Дж. Д. Мадокс беше сенатор от Джорджия, влязъл в политиката още по къси панталонки. Съкращението се дешифрираше като Джеферсън Дейвис, но той отдавна го беше заменил с инициалите си — горе-долу по времето, когато чернокожите в Джорджия бяха получили правото да гласуват. Имаше тежък акцент, снежнобяла коса и мустаци а ла Марк Твен. Тези, общо взето, привлекателни атрибути контрастираха с доста червендалесто лице, подпухнало от злоупотреба с джулеп, под което стърчеше солидно шкембе, свидетелстващо за прекалено много безплатни обяди. Годините му надхвърляха седемдесет, а от фигурата му — може би умишлено, се излъчваше просташката недодяланост на южняшки политик.

Преди две години Мадокс — семеен мъж, грижовен баща, щастлив дядо и заклет враг на всичко непочтено в живота, пробвал сбръчканата си мъжественост върху една от своите сътруднички, която още нямала трийсет. Свидетел на тези титанични усилия бе станал сътрудник на друг политик, който оттогава насам получаваше подкрепата му с цената на едно съучастническо намигване и някоя реплика за сладостта на свежите праскови на Джорджия.

Разбира се, председателят се отнесе съчувствено към проблемите на Мадокс. Демарко получи задачата да затвори устата на досадния очевиден и я изпълни с лекота, бързо открил слабостта му към проститутките, разхождащи се по тротоарите на Четиринайсета улица. Сенаторът беше толкова впечатлен, че му обеща вечна благодарност, но за него вечността явно бе цикъл с продължителност от около две години.

В момента Мадокс се беше настанил зад бюрото си с размери на пътнически самолет и сучеше мустак с подутата си ръка, петната върху която бяха неоспоримо доказателство за чернодробни проблеми. И очевидно търсеше любезен начин да го прати по дяволите. Действително му дължеше услуга, но Макс Тейлър беше изтъкнат член на избирателния му район. Същевременно си даваше сметка за заплахата, съдържаща се в любезния въпрос на Демарко относно съпругата му. В крайна сметка постъпи като опитен политик, какъвто всъщност беше, избирайки прагматизма пред принципността.

— Макс Тейлър е загадка, Джо — въздъхна той. — Има повече пари от цар Мидас, но аз съм готов да се обзаложа, че няма да откриеш и десет души извън Джорджия, които да са чували името му. А тези вътре в щата, с изключение на родния му окръг Чарлтън, едва ли са повече от петдесет. Що се отнася до самия Чарлтън обаче, положението е друго. Там го познават всички, включително и поедрите кучета. По простата причина че старият Макс притежава целия регион, дявол го взел!

— Къде се намира окръг Чарлтън, сенаторе? — попита Демарко. — В смисъл, кой е най-големият град наблизо?

— Няма такъв град, синко. Наблизо е само блатото Оукъфъноуки. — Сенаторът с мъка се надигна от стола и добави: — Ела да ти го покажа на картата, янки.

Демарко пристъпи към картата на Джорджия, заемаща почти цялата стена срещу писалището.

— Виждаш ли това квадратче тук? — попита Мадокс и заби пръст в югоизточния край на картата, непосредствено до границата с Флорида. — Ей това е окръг Чарлтън, щата Джорджия. А малките зелени петънца, покриващи западната му част, са части от блатото Оукъфъноуки. Тук, покрай източния бряг на въпросното блато и успоредно на шосе 23, са разположени всичките тия загубени градчета,

носеци имена като Рейспонд, Ъптънвил и Сейнт Джордж. Най-голямото от тях се нарича Фолкстън — център на окръга. Там се намира и домът на Максвел Тейлър.

Демарко си спомни, че Били Матис е израснал в Ъптънвил — един факт, който беше отбелязан в досието му. Родното му градче се намираше само на едно деление на картата от Фолкстън, където живееха Естъп и Тейлър.

— Казахте, че Тейлър притежава района — вдигна глава той. — Какво имате предвид, сенаторе?

— Казах го в буквалния смисъл, синко. Макс Тейлър е собственик на три четвърти от земята, както и на всеки бизнес, който е по-голям от бензиностанция. Чарлтън си е негово царство.

Това обясняваше сегашното финансово състояние на Тейлър, но не и произхода на капитала му.

— Откъде е намерил парите за първоначалните си покупки, сенаторе?

Мадокс пренебрегна въпроса му и тръгна обратно към мястото си. Пружините на креслото проскърцаха жално. На лицето му се появи дяволита усмивка, а веждите му се повдигнаха като на комика Гручо Маркс.

— Това е едно от нещата, които го превръщат в загадка — промърмори той.

— Какво искате да кажете, сър?

Господи, на тоя наистина трябва да му вадим думите с ченгел, възропта наум Демарко.

— Искам да кажа, че никой не знае откъде се е взел първоначалният му капитал. Макс е израснал в едностайна барака, без водопровод и канализация. Баща му работел като миньор и дървосекач, но бил и голям пияница. Тормозел жена си, биел децата си. Макс има две сестри — едната с петнайсет години по-възрастна от другата. Според някои слухове голямата всъщност е майка на малката, заченала от бащата на Макс. Разбираш ли за какво говоря?

Демарко кимна.

— Такова било семейството, което Макс напуснал едва шестнайсетгодишен. Няколко години служил в армията, след това постъпил в магистралната полиция на Тексас. През шейсет и четвърта година се върнал в родния си край и започнал да купува. Но откъде

идват парите? Не знам, Джо. Кълна се в Бога, че не знам. Ако ме питаш за личното ми мнение, бих казал, че през шейсет и четвърта този човек е разполагал с много повече пари, отколкото би могъл да спести.

Сенаторът замълча, извади голяма червена кърпа и си издуха носа.

Демарко търпеливо го изчака да изследва съдържанието на кърпата, след което попита:

— Чували ли сте Тейлър да е бил замесен в нещо незаконно, сенаторе?

— Не, Джо. Никога не съм чувал подобно нещо. Но винаги ми е правило впечатление, че Макс е един извънредно предпазлив човек.

— Кажете нещо за политическите му убеждения.

Сенаторът го възнагради с гледката на изкуствените си зъби, бели и лъскави като порцелана на тоалетна чиния.

— Ще ти разкажа една конкретна случка, но искам да подчертая, че тя стана преди много години. Макс се обади в кабинета ми и изрази силно недоволство от позицията ми по законопроект, засягащ част от капиталовложенията му.

— Спомняте ли си какви по-точно бяха те?

— О, разбира се. Офшорен петрол. Макс беше свързан с групировка, която възнамеряваше да изкопае кладенци в близост до голям резерват за птици до океана. В кулоарите бе решено да се гласува против, но тримата колеги заговорници се нуждаеха от още един глас. Реших да им го дам срещу подкрепата им за една поръчка на военните, която исках да спечели определена компания от Савана. Мога да ти кажа, че Макс пет пари не даваше за горките птички.

Сенаторът се разкикоти под напора на спомените, но смехът му бързо премина в пристъп на кашлица, която промени цвета на лицето му от червено в моравосиньо. Когато очите му престанаха да текат, Мадокс поклати глава и продължи:

— Ще ти кажа какво направих, Джо. Макс се обади да ме осведоми, че на следващите избори неговият район — моля те да отбележиш неговия — щял да гласува против мен. Представяш ли си какво самочувствие трябва да има човек, за да направи подобно изявление? Разбира се, приех това като пълна глупост, тъй като окръг Чарлтън по традиция гласува за моята партия. Казах му да си гледа

работата, но в деня на изборите с ужас разбрах, че всички редовно регистрирани гласоподаватели в района са гласували за опонента ми. Деветдесет и осем процента, за да бъда точен.

Ако се замислиш, синко, това е нещо, което ще ти изкара акъла. Защото означава две неща: или Макс е заповядал на хората как да гласуват и те са се подчинили като стадо овце, или е имал възможност да манипулира и фалшифицира вота директно от урните. Ако питаш мен, и двете са си страшни. Успях да запазя мандата си с разлика, която беше по-малка от члена на комар, Джо!

Сенаторът млъкна и надигна голямата чаша пред себе си. От нея се разнасяше особен аромат, сякаш кафето беше приготвено от бърбън на гранули.

Демарко запази коментара за себе си, а Мадокс се ухили насреща му.

— За щастие аз вече отдавна разчитам на доблестните избиратели в градовете, а не на селяндурите край блатото Оукъфъноуки. По тази причина не страдам от безсънието, което ме обземаше на времето при всяко гневно обаждане на Макс. Ще ти призная обаче, че един-два пъти тоя тип успя да ме докара до ръба на инфаркта.

Демарко замълча, опитвайки се да формулира следващия си въпрос. В крайна сметка не намери по-дипломатичен начин и го зададе направо.

— Какво е отношението на Тейлър към сегашната администрация и по-специално към президента?

— Президентът? Доколкото си спомням, той го харесваше. Дари петдесет бона за кампанията му.

— Защо го е направил?

— Президентът е привърженик на радикалните данъчни реформи, Джо. А старият Макс плаща купища данъци.

— В последно време оплаквал ли се е от нещо, което е направил президентът?

— Не. Но защо ми задаваш тези въпроси, синко?

Демарко се поколеба за момент, после вдигна ръка и почука на вратата. Отвори му приятна жена, гонеща трийсетте. Пясъчнорусата ѝ коса стигаше до раменете, подстригана старомодно в стил Сара Фосет. Шортите и бюстието подчертаваха стройната ѝ фигура. Лицето ѝ излъчваше простодушна приветливост, зад която прозираше безспорна интелигентност. Демарко неволно си представи две току-що проходили хлапета, вкопчили се в ластика на шортите ѝ.

— Здравейте — усмихна се тя. — С какво мога да ви помогна?

Демарко мушна под носа ѝ портфейла със служебната си карта, прибра го обратно, преди очите ѝ да се сведат надолу, и надутото обяви:

— Аз съм представител на федералното правителство. Искам да говоря с мистър Матис.

— О, разбира се — кимна тя, за миг озадачена от официалното представяне. После на лицето ѝ отново се появи приветливата усмивка. — Аз съм Дарси, съпругата на Били. Моля, заповядайте.

От думите ѝ пролича гордост, че е съпруга на Били.

— Вероятно работите заедно? — подхвърли през рамо Дарси, докато го водеше към вътрешността на къщата.

— Не, госпожо. Просто трябва да говоря с него.

— Седнете, ей сега ще го повикам — покани го жената, после вдигна глава и весело извика: — Скъпи, един човек е дошъл да те види!

Демарко бавно се огледа. От рапорта на дебелия Нийл бе научил, че семейството не разполага с много пари, но от вещите наоколо веднага личеше, че са подбирани внимателно, от познавач. Обстановката беше толкова уютна, че изведнъж му се прииска да покани Дарси Матис за консултант при обзавеждането на собственото му жилище.

На прага се изправи Били. Късата му руса коса беше още влажна от душа. Облеклото му се състоеше от дънки и бяла тениска, а краката му бяха боси. *Босоного хлапе със загорели бузи*, кой знае защо, си

помисли Демарко. При вида му Били изненадано се закова на място, а той почти физически усети топката, оформила се в корема му.

— Какво търсиш тук, да те вземат мътните?

Демарко ясно забеляза как очите на Дарси се разширяват от ужас. Явно беше шокирана от грубостта на Били, тъй като беше свикнала на нормални и човешки обноски.

Но Демарко забави отговора си и поведението на Дарси Матис претърпя видима промяна. В очите ѝ се появи загриженост, примесена с недоверие. Вярата в съпруга ѝ си остана непоклатима, лоялността ѝ не подлежеше на съмнение. След като Били не харесва посетителя, значи и тя не го харесва. Точка.

— Какво става, Били? Кой е този човек?

— Трябва да поговорим, Били — най-сетне се обади Демарко. — Мисля, че ще е по-добре да го направим насаме.

— Няма за какво да говорим. Махай се от дома ми!

— Тук съм, за да ти помогна, Били. Вече знам, че по време на инцидента край Чатуга си бил под силен натиск.

— Били, за какво говори този човек? — пожела да узнае Дарси.

— За нищо, скъпа — хвана ръката ѝ Били. Подчертано южняшкият му акцент имаше за цел да я успокои, но този път явно не се получаваше. — Освен това той веднага си тръгва.

— Не бъди глупак, Били — подхвърли Демарко. — Знам всичко за Естъп и Тейлър.

— Господи! — промърмори домакинът и лицето му видимо преbledня.

— Още не е късно, Били — умолително го погледна Демарко. — Нека поговорим!

Били само поклати глава. Беше ясно, че продължава да мисли за Естъп и Тейлър. Беше шокиран като човек, болен от рак, на когото току-що са съобщили, че му остават няколко месеца живот.

— Това ме плаши, Били! — проплака Дарси Матис. — Какво става, за Бога?

Били отново стисна ръката ѝ и успокоително прошепна:

— Спокойно, скъпа. Всичко е наред.

Любовта между двамата едва ли не може да се пипне, помисли си с тъга Демарко. Представи си колко ще се промени животът на

Дарси, ако нещо се случи с мъжа ѝ, и сърцето му се сви. После се запита как ли се чувства човек, обичан толкова безрезервно.

— Нищо не е наред, Били, и ти го знаеш — тихо подхвърли той.

— Махай се отгук, да те вземат мътните, в противен случай ще пострадаш!

Няма да пострадам, възрази мислено Демарко. Защото си обучен да пазиш хората, а не да ги нараняваш.

— Добре, тръгвам си — каза на глас той. — Но искам да ми се обадиш, ако промениш мнението си.

Подаде му картичка с телефонните си номера, почака малко, после я остави на близката масичка.

— Мисис Матис, искрено се надявам да вразумите съпруга си — подхвърли към домакинята той.

— Не намесвай жена ми! — изсъска Били и заплашително пристъпи напред. Ръцете му бяха свити в юмруци. — Хайде, махай се от къщата ми!

Демарко се върна в колата и остана в тъмното повече от час. Искаше да види дали Били ще хукне към Естъп, но той не го направи. В десет и половина лампите угаснаха, но той се съмняваше, че Били Матис ще спи спокойно.

Извади мобилния си телефон и набра номера на Майк, човека на Ема. Инструкциите му бяха да остане в близост до Естъп, а проследяването на Били Матис да повери на Сами.

— А ти какво ще правиш? — пожела да узнае Майк.

— Ще координирам действията ви — отвърна Демарко.

Има дни, в които нещата просто не вървят. Започват и завършват зле, а в промеждутъка не се случва нищо добро. Демарко се успа и това беше първият признак, че му предстои именно такъв ден. Забързан и притеснен, той скочи в колата с мокра коса, незакопчана риза и развързана вратовръзка. Включи на заден и даде газ, но колата поднесе и разпиля съдържанието на контейнера за смет върху безупречно подстриганата ливада на съседа. Слезе да събере боклука и се омаза с престоаял доматиен сос почти до лактите.

Това би трябвало да е достатъчно за една сутрин, но неизвестното своенравно божество явно беше на друго мнение. Поела по средното платно на околоръстната магистрала, колата му изведнъж реши, че е време да съсипе собствената си трансмисия. Той слезе и започна да я избутва към аварийното платно, а опашката от шофьори зад него — мъже и жени — го поздравяваше със съчувствено вдигнати палци. Чакането на пътна помощ му отне два часа — време, напълно достатъчно да се наслади на пълна порция самосъжаление и да реши, че за днес му стига.

Телефонът му иззвъня в момента, в който го настаниха в чакалнята на скъп сервиз в Джорджтаун с чаша кафе в ръце — единствената компенсация за деветдесетте долара на час, които му поискаха за отстраняването на повредата.

— Били отново потърси Естъп — осведоми го Майк. — Тази сутрин, преди да тръгне за работа. Повъртя се известно време, за да провери дали има опашка, но Сами не го изпусна. Това копеле е истинска пиявица на колела. В крайна сметка нашият човек влезе в един ресторант на Кей стрийт, недалеч от апартамента на Естъп. Самият Естъп пристигна там преди него, а аз го проследих.

Според Майк говорел предимно Естъп, а Били мълчал и имал „съкрушен“ вид.

— Сами влезе и се опита да ги подслуша, но нямаше как да ги приближи на удобно за целта разстояние. Естъп стискаше ръката на

Били и възбудено шепнеше в ухото му. По думите на Сами „доста разгорещено“, сякаш го убеждавал в нещо. След срещата Били подкара към службата си, а Сами го последва.

— Какво направи Естъп, след като се разделиха? — попита Демарко.

— Остана в ресторанта още половин час, пиеше кафе и пушеше цигари. Размишляваше, предполагам. После скочи и осъществи един много кратък телефонен разговор. Върна се на мястото си и зачака. След десет минути звънна служебният телефон в ресторанта. Той поговори известно време, после набра още един номер и не остави слушалката поне десет минути.

— Дай ми номерата, за да ги продиктувам на Алис — рече Демарко.

— Вече го направих — отвърна Майк. — Алис ти е много сърдита. Казва, че пет пари не даваш дали ще пукне, или не.

— Самата истина. Открила ли е нещо?

— Нищо. Вероятно първото обаждане е било само сигнал. Нали знаеш — набиращ номера, оставяш го да звънне веднъж, после затваряш. Търсеният вижда номера ти, излиза навън и набира от някоя кабина.

— А вторият разговор? Онзи, който е продължил десет минути?

— Номерът е на някакъв бар в Уейкрос, Джорджия.

— Значи нямаме представа с кого е разговарял, така ли?

— Точно това се опитвам да ти кажа.

Демарко не знаеше какво да отговори и уморено подхвърли:

— Добре, дръж Естъп под око.

— Няма проблем — отвърна Майк.

Ама днес и тоя си го бива, въздъхна Демарко, после изведнъж се сети за нещо друго.

— Сами нали има номера на мобилния ми телефон?

— Има го. Сигурен съм, че ако му потрябва съвет, ще ти се обади.

Майк затвори, без да му каже „дочуване“.

Моралът на подчинените явно не е това, което беше някога, мрачно си помисли Демарко. *Май е време за един служебен пикник, просто за повдигане на екипния дух.*

На срещата в хотел „Мариот“ Демарко отиде с такси. Вече беше закъснял около пет часа, което предизвика силното недоволство на Джордж Морис, главен счетоводител на завод за производство на ламарина в избирателния район на председателя. Но той едва ли щеше да е по-щастлив, ако Демарко се беше появил навреме.

— *Трябва* да намалим пенсионните отчисления, Джо — загрижено рече счетоводителят. — Съобщихме го на Махоуни от любезност, а не за да искаме разрешение.

— Той каза „не“ — отвърна Демарко. Мисията в помощ на генерал Банкс съвсем не пречеше на председателя да го товари и с други задачи.

— В такъв случай ще бъдем принудени да прибегнем до съкращения — обяви Морис.

— Никакви съкращения. В двата ви договора с Министерството на отбраната има няколко допълнителни условия, напечатани със ситен шрифт, отнасящи се до глобите за закъснели доставки. В деня, в който започнете да раздавате розовите листчета с уволненията, някой бюрократ в Пентагона непременно ще прочете ситните букви.

— За Бога, Джо, не разбираш ли, че умираме? Конкуренцията ни притиска отвсякъде, а материалните разходи непрекъснато се увеличават! Трябва да направим нещо!

— Я ми кажи, Джордж, след като сте в толкова окаяно състояние, как така тази година директорът ви получи три милиона долара премиални в допълнение към годишната му заплата от дванайсет милиона, одобрени от борда?

— Откъде пък знаеш?

— А ти самият получи милион и шестстотин хиляди плюс част от акциите.

— Заслужил съм си всеки цент от тази премия.

— Няма да орязваш никакви пенсионни отчисления, няма да уволняваш никого! — отсече Демарко.

Морис скръцна със зъби, помълча малко и вдигна глава.

— А можеш ли да ми кажеш защо, по дяволите, даряваме половин милион за шибаната му кампания? Отговори ми на въпроса, Демарко!

— Дарихте половин милион, за да получите два договора с Министерството на отбраната на стойност шестстотин милиона долара. С обещанието да запазите работните места на хиляда и двеста души.

— Но нашите печалби са толкова...

Мобилният телефон на Демарко се разтърси в нервни спазми. Миг по-късно в ухото му екна носовият бруклински акцент на Сами Уикс:

— Тоя тип Матис виси в един бар и сякаш чака някого.

— Отлично. Обади ми се, когато този някой се появи.

— Виж какво, шефе. С Ема сме се разбрали днес да работя до шест. Всеки друг ден мога да вися докогато пожелаеш, но днес — не, защото е рожденият ден на внука ми. Ема каза, че няма проблем.

Мамка му.

— Добре, Сами, разбирам. Кажи къде се намираш.

Сами обясни и Демарко стана.

— Трябва да тръгвам, Джордж. Съветвам те да не подвеждаш Махоуни.

После изведнъж си спомни, че колата му все още е в „интензивното“.

И разбра какво означава гаден ден.

Таксито свали Демарко пред гръцко ресторантче. Сами Уикс седеше на една масичка до прозореца.

— Ей го там, в бара — рече Сами и острата му брадичка посочи към отсрещната страна на улицата. — Според мен има нужда от едно-две бързи смъркания.

— Аз също, Сами — въздъхна Демарко, замисли се за миг и попита: — Кога трябва да тръгваш?

— След по-малко от час.

— Много добре. Защо не влезеш там и ти да удариш едно питие? Така ще видиш дали Матис не си приказва с някого.

Езикът на Сами за миг изскочи навън, като на гущерче, което иска да улови дъждовна капка.

— Дадено — кимна той.

Демарко бавно зае мястото му до прозореца. Трийсет минути по-късно на вратата се появи ухилената физиономия на Сами. Явно дребният мръсник беше ударил едно двойно.

— Седи си сам, шефе — докладва той. — Пие бира, ама много бавно. Може и да няма никаква среща, а просто да иска да се отреже, защото не му се прибира у дома при старата.

Демарко можеше да разбере, че човек с проблемите на Били изпитва нужда от няколко бири. Но иначе не му изглеждаше прирастен към алкохола.

— Онзи бар има ли и друг изход, Сами? — попита той.

— Да, има, но с резе, което се отваря автоматично само при противопожарна аларма — отвърна дребосъкът, пристъпи от крак на крак и добави: — Май вече трябва да тръгвам, шефе. Не ми се ще да закъснявам за празника на внука. Много си падам по това хлапе.

— Разбирам, изчезвай.

Сами бе изминал няколко крачки, когато Демарко изведнъж се сети за колата си.

— Хей, почакай — подвикна след него той. — Нямам транспорт, защото колата ми остана в сервиза. Ако оня отсреща реши да си тръгне, оставам с вързани ръце. Не можеш ли да вземеш такси и да ми оставиш колата си? Аз плащам.

— Няма проблем, шефе. Мога да се прибера и с метрото, което спира точно срещу къщата на дъщеря ми. Ето ти ключовете за бричката. — Сами посочи към комбито, паркирано до тротоара, и сниши глас: — Под седалката има едно желязо, в случай че ти потрябва. Трийсет и осми калибър, зареден е и е със свален предпазител.

— Ако попадна в ситуация, която изисква употребата на оръжие, ще се обърна към полицията, Сами — поклати глава Демарко.

Забележката изненада Сами, който очевидно го възприемаше като човек, който си има собствен арсенал.

А самият той се надяваше, че Били ще продължи да си пие бирата достатъчно дълго, за да може да похапне. Поръча си сандвич с бира и се настани на високо столче край бара. Чакането се оказа дълго. Направи опит да завърже разговор със собственика, но езиковата бариера се оказа трудно преодолима. Човекът зад бара не беше любител на бейзбола, а Демарко не разбираше от кръчмарски сметки. Някъде към осем бе погълнал още две бири, а съдържателят се приготви да затваря. Когато влажният парцал опря в краката на столчето му, той схвана намека и излезе. Нямахше къде да заеме позиция и затова спря пред витрината на някакъв магазин за компютри.

Били излезе от бара малко след осем и половина, приближи колата си и я отключи. Изглеждаше доста бодър за човек, който се е запил още от пет следобед. Защо бе висял цели четири часа в онзи бар, но въпреки това си тръгваше трезвен? Дали не беше очаквал някого, който в крайна сметка не се беше появил? Другата вероятност изплува в главата му в момента, в който си даде сметка за бързото спускане на мрака. Може би Били е чакал да се стъмни, за да проведе своята среща.

Колата на Сами се оказа плимут комби, модел 1986 г., който беше по-дълъг от лимузина. Подозренията на Демарко, че с подобна барака няма да успее да се задържи след Били, се стопиха в момента, в който завъртя стартерния ключ. Купето наистина беше достойно за някой музей на автомобилостроенето, но моторът заработи като на болид от

Индикар. Оставаше му само да открие ръчката за регулиране на седалката, преди сгънатите му колена да се схванат.

Очакваше Били да се върне на околоръстната магистрала и да се насочи към дома си в Анандейл, но той тръгна точно в обратната посока. Колкото по-дълго пътуваха, толкова по-силно ставаше учудването на Демарко. Вместо да избере някоя от изходните пътни артерии, Били караше право на изток.

Югоизточната част на Вашингтон представляваше ужасяващо гето, рожба на дълбоко погрешен социален експеримент. Тук се стреляше по улиците, водеха се постоянни гангстерски войни, на всеки ъгъл се предлагаха наркотици. За да го прекоси без проблеми, човек трябваше да кара с вдигнати стъкла и заключени врати, молейки се на бога да не му свърши горивото. Демарко не можеше да разбере какво търси тук човек като Били.

Били пресече моста „Джон Филип Суса“ и спря близо до Минесота авеню. На единия ъгъл имаше банкомат, а срещу него — дрогерия от веригата „Райт Ейд“. Собственикът тъкмо заключваше подвижната стоманена решетка на витрината. За разлика от Демарко и съседите му в Джорджтаун, тукашните търговци явно не изпитваха естетически притеснения от начина, по който обезопасяваха витрините на магазините си с тежък ламаринен обков.

Демарко подмина колата на Били и спря на следващата пресечка от същата страна на улицата. Оттук не го виждаше, но лесно щеше да го засече в страничното огледало, ако излезеше.

Били го стори точно в десет, хвърли небрежен поглед наоколо и пристъпи към банкомата. Докато набираше кода на картата си, иззад отсрещния ъгъл се появиха двама чернокожи тийнейджъри.

— Хей, чичко-паричко! — извика единият. — Ако теглиш мангизи, изтегли малко и за мен!

Главата на Били рязко се завъртя и Демарко забеляза, че тялото му се изпъна като струна. Светкавично преценил, че хлапаците не представляват опасност, той се обърна и довърши трансакцията. Преброи парите, които машината изплю, но не побърза да ги скрие в портфейла си. *Доста опасно поведение в квартал като този*, отбеляза Демарко.

За момент вниманието му беше привлечено от двете момчета, които се зарадваха, че Били реагира така на остроумието им, и

закълчиха ръце с танцувална стъпка. После тръгнаха към него, подмятайки си закачки. Когато колата изскочи зад ъгъла, те бяха на отсрещния тротоар, точно срещу Демарко. Седанът в тъмен цвят спря до банкомата, от него слезе някакъв човек, който каза нещо на Били. Колата остана между двамата. Били кимна и вдигна ръка да му покаже парите. Онзи се усмихна, после вдигна пистолета, който държеше в дясната си ръка, и стреля в гърдите му.

Били отхвъркна назад, блъсна се в стената до банкомата и учудено погледна бликналата от тялото му кръв. После бавно започна да се свлича и застина в седнало положение. Стрелецът притича до него, издърпа банкнотите, които Били все още стискаше в скута си, и скочи обратно зад волана. Седанът изрева и се стрелна по уличното платно.

Решението на Демарко не беше плод на някакво съзнателно обмисляне, а по-скоро автоматична реакция, без идея за евентуалните последици. Запали безупречно регулирания мотор на Сами, отдели се от тротоара и препречи пътя на връхлитащата кола. Силният удар го изхвърли от шофьорското място, запращайки го към дясната седалка. Главата му се блъсна в рамката на вратата.

Замаян, той все пак успя да се извърне към колата на нападателя. Тя беше утихнала, а човекът зад кормилото изглеждаше в безсъзнание, отпуснал чело върху тапицираното кръгче на клаксона. Пронизителният звук го накара да изпита странно облекчение.

После мозъкът най-сетне влезе в синхрон с рефлексите му. Пръстите му задраскаха по пода около шофьорската седалка, търсейки скрития пистолет на Сами. Китката му болезнено се изви и сякаш измина цяла вечност, преди най-сетне да напипа студения метал на ръкохватката. Стиснал пистолета в ръка, той предпазливо се измъкна навън и клекна зад десния калник на комбито. Сами беше споменал, че предпазителят е свален, и това беше добре, тъй като той изобщо не знаеше къде да го търси.

От тази позиция имаше възможност да види как стрелецът бавно идва в съзнание. Главата му се отмести от волана и замаяно се завъртя. От разцепената му вежда течеше кръв. Вниманието на Демарко беше привлечено от движение на отсрещния тротоар. Бяха момчетата, намерили укритие зад контейнер за смет.

— Позвънете на 911! — изкрещя им той. — Повикайте ченгетата и моментално изчезвайте!

Но хлапетата с нищо не показаха, че са чули заповедта, и останаха заковани зад укритието си.

Мамка му!

Стрелецът отвори вратата и бавно се измъкна навън. Залитна и почти се строполи, но някак успя да запази равновесие. Беше слаб, висок горе-долу колкото Демарко, облечен в светъл костюм и бяла риза с разкопчана яка. Гарвановочерната му коса, обилно намазана с гел, беше плътно прилепнала към черепа, а лицето под нея беше с хлътнали бузи и надупчена от акне кожа. Под дясното око имаше голяма бенка с формата на сълза.

Именно тя помогна на Демарко да си спомни, че познава този човек. Казваше се Джон Палмери, а преди години баща му беше един от най-близките помощници на собствения му баща. Но за разлика от Джо Демарко, Джон Палмери бе избрал да върви по пътя на баща си. Беше попаднал в затвора за малолетни още шестнайсетгодишен, осъден за кражба на кола. А днес, двавет години по-късно, се беше превърнал в хладнокръвен убиец, отнел живота на един агент на тайните служби. Какво ставаше, по дяволите?

Демарко забеляза, че Палмери се олюлява и всеки момент ще припадне. Изпаднал в странно вцепенение, той гледаше как по лицето му се стича капка кръв, откъсва се и прави алено петно върху бялата риза, точно над сърцето. В ръката му, отпусната покрай дясното бедро, се поклащаше револвер с дълга около половин метър цев.

— Хвърли оръжието, Джон! — извика Демарко. — Моля те!

Сърцето му произвеждаше толкова много адреналин, че тялото му потръпваше като от електрически ток.

Палмери не го чу и продължи да се олюлява на крачка от колата. *Може би не вижда, че съм въоръжен, защото съм скрит зад калника,* съобрази Демарко. Реши да привлече вниманието му, изправи се в цял ръст и насочи пистолета на Сами в гърдите му.

Онзи бавно се обърна. По нищо не пролича, че го е познал. Примигна няколко пъти, за да го хване на фокус, после ръката с оръжието започна да се повдига. Демарко беше убеден, че не усеща колко забавени са всъщност движенията му.

— Хвърли пистолета, Джон! — изкрещя той.

Палмери го дари с един оцъклен поглед и продължи да вдига ръката си.

Защо не се подчинява този тип, да го вземат мътните?!

Не беше сигурен дали е изкрещял предупреждението си за трети път, тъй като Палмери стреля и куршумът рикошира в бронята на колата. Ако не беше тя, Демарко със сигурност щеше да бъде прострелян в корема или слабините.

Отвърна на стрелбата веднага, без никакво колебание. Немаше намерение да убива противника си и пръстът му натисна лекия спусък по-скоро инстинктивно, като реакция на неговата стрелба.

Куршумът обаче попадна точно в сърцето на Палмери, убивайки го на място. Една зловеща случайност, нищо повече.

Демарко остана вцепенен на мястото си, неспособен да разсъждава. Изчака да види дали Палмери ще се надигне, макар да знаеше, че това няма как да стане. После бавно тръгна към него, държейки го на мушка. Ръката му с пистолета трепереше толкова силно, сякаш беше болен от Паркинсон.

Широко отворени, черните очи на Палмери бяха заковани в небето. Сякаш търсеха Бога, който отдавна го беше забравил. Бялата му риза бързо се превръщаше в алена попивателна. Кървавото петно се разширяваше в правилен кръг, сякаш проправяйки път на отлитащата му душа.

С периферното си зрение Демарко улови някакво раздвижване и рязко завъртя глава. Двете хлапета бяха напуснали укритието си зад контейнера.

— Идете да намерите някой полицай — подвикна им той, но в гласа му липсваше убедителност.

Вместо да се подчинят, момчетата прекосиха платното и се насочиха към него. Безпогрешният им инстинкт за оцеляване на улицата им подсказа, че Демарко не представлява заплаха за тях.

— Видял си му сметката, човече — промърмори едното.

Все още наведен над трупа, Демарко умолително промърмори:

— Идете да извикате полиция.

Не знаеше какво да прави с оръжието в ръката си. Не смееше да го захвърли, за да не гръмне и да му продупчи крака. В крайна сметка реши да го остави върху покрива на колата на Сами.

— Мъртъв ли е този шибаняк? — пожела да узнае същото момче.

Демарко кимна и се обърна да ги погледне. Бяха на не повече от четиринайсет. По-разговорливото го дари с широка и малко крива, но несъмнено приятелска усмивка. На главата му имаше бейзболна шапка с емблемата на „Чикаго Булс“, обърната с козирката назад. Облеклото му се състоеше от фланелка без ръкави с лика на Майкъл Джордан, торбести панталони до под коленете и високи маратонки, сякаш предназначени за лунна разходка. Другото момче беше облечено по същия начин с тази разлика, че предпочитанията му бяха на страната на „Ню Йорк Никс“.

Демарко измъкна телефона от джоба си и го подхвърли на онзи от „Булс“.

— Хайде, обади се в полицията!

Хлапетата се спогледаха с видимо колебание. Явно контактите с полицията не фигурираха между приоритетите им.

— Що не им се обадиш ти? — зададе логичния въпрос привърженикът на „Никс“.

— Защото трябва да проверя състоянието на човека до банкомата — отвърна Демарко, обърна се и тръгна към Били. Не бързаше особено, защото беше убеден, че той вече няма нужда от помощ. В един момент забави крачка и се обърна: — Не пипайте нищо!

— Не ни учи, бял скапаняко! — озъби му се фенът на „Булс“. — Бас държа, че сме присъствали на повече местопрестъпления от теб!

Демарко беше сигурен, че хлапето има право, и впери тъжен поглед в проснатия в краката му Били Матис. За разлика от Палмери, неговите очи бяха затворени, а лицето му бе застинало в смирено изражение. Ако не беше малката червена дупка в гърдите му, спокойно щеше да мине за човек, който е решил да подремне на необичайно място.

Макар да беше сигурен, че е мъртъв, Демарко клекна и потърси пулс на гърлото му. Собственият му пулс препускаше с такава скорост, че той не беше сигурен дали ще улови последните усилия на смелото сърце на мъжа в краката му. *Бедният нещастник*, поклати глава той. Нима бе възможно да свърши по такъв начин човек, който толкова много приличаше на бейзболиста Мики Мантъл?

Направо не му се мислеше как ще се отрази смъртта му на жената с име Дарси.

Изправи се бавно и тръгна към потрошената кола на Сами, където го чакаха хлапетата.

— Извикахте ли полицията?

— Аха — отвърна фенът на „Булс“ и му подхвърли мобилния телефон. — Кола пет-нула пътува насам.

Демарко едва не изпусна апарата, а хлапето добави:

— Мисля, че няма да изчакаме ченгетата. Сигурен съм, че няма да повярват на очите си: двама бели с продупчени сърца, а трети виси над тях с димящ пищов в ръце!

— Точно така, Ричи — неспокойно подхвърли другото хлапе. — Няма да повярват и като нищо ще ни щракнат белезниците!

— Спокойно, няма да ви арестуват — рече Демарко. — Аз оставам тук и ще им обясня какво е станало.

Всъщност какво щеше да им обясни, по дяволите?

Облегна се на обезобразеното комби на Сами и запали цигара. Фенът на „Булс“ веднага си изпроси една. След известно колебание и другият хлапак стори същото. Демарко понечи да им изнесе кратка лекция за вредата от никотина, но бързо осъзна колко абсурдно ще прозвучи това край трупове. Попита второто хлапе за името му. *Джамал*, отвърна то.

За себе си беше сигурен, че е действал при самозащита, но не знаеше дали ченгетата ще му повярват. Положението беше сериозно и като нищо можеше да доведе до тежки последици — арест, пръскане на пари по адвокати, край на кариерата му. Това го безпокоеше далеч повече от смъртта на бандита, гръмнал Били Матис. След което стигна до заключението, че показанията на Ричи и Джамал могат да го измъкнат, и затова ги почерпи с по още една цигара.

В същото време си даваше сметка, че го чакат неприятности, имащи всички шансове да бъдат много по-големи от тези с полицията. Някогашният му съученик явно бе направил голям прогрес в кариерата си на престъпник, започнала с кражби на коли. Господи, нима мафията имаше пръст в опита за убийството на президента?

Ченгетата се забавиха повече от двацет минути, потвърждавайки оплакванията на местните жители от мудността на представителите на закона. А когато се появиха, демонстрираха пълно пренебрежение към трупове на улицата. Но Ричи беше прав, като каза, че ще останат изненадани от цвета на кожата им. Липсата на

емоции у тях, а и у хлапетата, накара Демарко да си спомни един ред от „Самотната гълъбица“ на Дари Макмъртри:

Господи, колко е евтин животът тук, в Кънейдиън.

Иначе беше доволен от мудността на полицията, тъй като получи достатъчно време, за да подготви пакета от лъжи, които щеше да им предложи.

— Познавахте ли мистър Матис или мистър Робинсън? — попита детективът. Лицето му плачеше за бърснач, а под мътните му кафяви очи висяха тъмни торбички. Беше жив портрет на човек, който работи по две смени в район, където се стреля на месо.

— Кой? — попита Демарко, а мислено допълни въпроса си с едно *Кой, по дяволите, е тоя Робинсън?*

Детективът забеляза объркването му и иронично поясни:

— Матис е човекът, убит до банкомата, а Робинсън е онзи, на когото ти си видял сметката, каубой. Гръмнал си лицето Дейвид Робинсън от Уейкрос, щата Джорджия. Питам познаваш ли някоя от двете жертви.

Демарко беше изненадан, задето детективът не спомена, че Матис е бил агент на Сикрет Сървис. Вероятно Били не носеше служебната си карта, а умореният детектив не е направил връзка между мъртвеца край уличния банкомат и агентът на видеозаписа от покушението срещу държавния глава.

— Не — отвърна на въпроса той.

Напусна полицейското управление някъде към два сутринта. Ако не бяха Ричи и Джамал, ченгетата положително щяха да го заключат в ареста. Момчетата се оказаха чудесни свидетели. Без да се объркват и да изпаднат в истерия, те предадоха развоя на събитията точно и акуратно, а показанията им си съвпаднаха напълно. След тях детективът беше убеден, че мистър Робинсън от Уейкрос, щата Джорджия, действително е застрелял Били Матис и му е откраднал парите, Демарко е забил колата си в неговата, за да предотврати бягството му от местопрестъплението, а след това е стрелял при самозащита, но едва след като онзи е стрелял насреща му.

След всичко това полицията би трябвало да го третира като герой, но тя не направи нищо подобно. Чувствителните и цинични носове на ченгетата моментално подушиха, че в обясненията му има нещо гнило. Нещо не се връзваше, а те просто не приеха факта, че

един бял и средно богат жител на Джорджтаун е паркирал колата си в гетото точно в момента, в който е бил убит Били Матис.

Още от самото начало реши да не признава, че е следил Били. Историята, която предложи, звучеше сравнително просто и доста убедително, отколкото би прозвучала истината.

Според нея бе съвсем ясно, че Били е убит заради парите, които бе изтеглил от банкомата. А той, след като си бе пийнал малко (няколкото бири в гръцкото ресторантче бяха факт, който подлежеше на доказване), просто се бе заблудил в един относително непознат квартал (почти истина) и бе спрял да звънне на приятелката си, че ще закъснее за срещата. (Това нямаше нищо общо с истината, но на фона на две истини една лъжа изглеждаше съвсем приемливо).

Детективът усети лъжата, но нямаше как да го разобличи. А показанията на Джамал и Ричи потвърдиха всички факти около престъплението. Освен това Демарко беше юрист и добре знаеше как да се оправя в подобни ситуации. Не пропусна да заплаши ченгетата, че ако продължават да го подозират, ще ги съди до дупка. В крайна сметка те задържаха пистолета на Сами Уикс и с леден тон го предупредиха да не напуска града.

Докато надигаше с лост смачкания калник, за да го отдели от предната гума, Демарко изпита желание да поговори с някого въпреки късния час. Беше убил човек и искаше да излее чувствата и да оправдае действията си, но най-силно беше желанието му да изследва пълната липса на емоции след убийството на Джон Палмери. Отнемането на човешки живот би трябвало да е свързано с някакви емоции като угризение на съвестта, съжаление, тъга. Но той не изпитваше нищо. Дълбоко в душата му, в центъра на самата му човешка същност, се беше настанил някакъв странен балон на безчувственост, който някой трябваше просто да бодне с игла.

Даваше си сметка, че дори Ема би трябвало да спи в този късен час, но когато се изправи в рамката на вратата, тя изобщо не приличаше на човек, когото са вдигнали от леглото. Беше облечена с блуза без ръкав, обсипана с блестящи мъниста, и стегнат кожен панталон, който ѝ стоеше доста добре. До стената на антрето се виждаше издължен калъф на чело, а на ръката ѝ имаше мастилен печат

— от онези, които получават посетителите на някои нощни клубове, за да докажат платения вход. Беше ясно, че Ема и нейната челюстка са в процес на задълбочаване на сърдечната си връзка.

Домакинята отвори уста за обичайната си язвителна забележка, но Демарко я изпревари.

— Тази нощ извърших убийство! — рече той.

Реакцията на Ема се изчерпа с леко повдигане на веждите.

— В такъв случай влизай — отмести се от прага тя.

Покани го в хола, извини се и изчезна зад вратата на съседното помещение. Върна се бързо, наля му три пръста бърбън върху няколко бучки лед и мълчаливо изслуша разказа му. Демарко не се беше бръснал от предишната сутрин и имаше вид на бандит. Ема призна, че ако тип като него я заплаши с пистолет на улицата, вероятно не би се съпротивлявала. Е, тя може би щеше да направи нещо, но това едва ли се отнасяше за обикновените граждани.

— Кой беше този стрелец?

Демарко обясни.

— Оказа се, че използва името Дейвид Робинсън, а шофьорската му книжка е издадена в Уейкрос, щата Джорджия. Предлагам сутринта да завъртиш няколко телефона, за да научим повече.

— Няма проблем — кимна Ема.

Настъпи кратка пауза.

— Ясно е, че Били не е станал жертва на обикновен грабеж — леко въздъхна тя. — Според мен телефонните разговори на Естъп са имали съвсем конкретна цел. С първия е поискал разрешение за отстраняването на Били, а с втория си е осигурил услугите на доброто момче Палмери.

— Най-вероятно е така — кимна Демарко. — Някой е платил на Палмери да гръмне Били. Не знам дали е Естъп или онзи Тейлър, но някой явно е решил, че Били се превръща в опасно бреме. Пример в това отношение е поведението му вчера сутринта. Момчето беше започнало да задава въпроси. А реакцията на Естъп е логична: казал му е да отиде при банкомата на еди-коя си улица, да изтегли пари и да ги даде на човека, който ще се появи там.

— Но трябва да му е изтъкнал някаква причина, за да отиде на среща с убиеца — отбеляза Ема.

— Не знам каква е тя — отвърна с въздишка Демарко. — Но явно лъжата му е била убедителна и простодушното момче я е взело за чиста монета. Ако не се бях случил там, сценарият щеше да се развие по план, гладко и лесно. Щяха да открият трупа на Били в опасен квартал, на две крачки от банкомат, с квитанция в ръка и липсващи пари. Лесно за обяснение убийство. Във Вашингтон шансовете да ти видят сметката, докато теглиш пари, са доста по-големи от тези да те блъсне автобус.

— А ти си им свършил добра услуга, като си ликвидирал убиеца — отбеляза Ема.

Демарко ѝ обърна гръб и наля още два пръста уиски в чашата си.

— Били го убиха заради мен, Ема — прошепна той.

— Какви ги дрънкаш?

— Притиснах го по нареждане на председателя и той се огъна — обърна се да я погледне той. — Именно по тази причина го премахнаха.

— Възможно е, Джо. Но Били беше убит, защото се е забъркал в нещо лошо.

— Вярно, но и двамата знаем, че едва ли го е сторил по собствена воля. Някой го е подмамил. Момчето беше честно, но наивно. Не е било трудно да го тласнат в погрешна посока. Мисля си за горката му жена, Ема. В този момент тя вече знае, че са го убили, и сигурно ще си изплаче очите. Което означава, че сбърках някъде. Че трябваше да направя нещо по-различно.

— Били имаше шанс да бъде откровен с нас. Точка по въпроса! — отсече Ема. За нея нещата винаги бяха черни или бели. Нюансите оставяше на простосмъртните.

— Предполагам, че си права — въздъхна Демарко. — Убийството на Били обяснява какви са били намеренията на Естъп до тази вечер.

— В смисъл?

— Докато чаках да дойдат ченгетата, завъртях един телефон на Майк, който остана да следи Естъп. Около един час преди убийството обектът му влязъл в един бар на Кей стрийт, където умишлено започнал да се държи идиотски. Наливал се като моряк, крещял и псувал, закачал жените включително и тези, които имали компания. В

един момент почерпил цялото заведение, а в следващия се сбил с някакъв клиент. Барманът го изхвърлил някъде около полунощ.

— Ясно — кимна Ема. — Създавал си е алиби.

Демарко кимна, помълча малко и продължи:

— Според Майк, Естъп няколко пъти крещял, че утре — тоест днес — окончателно ще се махне от Вашингтон и ще се върне в Джорджия. Почерпил заведението, за да отпразнува събитието.

— Искаш ли Майк да го проследи и там? — погледна го Ема.

— В никакъв случай! Тези хора са убийци! Възнамерявам да притисна Банкс да се обърне към ФБР, а ако откаже, ще направя изявление пред медиите.

— Съмнявам се, че ще бъде толкова просто, Джо.

— Ще бъде — отсеке Демарко, опразни чашата си и я сложи на масата. — Късно е, ще те оставя да подремнеш.

— Какво друго те тревожи, Джо? — хвърли му един проницателен поглед домакинята.

Демарко се поколеба, после вдигна глава.

— Колко души си убила през живота си, Ема?

— Стига, Джо. Не вярвам, че очакваш да ти отговоря.

— Сигурно няма. Но искам да разбера как си се чувствала. Разстройваше ли се?

— Разбира се, че се разстройвах.

Отговорът ѝ го изненада. В крайна сметка можеше да се окаже, че в живота на Ема все пак има и нюанси.

— Тогава защо аз не изпитвам нищо? Тази нощ убих човек, при това човек, когото познавам от детинство. Би трябвало да изпитвам някакви угризения, но не чувствам нищо. Винаги съм се питал как го е правил баща ми, как е могъл да живее с мисълта, че е отнел нечий живот. Може би и той не е изпитвал нищо.

— Джо, ти си уморен и си изпаднал в шок — поклати глава Ема. — Но мога да ти кажа, че не си социопат и не приличаш на баща си.

— Трябва да тръгвам — изправи се с въздишка Демарко.

— По-добре остани да нощуваш тук — неочаквано го спря Ема. — Късно е, а и си пил.

— Не мога. Трябва да хвана първия полет за Ню Йорк.

— Какво ще правиш в Ню Йорк? — изненадано го погледна тя.

Старецът чу звънеца, изправи се от стола с пъшкане и бавно се затътри към верандата. През мрежестата врата се виждаше фигурата на някакъв мъж. Слънцето пречеше да улови чертите на лицето му. *Пак някой досаден търговски пътник, който пренебрегва табелата НЕ КУПУВАМ, окачена на парапета*, помисли си той. На метър от вратата изведнъж се закова на място и зяпна. Вдигна ръка да се прекръсти, но навреме се овладя.

— Джино, ти ли си?! — попита старецът и се засрами от треперещия си глас.

— Не, мистър Талиаферио — отвърна мъжът. — Аз съм синът му, Джо.

Смехът на стареца беше дрезгав, но изпълнен с облекчение.

— Мамка му! Изкара ми акъла бе, момче! Взех те за призрак, дявол го взел! Слава Богу, че имам рак, а не болно сърце!

— Може ли да вляза, мистър Талиаферио? — попита Демарко.

— Да влезеш ли? — промърмори Кармине Талиаферио, все още стреснат от появата на мъртвец на верандата му. — Ама разбира се, заповядай. — Пръстите му объркано заопипваха резето на мрежестата врата. — Влизай, влизай.

Демарко не беше виждал стария мафиот от погребението на баща си. Тогава Кармине Талиаферио беше доста пълен и едър мъж, който шеговито винеше за състоянието си хубавите спагети на жена си. Но сега пред него стоеше жив скелет. Само очите му бяха същите — най-студените и жестоки очи, които Демарко бе виждал в живота си и които навремето ярко контрастираха с тлъстото и усмихнато лице. Ракът не беше успял да ги промени вероятно защото винаги бяха принадлежали на труп.

Талиаферио носеше синя риза с къс ръкав и отворена яка и сив панталон, вероятно част от стар костюм. Задната му част беше излъскана, а крачолите се влачеха по пода. Краката му бяха обути в кафяви чехли. Черепът му беше съвсем гол, осеян със старчески петна,

и само на тила му стърчаха като наелектризирани редки сиви косми. Трудно беше да се повярва, че преди години цял Куинс е треперел пред този човек.

— Вече съм в пенсия — промърмори Талиаферо, докато го водеше по зле осветения коридор.

— Така и предположих — кимна Демарко. — Навън не се виждат никакви бодигардове.

— Ами да — засмя се Талиаферо. — Кой ще си хаби куршумите за такъв като мен? Достатъчно е да почакаш месец-два.

Влязоха във всекидневната, задръстена от тежки старомодни мебели в тъмен цвят. Стените и рафтовете над камината бяха отрупани с черно-бели фотографии на голямата фамилия Талиаферо. Телевизорът в ъгъла беше стар модел на „Сони“ с 19-инчов екран, а някогашният бежов килим на пода се беше превърнал в протъркана черга. Канапето, към което се насочи Демарко, имаше доста цепки в тапицерията си.

Самата къща беше скромна, с три спални, и се намиреше в работнически квартал. Талиаферо живееше в нея от петдесет години и като всеки възрастен човек не виждаше смисъл да я сменя. Въпреки че притежаваше милиони.

Старецът се отпусна в кафяво кожено кресло, до което стърчеше зелена кислородна бутилка.

— Бих ти предложил кафе, но жена ми отиде на църква — промърмори той. — Пали свещи за мен, сякаш Господ не вижда в тъмното.

— Не се безпокойте, мистър Талиаферо, аз не пия кафе.

— Ама искаш нещо, нали? — втренчи се в него домакинът. — След толкова много време едва ли си се загрижил за здравето ми. Затова казвай какво има, сине на Джино!

Демарко кимна, доволен, че старият мръсник прескочи обичайното за такива като него отдаване на спомените.

— Искам да разбера...

— През цялото време те държа под око — прекъсна го Талиаферо. — Знам, че работиш за Конгреса, но си дребна риба. Моят месар печели повече от теб. А можеше да имаш истински добър живот, но не пожела. Не искаш да имаш нищо общо с нас, а?

— Не — призна Демарко.

— Също като твоя старец — дрезгаво се изсмя Талиафери. — Не отстъпваше нито един сантиметър дори когато той молеше за услуга!

— В случая може би аз ще ви направя услуга — подхвърли Демарко и се помоли да е прав.

— Казвай да чуем за какво става въпрос.

— Трябват ми сведения за Джон Палмери.

— Палмери ли? Тоя гаден плъх? Какво искаш да знаеш за него?

Демарко беше изненадан от ненавистта на Талиафери. Очевидно Палмери беше в немилост. Това може би улесняваше задачата му.

— Искам да разбера за кого работи напоследък.

— Ако знаех, изобщо нямаше да работи — изръмжа старецът. — Преди пет-шест години копелето взе, че стана свидетел на прокуратурата. Трима от хората ми влязоха в затвора. Помниш ли Шмид, оня кльоцав шваба, който ми водеше сметките?

Демарко кимна.

— Той и още двама. Шмид пукна в дранголника. Аз се отървах само защото Палмери не знаеше достатъчно за мен. Копеленце мръсно! А после го скриха.

— Кой по-точно?

— Федералните, разбира се. Осигуриха му защита като свидетел и му отърваха кожата. Ако не бяха го направили, аз...

Талиафери се овладя и млъкна. Дори на смъртния си одър не казваше нищо, което би го инкриминирало.

— Палмери използваше името Дейвид Робинсън и живееше в Уейкрос, щата Джорджия — подхвърли Демарко.

— Джорджия ли? През цялото време ли е бил там?

— Това не знам. Надявах се от вас да науча повече.

— Джоорджия — проточи старият мафиот. — Нищо чудно, че не успяхме да го открием. Все едно че е живял на луната. А защо се интересуваш от Палмери?

Демарко се поколеба. Фактът, че Палмери беше ликвидирал Били Матис, можеше да означава куп неща, включително и участие на мафията в опита за убийство на президента. Ако това се окажеше вярно, самият той имаше всички шансове да сподели съдбата на Били Матис.

Но той все пак знаеше нещо, което очевидно беше убягнало от вниманието на Оливър Стоун: хората като Кармине Талиафери не

убиваха дори обикновени ченгета, да не говорим за президенти. В последно време мафиотските фамилии бяха подложени на такъв натиск, че никога не биха извършили подобна глупост. Освен това мафията не си падаше по мащабните операции. Предпочиташе да си остане при лихварството и проституцията, а от време на време да отмъква по някой кашон от камионите — ей така, за разнообразие. Е, обичаше и наркотиците, разбира се. Но операцияте й винаги бяха дребни, нищо особено. Едва когато се теглеше чертата, се получаваше нещо по-внушително. Но никога не биха планирали убийството на президента, независимо от проблемите, които им създаваше Белият дом. Така поне си мислеше той и дано Господ му се притечеше на помощ, ако не се окажеше прав.

— Палмери застреля един агент на Сикрет Сървис във Вашингтон, когото познавах — обясни той. — А аз се опитвам да разбера защо.

— Агент на Сикрет Сървис? Какъв идиот, Господи! А ти го търсиш, защото агентът ти е бил приятел?

— Не го търся, мистър Талиаферио — поклати глава Демарко. — Палмери е мъртъв. — Поколеба се за момент, после добави: — Аз го убих.

Никак не му се искаше да прави подобни признания, но беше наясно, че рано или късно Талиаферио ще разбере истината.

— Ти?! Шибаният господин държавен служител?! Убил си Джони Палмери? Ако не беше толкова рано, щях да наля по едно!

Демарко не каза нищо.

— И защо му видя сметката? — попита след известно време Талиаферио, а веселите искрици в мъртвешките му очи бързо се стопиха.

— Нямах друг избор — въздъхна Демарко. Прекрасно съзнаваше, че развалината насреща му ще се сдобие с полицейския доклад, а можеше дори да накара някого да си поговори с ченгетата, които го бяха разпитвали. Което означаваше, че няма да открие нищо повече от това, което вече им беше разказал.

— Не думай! — зяпна Талиаферио. — Как така си нямал друг избор?

Демарко остави без внимание недоверието на стария мафиот, тръсна глава и попита:

— Ще ми помогнете ли, или не?

— Как мога да ти помогна? Нали ти казах, че той ни издаде!

Демарко не реагира, заковал поглед в лицето на Талиаферо.

— А и защо да ти помагам? — добави след кратка пауза онзи. — Защото си ми направил куп услуги през всичките тези години? Или защото имаш чувството, че съм ти задължен заради баща ти?

— Нито едно от тези неща — поклати глава Демарко. — С нищо не сте ми задължен. Направете го просто защото така трябва да постъпите.

Талиаферо отново избухна в смях. Така трябвало! Боже, какви глупости. Изчака известно време просто, за да провери дали гостът няма да го удари на молба, макар силно да се съмняваше в това.

— Добре — въздъхна най-сетне той. — Ще завъртя един-два телефона. Остави ми номер, на който да те открия.

Демарко се насочи към вратата, а Талиаферо отново избухна в смях.

— Значи крушката все пак не пада по-далеч от дървото — подхвърли зад гърба му той.

По време на обратния полет Демарко прехвърли набързо „Уошингтън Поуст“, за да разбере дали новината за смъртта на Били е стигнала до медиите. Всъщност очакваше да я види на първа страница и остана доста изненадан, че не я намери там. Наложил му се да прегледа всички вътрешни рубрики и накрая я открил в раздела за клюки, забавления и спорт. Бяха два реда, които съобщаваха, че човекът бил убит, докато теглел пари от банкомат, а убиецът бил ликвидиран от случаен минавач. Името на жертвата беше спестено с оправданието, че първо трябва да бъдат уведомени близките.

Постепенно разбра какво се беше случило. Убийството бе станало снощи около десет, а детективите разпитваха него и момчетата почти до два през нощта. Докато съобщят ужасната новина на съпругата на Били и докато я заведат да идентифицира трупа, положително се беше съмнало.

Но днес по някое време името на Били щеше да стане известно, а по-находчивите журналисти веднага щяха да го свържат с агента, който беше охранявал президента по време на излета край река Чатуга. От самоубийството на Харолд Едуардс бяха изминали единайсет дни и за това време пресата малко или повече беше приела версията на ФБР, според която убиецът бе действал сам. Но след убийството на Били, Хувър Билдинг положително вече бе обсадена от нетърпеливи репортери, които искаха да разберат дали смъртта му има връзка с покушението срещу президента. По всяка вероятност ФБР щеше да отрече, но това нямаше да спре възникването на най-различни конспиративни теории.

Добрата новина за самия него се съдържаше в тона на съобщението, от който можеше да заключи, че полицията едва ли ще го потърси повече. Междувременно в югоизточната част на Вашингтон бяха станали шест нови убийства и уморените детективи едва ли щяха да имат време да се занимават с някакъв невинен, макар и доста тайнствен случаен минавач.

Когато най-сетне се прибра, погледът му беше привлечен от мигащата лампичка на телефонния секретар. Четири от петте записани съобщения бяха от генерал Банкс, всичките с идентично съдържание: незабавно си домъкни тук проклетия задник, за да ми кажеш какво се случи с Били Матис! Поколеба се дали да му звънне, но в крайна сметка се отказа. Нека се попържи известно време в собствената си мас, защото именно той беше виновен за цялата бъркотия, изпращайки го да души подир агента. Едно действие, което в крайна сметка го принуди да убие човек.

Петото съобщение беше от Кармине Талиаферо. Преди да го прослуша, Демарко погледна часовника си и установи, че от срещата му с умирация гангстер са изминали едва четири часа. Самото съобщение беше кратко и звучеше така: *Открих каквото ти трябва, неблагодарник такъв!*

— Палмери е работил за някаква отрепка в Уейкрос — изръмжа в слушалката Талиаферо. — Казва се Джуниър Къстис и върти част от местния рекет. Обичайните неща — хазарт, проститутки и други такива. Дребна риба. Моят човек там казва, че този Къстис е използвал Палмери за специални поръчки.

— Като например?

— Ти какво искаш? Да ти го изтълкувам буква по буква?

— Искате да кажете, че Министерството на правосъдието е включило убиец от мафията в програмата за защита на свидетелите, а след това отново му е дало свободата да убива?

— Той само това може, човече! — засмя се Талиаферо. — А онези от правосъдието сигурно не са подозирали какви ги е намислил. Палмери се оженил за някаква тамошна съдържателка на мотел. Още докато работеше за нас, той обичаше да живее на женски гръб. Но както и да е. Помагал ѝ в заведението, за да покаже, че има източник на доходи.

— Но тамошните ченгета трябва да са знаели за връзката му с Къстис — подхвърли Демарко.

— Може би. Но ако са му направили проверка, със сигурност са ударили на камък. Правосъдието не дава на ФБР никаква информация кого включва в програмите си, тъй като тя лесно изтича оттам, да не говорим за местната полиция. Ако Палмери не е бил арестуван (а той никога не е бил) и ако е внимавал (както твърди моят човек), всичко е било наред. Както обикновено, дясната ръка на Чичо Сам не е знаела какво прави лявата.

— А вашият човек има ли представа защо Палмери би убил един агент на тайните служби?

— Не. Според него това е лишено от смисъл. Случайно този агент да е работил в Джорджия и да е участвал в някаква операция срещу бизнеса на Къстис?

— Не, той се занимаваше със съвсем други неща — отвърна Демарко.

— Ясно. Все пак моят човек подчертава, че Палмери не е работил само за Къстис, а е приемал и други поръчки.

— Което означава, че убийството на въпросния агент може да е било по поръчка както на Къстис, така и на други хора.

— Според моя човек това не може да е поръчка на Къстис. Някой друг го е наел да гръмне твоето момче.

Господи! Моят човек! Твоето момче!

— Можете ли да разберете кой?

— Опитах. Но моят човек казва, че Палмери бил много дискретен в планирането на тези неща. Странното е, че рядко е напускал района, а когато го е правил, обикновено е заминавал на север, далеч от големите градове. Вероятно се е страхувал да не го познаят. Когато е приемал поръчки, те винаги са били на юг — Мисисипи, Тексас, ей такива шибани места. Никой няма представа какво е търсил във Вашингтон.

Което означава, че някой му е платил куп пари, каза си Демарко.

— Благодаря за помощта, мистър Талиаферо — промърмори в слушалката той. — Много съм ви задължен.

— Е, някой ден ще ми върнеш услугата.

— Не разчитайте на това.

Старият мафиот се разсмя.

— Много ми се иска да поживея още малко, за да те видя как ще свършиш. Кръвта вода не става, сине на Джино!

Вратата му отвори пълна жена с посивели коси. Приятното ѝ лице беше тъжно. Демарко ѝ показа картата си за достъп в Конгреса, която използваше като универсален пропуск, промърмори нафукано „идвам от името на правителството“ и пожела да говори с мисис Матис.

Имаше шанс Били да е споделил нещо с жена си. Сега Дарси Матис оставаше сама, без никаква закрила. В сърцето ѝ вероятно зееше кървава рана и дълбоко в себе си може би се надяваше, че сънува ужасен кошмар, от който всеки момент ще се събуди и ще открие Били до себе си. Разбира се, ако изобщо беше в състояние да разсъждава. А Демарко, грубиян, какъвто винаги си е бил, се готвеше да я разпитва въпреки състоянието ѝ.

Жената бегло погледна картата, после вдигна очи към лицето му.

— Не можете ли да дойдете по-късно? Моля ви! В момента състоянието ѝ е ужасно!

— А вие коя сте, госпожо?

Искаше да бъде сигурен, че тази жена не е изпратена от Сикрет Сървис.

— Съседка съм ѝ, казвам се Доти Паркър. Когато полицаите дойдоха — беше някъде към пет сутринта, те позвъниха първо на моята врата. Попитаха ме дали сме приятелки и дали бих могла да остана при нея, след като ѝ съобщят новината. Казах „да“.

Уверил се, че насреща му стои една достойна жена и примерна гражданка — тоест човек, когото може да мачка, Демарко си придаде строг вид и каза:

— Госпожо, трябва да говоря с нея още сега! Въпросът е важен и засяга сигурността на държавата!

Объркана и смутена, Доти Паркър — милата и състрадателна женица — закима енергично.

— Ами добре, разбира се. Съжалявам. Тя е отзад, на верандата. Опитах се да я вкарам вътре и да ѝ предложа чаша чай, но тя...

Дарси Матис седеше на сгъваем алуминиев стол, облечена с джинси и кафява жилетка върху бяла тениска. Русата ѝ коса беше стегната на конска опашка, а жилетката ѝ беше поне с два номера по-голяма. Времето беше хладно, но все пак доста меко за подобни

връхни дрехи. Демарко реши, че жилетката е на мъжа ѝ и вероятно още излъчва миризмата на тялото му. И я обгръща така, както до вчера силните му ръце.

В съзнанието му изплува споменът за начина, по който съпрузите се бяха гледали при предишната му визита: плътно прегърнати Хензел и Гретел, търсеци в гората трохите, погълнати от чудовищата. Същите чудовища, които бяха погълнали и Били.

Придърпа един стол и се отпусна върху него, без да чака покана. Тя извърна глава едва когато столът проскърца по циментовия под на верандата. Очите ѝ бяха зачервени и подути.

— Помните ли ме, мисис Матис? — тихо попита Демарко.

Жената кимна.

— Онази вечер бяхте тук и ядосахте Били.

— Много съжалявам за това, което се случи със съпруга ви, мисис Матис. Той беше добър човек. Уверявам ви, че не бих си позволил да ви безпокоя без основателни причини.

— Знаете ли, че онзи мръсник го е убил за някакви си сто долара? — попита Дарси Матис, очевидно, без да обръща внимание на думите му.

— Не — поклати глава Демарко, който твърдо реши да не ѝ казва, че е бил свидетел на убийството.

— Били никога не използваше тази карта, никога! Държеше я просто така, за всеки случай. Да си купим нещо забравено по време на пътуване, но нищо повече. Никога не я е използвал тук. Защо, за бога, го е направил снощи?

— Не зная, мисис Матис — тихо отвърна Демарко.

— Участвал е във войни и е оцелявал — продължи в някакъв унес Дарси. — А сега изведнъж го убиват пред някакъв банкомат! Бог си направи лоша шега, нали?

Сълзите рукнаха и разкривиха красивите черти на лицето ѝ.

— Искам да ви задам един-два въпроса, мисис Матис. Те са свързани с работата на съпруга ви.

— Вие подозирате, че Били е знаел нещо за инцидента на река Чатуга, когато стреляха срещу президента, така ли?

— Точно така — кимна Демарко. — Не мисля, че е извършил нещо лошо, но може би знаеше нещо, за което се страхуваше да говори.

— Били не се страхуваше от нищо! — тръсна глава Дарси Матис и в яносините ѝ очи припламнаха гневни искрици. После искриците изчезнаха и погледът ѝ отново се обърна навътре, към спомените, известни единствено на нея.

— Познавате ли човек на име Дейл Естъп?

— Не.

— А Максвел Тейлър от Фолкстън, щата Джорджия?

— Не. Били никога не говореше за хората от своя край, с изключение на майка си. Той не обичаше родния си град. Водил ме е там само веднъж за времето, през което бяхме женени.

След тези думи тя отново се затвори в себе си, вероятно представяйки си всичките онези неща, които вече нямаше да върши заедно с мъжа си.

— Промениха ли се навиците му през последните два месеца? — смени темата Демарко.

— Не знам за какво говорите.

— Правил ли е нещо необичайно напоследък, което не е било характерно за него?

Жената помълча, после бавно кимна.

— През юни започна да се прибира късно. Това беше странно, защото обикновено се връщаше у дома веднага след дежурство.

— Каза ли ви какво го забавя?

— Каза, че имал много работа на служебните компютри, а вечер било спокойно, защото в системата имало по-малко хора.

— А сподели ли защо е използвал компютрите?

— Не. Това беше всичко, което ми каза — че е използвал служебните компютри. И го каза само защото започнах да се ядосвам на закъсненията му. Това беше доста необичайно, защото винаги сме си споделяли всичко. Никога не е крил нищо от мен. С изключение на последните два месеца, когато някак се затвори в себе си. — Дарси потисна едно ридание и задавено прошепна: — Дано Бог ми прости, но бях започнала да подозирам, че има връзка с жена.

— Но не ви каза какво го тревожи, така ли?

— Не.

— Кога започна тази промяна?

— Не си спомням точно.

— Може би някъде около времето, когато е бил включен в охраната на президента?

— Май беше точно така — изненадано го погледна жената. — Мислех, че ще бъде доволен от назначението и в началото наистина беше. Но после започна да се държи така, сякаш това е проклятие. Реших, че се дължи на голямата отговорност, която легна на плещите му.

— И пак не ви каза нищо, така ли?

— Вече ви отговорих. Всъщност защо ми задавате тези въпроси? Какво си мислите, че е направил Били, гадни копелета такива?

Демарко предпочете да не отговоря на този въпрос.

— Мисис Матис — прибегна до официалния тон той. — Ясно е, че Били не е споделил нищо с вас, но би ли могъл да го стори с някой друг?

— Не — отвърна тя, поколеба се за миг и добави: — Е, може би с майка си. Бяха наистина много близки.

Демарко си спомни за разпечатката от телефонните разговори на Матис за месец юни, в която фигурираха множество разговори с майка му.

— Допускате ли, че Били е споделил тревогите си с мистър Донъли? — попита той.

— С кого?

— С Патрик Донъли, директора на Сикрет Сървис.

— Не. Според мен той изобщо не го познаваше.

— Имам информация, че е бил включен в охраната на президента лично от мистър Донъли.

— Възможно е — сви рамене тя. — Били беше наистина изненадан от назначението. Каза, че сигурно е заради досието му, макар че имало и други отлични агенти, при това с по-дълъг стаж от него. Не знам защо са избрали него, но съм сигурна, че не е бил близък с този мистър Донъли.

Демарко се замисли какво още да я попита, но следващите й думи го отказаха от намеренията му.

— Знаете ли, напоследък много мислехме за осиновяване — тихо промълви Дарси. — Аз не мога да имам деца, а Били мечтаеше за син, да го води на риба.

Обгърна раменете си и сълзите ѝ отново потекоха. Търкаляха се по лицето ѝ и падаха в скута, като молитви без отговор. Демарко усети, че е крайно време да прекрати разпита. Изправи се, тромаво я погали по рамото и смотолеви:

— Съжалявам, мисис Матис. Ужасно съжалявам.

Остави я там, сгушена в жилетката на съпруга си. Вече нищо на този свят не можеше да я стопли.

Банкс се нахвърли върху него още преди да затвори вратата след себе си.

— Какво се случи с Матис, да те вземат мътните? — изкрещя той. — Каква си я свършил?

Демарко се въоръжи с търпение и започна да разказва. Не пропусна нищо — нито озадачаващата връзка между Били Матис и някогашния снайперист Дейл Естъп, нито странните му отношения с един богаташ от Джорджия. Завърши с постановката, организирана от Естъп, в резултат на която Били беше убит от Джон Палмери.

— Когато научих, че стрелецът е дебнел в специално скривалище в продължение на два дни, веднага си помислих, че е бивш военен — промърмори Банкс. — Но каква е връзката му с Едуардс? Помагал ли му е по някакъв начин?

— Не знам — отговори Демарко, стана от мястото си и отиде да хвърли един поглед към Белия дом, който се виждаше от прозореца. Според медиите президентът се беше върнал на работа, но продължаваше да бъде под плътна охрана. Обърна се и погледна Банкс, който все още асимилираше чутото.

— Генерале, възможно е Харолд Едуардс да няма нищо общо със стрелбата — подхвърли той.

— Какви ги говориш?

— Не можем да пренебрегнем онова, до което се добрахме, само защото на картончето, закачено за палеца на един мъртвец, пише „Аз го извърших“. Знаем за предупредителното писмо (за което ФБР все още не подозира) и сме почти сигурни, че то е било написано от Били Матис. А сега знаем, че и смъртта на този човек няма нищо общо със случайното насилие.

— И какво от това? — втренчи се в него Банкс.

— Преди да дойда тук, се отбих да поговоря с жената на Матис. Тя каза, че преди покушението съпругът ѝ оставал до късно в службата с обяснението, че имал много работа със служебните компютри. В

първия момент не обърнах внимание на този факт, но сега разбирам какво означава той. Били Матис се е опитвал (или е бил принуден) да открие някой като Харолд Едуардс. Човек, който вече е регистриран като заплаха за президента. Според мен Били е успял да открие идеалната жертва, а Естъп е откраднал оръжието от Форт Мийд, по единствената причина че Едуардс е служил там. Мисля, че стрелецът е бил именно Естъп. След покушението те са ликвидирали Едуардс — може би Естъп, може би онзи тип, който застреля Били, а след това са подхвърлили уликите в къщата му.

— Цял куп предположения — поклати глава Банкс.

— Така е, сър. И именно затова трябва да се обърнете към ФБР. Те трябва да научат всички факти. За предупредителното писмо, за Естъп и онзи Тейлър. Защото, ако се окаже, че Едуардс няма нищо общо с покушението, истинските извършители със сигурност ще опитат отново.

Банкс не отговори. Свали очилата си и замислено започна да почиства стъклата им. *Без тях изглежда изненадващо безпомощен, помисли си Демарко. Като стар орел с отслабнало зрение.*

Демарко прекрасно знаеше, че Банкс го беше накарал да разследва Матис, само защото се чувстваше виновен за бездействието си след получаването на предупредителното писмо. В нито един момент не вярваше, че агентът има нещо общо с покушението, а дори и сега, въпреки убедителността на новата информация, не изпитваше особено желание да даде публичност на факта, че е скрил предупредителното писмо от ФБР. Разбира се, причините за тона бяха напълно основателни. Защото вече не ставаше въпрос за някакво временно притеснение, а за цялата му кариера.

Генералът си сложи очилата и погледна Демарко с непроницаемо изражение. Остана така доста време, после се завъртя заедно със стола си и впери поглед в снимката на Световния търговски център на стената.

— Прав си, по дяволите! — изръмжа той. — Давай да приключим с тая работа!

В момента, в който зърна Патрик Донъли зад заседателната маса в кабинета на Саймън Уол, Демарко разбра, че предстои яко кастрене. Банкс не беше поканил Донъли на срещата с министъра на правосъдието, което означаваше, че поканата е дошла от другата страна. В това нямаше нищо чудно, тъй като Саймън Уол, Донъли и директорът на ФБР Кевин Колиър — третият човек в кабинета — бяха близки приятели. Когато влязоха, двамата с Банкс чуха края на претенциозния разговор за годишната вноска за членство в престижните клубове. По всичко личеше, че в Бретън Удс бяха повишили цените и понижали стандартите. Тежко беше бремето на белия човек.

Банкс зърна Донъли и дрезгаво попита:

— Какво търсите тук, мистър Донъли?

— Аз го поканих, генерале — обади се Саймън Уол. Каза го с успокоителния тон на човек, който преговаря за освобождаването на заложници и прави всичко възможно да се справи с взривоопасната ситуация. — Когато се обадохте и поискахте да обсъдим покушението срещу президента, аз си помислих, че бихме могли да се възползваме от... хммм... от опита на Пат.

Саймън Уол имаше загладена кестенява коса и кафяви очи, които изглеждаха огромни и воднисти зад многото диоптри на очилата с рогови рамки. Преди да бъде назначен за министър на правосъдието, той беше шеф на партийната кампания за набиране на средства, а напоследък упорито се говореше, че на следващите избори ще бъде номиниран за вицепрезидент. Уол беше политически хибрид, който умееше да се приспособява към всяка среда. Подобно на някакво странно животно, дарено от природата с хриле и бели дробове едновременно, той можеше да живее както на сушата, така и в морето, но за разлика от другите животински видове можеше и да не диша при внезапно спиране на кислорода.

— По-уместно е да попитаме какво прави той тук — обади се Донъли и посочи към Демарко, който отново се учуди на несъответствието между жестоката му физиономия и късото, набито тяло. Приличаше на кукла, на която някой бе сменил главата.

Банкс се извъртя към него и процеди:

— Аз поисках тази среща, сър! И не съм длъжен да обяснявам кого съм поканил на нея и защо съм го поканил.

— Пат — обади се министърът, отново влязъл в ролята на миролюбив посредник. — Сигурен съм, че генерал Банкс има достатъчно основания, за да покани на тази среща и мистър Демарко. — Погледна в негова посока и добави: — Също така съм сигурен, че мистър Демарко ще запази за себе си чутото тук. Нали така?

— Разбира се, сър.

Ясна работа. И вълкът сит, и агнето цяло. Демарко изпита силно безпокойство от факта, че министърът знаеше името му. Бе предложил на Банкс да не идва, но генералът настоя да го придружи. Появата му тук представляваше сериозен риск, защото би трябвало да уведоми председателя за развоя на събитията още преди разговора с Банкс и заседанието при министъра. Или, както гласеше един от основните чиновнически закони, по-добре поискай разрешение, вместо после да молиш за прошка. А той беше нарушил основно бюрокралично правило, което спокойно можеше да му струва службата.

Уол изчака всички да се настанят около кръглата маса и спря поглед върху Банкс.

— Можете да започвате, генерале. По телефона споменахте, че във ФБР вероятно са проявили недоглеждане по отношение на важна информация, отнасяща се до покушението срещу държавния глава. И вие искате да ни предложите вашите разсъждения.

— Може и да греша, но според мен съществува вероятност убиецът да не е Едуардс или той да не е действал сам — спокойно отговори Банкс.

Директорът на ФБР Кевин Колиър беше набит и широкоплещест мъж на петдесет и няколко години. С изпъкналите си очи и заядливиот изразение на лицето той приличаше на злобните дребни кучета, които разхождаха из парковете с намордници, помисли си Демарко. Макар и да не притежаваше политическата обиграност на Уол, Колиър беше достатъчно умен, за да си даде сметка, че по-важно е с кого играеш

голф, отколкото да знаеш какво пише в арестантските регистри на ФБР.

— Ще ме простите, генерале, но уликите срещу Едуардс изглеждат непохватими — подхвърли той. — Имам предвид най-вече признанието в предсмъртното му писмо. — На лицето му се разля фалшива усмивка. — Какво повече можете да очаквате, сър? Да възкръсне и да даде показания?

Без да обръща внимание на безсолната шега, Банкс се извърна към Демарко и сухо нареди:

— Кажи им с какво разполагаме.

Демарко не хареса ролята на докладчик, но нямаше избор. Прочисти гърлото си и започна:

— В навечерието на стрелбата генералът получи предупредително писмо, което безспорно е било написано от агент на Сикрет Сървис. Беше на служебна бланка и пристигна с пощата на Министерството на вътрешната сигурност. Съдържанието му...

— Нали ти казах — промърмори Донъли и хвърли многозначителен поглед към Колиър.

Беше ясно, че той вече е дискутирал темата — представяйки я, разбира се, в благоприятна за себе си светлина. Банкс, който очевидно си помисли същото, рязко се извърна към Донъли.

— Искате да направите коментар ли?

— Не — поклати глава Донъли. — Не мога да ви попреча да вярвате, че писмото съдържа някаква истина.

Банкс се приготви да отвърне, но Уол го изпревари.

— Генерале, нека оставим мистър Демарко да продължи своето... хммм... изложение.

И Демарко продължи. Справяше се добре, докато не допусна грешката да изтъкне, че Матис изглеждал нервен в момента на стрелбата и това ясно личало от видеозаписа.

— Нека се спрем малко по-подробно на този детайл, генерале — подхвърли Колиър. — Предвид факта, че Матис е изпуснал очилата си миг преди първия изстрел, моите експерти обърнаха особено внимание на видеокадрите, запечатали този акт. Така например те изчислиха времето, за което той е заел позиция пред тялото на президента, и установиха, че го е направил по-бързо от останалите членове на екипа. Освен това той е бил първият, открил стрелба по посока на скалата, с

цел да отвлече вниманието на стрелеца. Не съществуват абсолютно никакви *научни* доказателства, че неговите действия и реакции са заучени или по някакъв начин съмнителни.

— Вижте какво, мистър Колиър — строго го погледна Банкс. — Аз може и да не съм измервал с хронометър реакциите на Матис, но познавам хората. Затова съм категоричен, че този човек изглеждаше различно от другите членове на екипа. Беше нервен още *преди* първия изстрел.

— Възможно е, генерале — кимна Колиър. — Но освен че на видеозаписа няма доказателства, мистър Донъли подложи на тест с детектора на лъжата всички членове на екипа, включително Матис.

— Били Матис отрече да е бил подлаган на тест с детектора на лъжата — обади се Демарко.

— Вие сте разговаряли с него? — искрено се изненада Донъли. — Кой ви е дал това право, по дяволите?

— Аз — отвърна Банкс, изпреварвайки отговора на Демарко, обърна се към него и сухо кимна. — Продължавай.

Доста по-късно Демарко си даде сметка, че Донъли — безспорно далеч по-опитен в ударите под кръста от тях двамата — беше успял да отклони разговора от въпроса дали е подложил Матис на споменатия тест.

А за момента нямаше друг избор, освен да изпълни нареждането и да продължи разказа си. Обясни подробно как е разпитвал агента — веднъж в мемориалния център на града и втори път в дома му.

— Изглеждаше гузен — добави той. — Беше съвсем ясно, че знае за предупредителното писмо и по някакъв начин е замесен в покушението.

Донъли се изсмя. Или по-точно се изкикоти.

— *Изглеждал* гузен! — викна той. — Това ли приемате за доказателство?! *Изглеждал!*

Демарко промърмори, че човек трябва да е бил там, за да разбере за какво става въпрос. Отговор, който дори на самия него прозвуча неубедително.

— Ако и в съда пледирате по подобен начин, със сигурност ще ви отнемат адвокатските права! — презрително подхвърли Донъли.

— Донъли! — обади се генерал Банкс. — Престанете да прекъсвате заседанието по този начин! Това е заповед, по дяволите!

Пряката заповед от висшестоящ означаваше много за човек, който цял живот е носил униформа. И нищо за цивилен бюрократ като Донъли.

Уол отново се намеси с помирителен тон.

— Трябва да се съглася с генерала, Пат — подхвърли той. — Нека дадем възможност на мистър Демарко да довърши.

Донъли издържа до момента, в който Демарко разказа как е проследил Матис и е подслушал телефонните му разговори, за да стигне до Дейл Естъп и Максвел Тейлър.

— Я кажете, как се добрахте до съответните телефонни номера, без да имате официална заповед? — попита той.

— Няма да ви кажа — поклати глава Демарко.

Така тръгна, така и ще завърши, рече си той. После описа подробно как е проследил Били Матис и е станал свидетел на убийството му, като в крайна сметка е бил принуден да ликвидира убиеца.

— Знаете ли каква беше първата ми мисъл, когато научих, че сте застреляли този Робинсън? — ехидно подхвърли Донъли. — Че крушата не пада по-далеч от дървото!

— Какво означава това, по дяволите? — повиши тон Банкс, който не беше наясно с биографията на баща му.

Но Уол не позволи на Донъли да навлиза в подробности и размаха ръце.

— Господа, господа! Много ви моля да не се отклоняваме! Лично аз не виждам по какъв начин смъртта на Матис е свързана с...

— *По всякакъв начин,* мистър Уол — отвърна Демарко. След което добави, че Матис очевидно е очаквал убиеца си при онзи банкомат, а срещата между тях е била уредена от Естъп. Спомена дори твърдението на жената на Били, според което той никога не използвал банковата си карта във Вашингтон. И завърши с въпроса:

— Защо Матис ще кисне с часове в някакъв бар, ще изчаква да се мръкне и ще отиде да търси банкомат в квартал, който никога преди не е посещавал?

— Знаете ли, Демарко — промърмори Колиър. — Това е точно онзи мътен и откачен начин на мислене, от който се раждат конспиративните теории. Ако не знаех някои неща за вас, положително щях да реша, че сте репортер на проклетия „Инкуайърър“! Защото

фактите са прости и ясни: Били Матис е бил ограбен и убит, след като е изтеглил пари от банкомата. Нещо, което за съжаление се случва доста често. А на въпроса защо е избрал точно този банкомат, могат да се дадат най-различни отговори. Например че е отивал да се види с приятел в тази част на града, видял е банкомата и е решил да изтегли малко пари. Но независимо от причините за неговите действия ние не разполагаме с никакви доказателства или дори догадки, че този човек е бил убит, защото е участвал в заговор за убийството на президента. И бих добавил, сър, че всякакви внушения в тази посока са просто безотговорни!

Демарко усети как лицето му се налива с кръв. Беше му дошло да гуша да мълчи, докато Колиър го кастреше.

— Убиецът на Били Матис е пристигнал от Уейкрос, Джорджия — сухо отвърна той. — А сутринта в деня на убийството Естъп е провел телефонен разговор с някого в Уейкрос!

— За мен това не означава нищо повече от факта, че мистър Естъп се е обадил на неизвестен телефон в родния си щат — поклати глава Колиър, пусна една пренебрежителна усмивка и се обърна към Банкс. — Моите млади агенти го правят непрекъснато, генерале. Решават, че са открили ключа към загадката, и правят прибързани заключения. Не се уморявам да ги уча, че заключенията им трябва да се основават върху *фактите*, а не обратното — фактите да се формират на базата на заключенията.

— Веднага ще ви предложи един такъв *факт* — запази самообладание Демарко. — Убиецът на Били Матис не е човек, който си вади хляба, като обира хората, които използват банкомати. Истинското му име е Джон Палмери, а не Дейвид Робинсън. Преди да го включат в програмата за защита на свидетели на Министерството на правосъдието, той е бил изпълнител на мокри поръчки на мафията.

От погледите, които си размениха Колиър и Саймън Уол, стана ясно, че те прекрасно знаят кой е убиецът на Били, но са се надявали това да остане тайна. По тази причина Уол беше прекъснал Донъли, когато подхвърли репликата си за крушата и дървото. Дори да се оказеше, че смъртта на Матис няма нищо общо с покушението срещу президента, Уол не би допуснал да се разчуе, че престъпниците, включени в програмата за защита на свидетелите на министерството, продължават да бъдат престъпници.

— Как се добрахте до тази информация? — попита с внезапно охладнял глас Уол.

— Има ли значение? — отвърна с въздишка Демарко. — Важното е, че Джон Палмери не е бил някакъв квартален бандит, а човек за мокри поръчки, на когото е било платено да убие Матис.

Двамата мъже насреща му се спогледаха и замълчаха. Пръв се овладя Уол, който промърмори:

— Ясно е, че трябва да разберем какво е търсил тук Палмери, но на този етап не виждам нищо, което да го свързва с река Чатуга.

Колиър се намеси миг преди Демарко да възрази, че именно *смъртта* на Били Матис го свързва с покушението.

— И вие сте на мнение, че Палмери е бил нает именно от рейнджъра Дейл Естъп, така ли?

— Точно така.

— Нашите рейнджъри рядко попадат в компанията на уволнените пощаджии, Кевин — обади се Донъли. — Но доколкото съм осведомен, те са доста опасни хора.

Колиър започна да хихика, а Демарко видя как ръцете на генерал Банкс се впиват в ръба на масата. Сякаш всеки момент щеше да скочи и да извие врата на Патрик Донъли. В крайна сметка успя да се овладее и се отпусна на стола си.

— Естъп не е обикновен рейнджър — спокойно подхвърли той. — Бил е снайперист във Виетнам, уволнен заради садистични наклонности.

— Но вие сам казвате, че през последните двацет години е бил образцов гражданин — възрази Колиър.

Демарко потърси с очи помощта на Банкс. Лицето на генерала беше твърдо като гранит, а очите му бавно се местеха по лицата на тримата му опоненти. Демарко остана с впечатлението, че военният му начин на мислене беше приел поражението и вече търсеше начин за изтегляне на нови позиции.

Но атаката продължаваше.

— Нека обърнем внимание и на лицето Тейлър — подхвърли Донъли. — Вие твърдите, че единственото, което знаете за него, е, че е богат и дарява средства за предизборната кампания на президента. Не мислите ли, че тук нещо куца в аргументите ви, Демарко?

— Нямах възможност да го проуча както трябва — призна Демарко. — Според мен това трябва да направи ФБР.

— По дяволите, човече! — избухна Донъли. — Смятате се за достатъчно квалифициран да разследвате всички други, включително и мои агенти, но не и Тейлър! Защо не му щракнахте белезниците и не го домъкнахте тук?

Демарко не му обърна внимание и се извърна към Колиър.

— Нека поговорим за вашия основен заподозрян Харолд Едуардс. Човекът, който според вас е изкопал укрите в скалата, успявайки да остане незабелязан от цяла рота агенти на ФБР и тайните служби. На практика обаче той е бил с наднормено тегло, безработен неудачник и пияница. Как е възможно такъв човек да...

— Освен това той е бил изключителен стрелец, свикнал да живее на открито, и опитен ловец. Има доказателства, че е обвинявал президента, задето е изгубил работата си. Пак става въпрос за *отегчителни* факти, мистър Демарко.

— Тогава ще ми разрешите да добавя още един факт — невъзмутимо подхвърли Демарко. — Според съпругата на Били месец преди покушението той е оставал до късно на работното си място, използвайки служебните компютри. Според мен е търсел подходящ човек, върху когото да се хвърлят всички обвинения. И го е открил.

— Глупости! — изръмжа Донъли.

— Имате ли доказателства? — попита Колиър.

— Не, но компютърните специалисти в Сикрет Сървис биха могли да разберат за какво е използвал компютрите Били. Сигурно са останали следи.

Потърсил потвърждение в очите на Донъли, той разбра, че е допуснал още една грешка. Защото, ако подозренията му бяха верни, подчинените му отдавна трябваше да са изтрили всички следи от дейността на Били.

— Нека проследим логиката на разсъжденията ви, просто за да бъдем коректни — подхвърли Колиър. — Нека допуснем, че по някаква причина Били Матис е...

— Според мен той е бил изнудван по някакъв начин от Естъп и Тейлър — прекъсна го Демарко.

— ... търсил във файловете на Сикрет Сървис някакъв човек като Харолд Едуардс — невъзмутимо продължи Колиър. — Но как ще

обясните факта, че оръжието на престъплението е открито в дома на Едуардс? Между другото, оръжието се оказа откраднато от складовете на частта, към която е бил зачислен Едуардс.

— Това би могло да е дело на Естъп. А подробностите за Форт Мийд е получил от Били Матис, който също е бил запасняк там.

— Но вие нямате доказателства в тази посока, нали?

— Нямам — кимна Демарко и усети как започва да му писва.

— Добре, нека да забравим за липсата на доказателства — подхвърли Колиър с тон, с който се говори на умствено изостанали. — Естъп открадва няколко пушки от военния склад и използва една от тях срещу президента. А после ги подхвърля в къщата на Едуардс. Правилно ли съм ви разбрал, мистър Демарко?

Демарко само кимна, тъй като не се доверяваше на гласа си.

— Тогава ми отговорете на следния въпрос: къде е бил Харолд Едуардс, докато е ставало всичко това? Къде е бил, докато се е копаело укритието, къде е бил, докато президентът е ловил риба в река Чатуга? Никой от съседите му не го е виждал през въпросния отрязък от време.

— Мислил съм по този въпрос — отвърна Демарко. — Може би бъркам, но според мен Естъп — вероятно с помощта на Палмери — е отвлякъл Едуардс и го е заключил някъде, за да извърши спокойно покушението.

— Господи, това вече е прекалено! — избухна Донъли.

— И страшно увлекателно — добави Колиър. — А после, Демарко? Естъп го кара да напише предсмъртното си писмо, след което го гръмва по начин, който да изглежда като самоубийство. Това ли искате да ни внушите?

— Именно — кимна Демарко. — Този сценарий е напълно възможен.

Адски му се искаше да разполага поне с едно доказателство в подкрепа на хипотезата си.

— А как ще обясните веществените доказателства? — продължи да го притиска Колиър. — Например квитанцията в колата на Едуардс, която доказва, че в навечерието на покушението той е бил съвсем близо до Чатуга?

— Всеки би могъл да подхвърли такава квитанция.

— А предсмъртното писмо, което — подчертавам — без всякакви съмнения е било написано от самия Едуардс?

— Вероятно Естъп го е принудил, с насочен в главата му пистолет.

— А барутът по ръцете му, който съвпада с онзи около раната, която сам си е нанесъл?

— Не знам. Може би...

— Точно така, не знаете! — извика Колиър. — Не знаете нищо и не можете да докажете нищо от това, което казахте!

— За бога, Колиър! — повиши тон и Демарко. — Нима не ви минава през ума, че доказателствата ви срещу Едуардс са *прекалено* убедителни? Навремето Осуалд поне се беше скрил в някакъв киносалон и бяха нужни усилията на доста хора, за да бъде открит. А Едуардс ви го поднасят на тепсия, опакован като *подарък*!

— Но становището ни все пак се подкрепя от *доказателства*, Демарко — отвърна Колиър. — А не от твърдения, че някой *изглеждал* виновен.

Мамка му, рече си Демарко, напълно сразен. Може би трябваше да репетира пред огледалото. Не знаеше какво още да каже, но Банкс го отърва.

— Мисля, че е достатъчно! — отсече генералът. — Уол, признавам, че имате убедителни доказателства за вината на Харолд Едуардс и всичко изглежда ясно. А когато пресата ви притисне за подробности по убийството на Матис, вие несъмнено ще им предложите блудкавите умозаклучения на Колиър. Но нека ви кажа нещо: аз не съм глупак и предлагам да приемете сериозно съвета ми и да разровите по-надълбоко всичко, свързано с Били Матис и Дейл Естъп. Признавам, че в началото на тази история не постъпих както трябва, но ви съветвам да не допускате същата грешка.

— Чакайте малко, генерале — извика Саймън Уол. — Разбира се, че ви приемам съвсем...

Но Банкс не беше свършил.

— И още нещо — изръмжа той и посочи с пръст Патрик Донъли. — Мисля, че този дребен кучи син нарочно възпрепятства разследването!

След тези думи генерал Банкс се обърна и излезе, оставяйки Демарко очи в очи с навъсения Патрик Донъли.

Демарко настигна Банкс секунди преди лимузината му да се отлепи от тротоара. Все още зачервен и ядосан, генералът мълчаливо се обърна да го погледне, докато влизаше в колата. Със сигурност беше много по-ядосан на Саймън Уол, но Демарко му беше подръка.

Заби поглед в лицето му и няколко секунди изтекоха в напрегнато мълчание. После въздъхна и поклати глава.

— Гадни политици! Дори във Виетнам имах по-малко врагове. — Почука по стъклото, което го разделяше от шофьора, и подхвърли: — Джими, я ми дай плоската бутилчица, която държиш в жабката!

— Разбира се, шефе — отвърна провлачено Джими и тенекиеният му глас прозвуча като 12-струнна китара.

Банкс отпи една голяма глътка, извъртя се към Демарко и изръмжа:

— За последен път приемам съвет от теб, приятелю. Тези мръсници наистина ми разказаха играта!

— Разказаха я и на двама ни, генерале. Донъли просто ни превъзхождаше.

— Знам и се заклевам, че ще уволня дребния мръсник, преди да се махна от този гаден град! Още не съм измислил как, но се заклевам, че ще го уволня!

Дръпна още една голяма глътка от бутилчицата, поколеба се за момент, после неохотно я подаде на Демарко. Последният я надигна и усети как евтиният бърбън пари гърлото му, но въпреки това му стана приятно.

— Ами сега, умнико? — попита Банкс в пълно противоречие с казаното преди малко. — Случайно да ти се намира някоя нова идея?

— Не — поклати глава Демарко. — Въпреки че...

Млъкна наред изречението, въздъхна и отново поклати глава.

— И аз така си помислих — изръмжа Банкс и подвижна към предната седалка. — Хей, Джими, спри проклетата кола! — Обърна се към Демарко и добави: — А сега се разкарай от лимузината ми! Трябваше да се досетя каква помощ ще ми окаже човек, свързан с онзи пияница Махоуни!

Изправен редом с Демарко, председателят гледаше в каменните очи на Робърт Тафт. Отново се бяха срещнали до мемориала, който беше горе-долу по средата на обедната му разходка. Днес спортният му екип беше изцяло в бяло и това според Демарко силно го оприличаваше на огромен бял кит.

Даде му пълен отчет за хода на разследването, всички подробности, които се бяха случили от последната среща насам. Не беше много сигурен, че Махоуни го слуша. От известно време подозираше, че председателят прилича на кон — като онези животни с големи закръглени задници, които най-спокойно спят прави и с широко отворени очи.

Очакваше някаква реакция, когато описваше убийството на Джон Палмери, но Махоуни само кимна. Сякаш беше убеден, че той грубиян, дете работи за него, рано или късно ще свърши такава гадост, каквато е убийството. *Това е твърде обезпокоително*, помисли си Демарко.

Когато стигна до срещата в кабинета на Уол, Махоуни се оживи. *Какви негодници, Господи!*, промърмори той, но от репликата не стана ясно дали е предизвикана от отношението на Уол, Донъли и Колийър към Демарко и генерал Банкс, или това е трайното му мнение за тях.

— Сър, сигурен съм, че Матис и Естъп са били ангажирани в стрелбата — премина към заключителната част на доклада си Демарко. — Почти съм убеден, че Естъп е наел Палмери за премахването на Матис, а версията с Харолд Едуардс, струва ми се, е абсолютно фалшива.

Махоуни помълча известно време, после въздъхна.

— За бога, Джо! Веднъж си сигурен, втори път си *почти убеден*, а накрая *ти се струва!*

Пренебрегвайки сарказма в гласа на Махоуни, Демарко кимна.

— Точно така, сър. Именно по тази причина ФБР трябва да поеме случая и да си свърши работата. Те трябва да разпитат Тейлър и

Естъп, да извадят заповеди за обиск на жилищата им, да проверят къде е бил Естъп по време на...

— Дори да направят всичко това и да открият нещо, убийството на този агент прекъсва всякаква връзка с Донъли — промърмори Махоуни.

— Предполагам, че е така — кимна Демарко. Председателят продължаваше да мисли как да пипне Патрик Донъли и очевидно беше разчитал на оръжието Матис. С какво по дяволите го държеше Донъли?

— Според теб как ще реагира Банкс? — подхвърли Махоуни, несъзнателно опипвайки чатала на анцуга си.

— Не знам. Но предполагам, че на този етап няма да предприеме нищо. След срещата беше много ядосан, но това се дължеше главно на отношението на Уол. Принципно погледнато, той си свърши работата: разказа на ФБР какво знае и прехвърли топката в тяхното поле.

— Мамка му! — промърмори Махоуни.

— Мисля, че трябва да се намесите в тази работа, сър. Поговорете с Уол и Колиър. Ако нищо не излезе, обърнете се към президента. В крайна сметка става въпрос за неговата сигурност.

— Как да се намеся, като нямам нищо общо? — погледна го с престолено учудване Махоуни. — Защо трябва да разговарям с когото и да било?

По дяволите! Предсмъртното писмо на Харолд Едуардс и другите улики в дома му бяха дали основните козове в ръцете на Донъли, а Махоуни вече беше успял да включи този факт в политическите си калкулации.

— В такъв случай разрешете да подхвърля писмото на „Поуст“ — рече Демарко. — Пресата охотно ще го разтръби, ФБР ще бъде принудено да започне разследване, а Донъли ще получи хубав юмрук в зъбите, защото се е опитал да го скрие.

— Направим ли това, юмрук в зъбите ще получат както Анди Банкс, така и Сикрет Сървис като цяло — поклати глава Махоуни. — Съвсем друга ще бъде работата, ако можеш да докажеш твърденията си, но ти не можеш. В момента разполагаш само с догадки и предчувствия, Джо. И онзи задник Колиър може да се окаже прав, колкото и да ти е неприятно. Защото Едуардс спокойно може да е свършил цялата работа сам, а Матис да няма нищо общо с нея.

— Все пак трябва да направим нещо — тръсна глава Демарко. — А ако се окаже прав, че онези типове Естъп и Тейлър са се опитали да убият президента, това ще означава, че вероятно ще направят и втори опит.

— Въпросът не е, че някой се е опитал да убие президента, Джо — отвърна с въздишка Махоуни.

— Моля?

— Всички президенти след убийството на Линкълн в онзи театър са ставали обект на покушение, или поне на желание за такова. Включително и Джери Форд, за бога! Онзи женчо, дето само хленчеше! Какво според теб е направил Джери Форд?

Помилва Никсън, отвърна наум Демарко.

— Не, проблемът не е в опита за убийство на президента! — тръсна глава Махоуни и очевидно заразен от вируса на красноречието, добави: — Или поне не е главният проблем. Защото тук имаме работа с друг проблем: човекът, на когото е поверена *сигурността* на президента, се оказва корумпирано гадно лайно, което може би е помогнало на убийците. Това е сериозният проблем!

— Значи трябва да се обърнем към ФБР.

— ФБР няма да разследва Пат Донъли на базата на твоите разкрития.

Изпаднал в безизходна ситуация, Демарко отчаяно се опитваше да измисли нещо, с което да накара Махоуни да използва авторитета си, принуждавайки ФБР да започне разследване на Естъп и Тейлър. Опитите му бяха прекъснати от шефа му, който небрежно подхвърли:

— Може би трябва да заминеш за Джорджия и на място да се запознаеш с живота на Тейлър. Без да пропускаш и проклетия рейнджър. Трябва да има някаква връзка между тях и Донъли.

Демарко отвори уста да изкреци едно: *А бе, ти луд ли си?!* — но успя да се овладее в последния момент.

— Не съм сигурен, че това ще ни донесе нещо, сър — смотолевитой.

— Аз също — искрено си призна Махоуни. — Но е по-добре от нищо, а доколкото знам, и ти нямаш по-належащи задачи. Така ли е?

— Да, но...

— В такъв случай действай — кимна председателят и се обърна с намерението да си тръгне.

— Почакайте, моля! — повиши тон Демарко. — Вие прекрасно знаете, че не съм много ентусиазиран по отношение на това разследване. Аз не съм ченге, а онези хора могат да се окажат убийци!

Махоуни внимателно го изслуша и бавно кимна с величествената си глава. А Демарко разбра какво ще последва, тъй като вече беше присъствал на подобни сцени: председателят щеше да поеме ролята на генерала, който страда, че трябва да изпрати най-добрия си боец на опасна мисия. Върху лицето на Махоуни действително се изписа фалшива загриженост, а месестата му лапа легна върху рамото на Демарко.

— Там трябва да внимаваш, синко — дрезгаво рече той. — Много да внимаваш!

Демарко отби в аварийното платно на шосе 23 и хвърли загрижен поглед към ленивите води на блатото Оукъфъноуки, заобиколени от странна на вид растителност. От клоните на старите и разкривени кипариси висяха плътните, синкави дантели на испанския мъх и това придаваше на мястото някаква особена тайнственост. Не хареса това, което видя, а в душата му се пробуди някакво отдавна заспало предчувствие, което го предупреждаваше за остри зъби и нокти, дебнещи под повърхността на ленивите води.

Сутринта набързо си приготви багажа и неохотно пое към летището. Хвана първия полет за Джаксънвил, щата Флорида, където нае един мустанг кабрио, свали му покрива и пое на юг към Фолкстън в трудно поносимата жегата. След шейсет километра по пустата магистрала пристигна в града и се отби на паркинга пред хотел от веригата „Дейз Ин“. Момичето на рецепцията имаше блестящи очи и обица на носа, а косата ѝ беше боядисана в яркочервен цвят. И нямаше нищо общо с представите му за младите жени от Юга.

Затвори се в стаята си, просна се на леглото и започна да преглежда купчината брошури, които предлагаха далеч повече информация за Южна Джорджия, отколкото бе склонен да поеме. От тях научи, че окръг Чарлтън се населява от десет хиляди нещастници, чийто среден годишен доход възлиза на около единайсет хиляди долара. Основен източник на този финансов просперитет беше дървеният материал. Територията на района беше осеяна с дъскорезници, фабрики за производство на хартия и терпентин — изобщо всичко, което можеше да докара някой мизерен долар от експлоатацията на дървото. Демарко си спомни, че Максвел Тейлър бе декларирал годишен доход от над триста хиляди долара, което беше трийсет пъти повече от това, което изкарваха братовчедите му.

Следобедните часове използва за бавна обиколка на района около Фолкстън, която включи и Ъптънвил — родното градче на Били Матис. Докато въртеше волана, беше принуден да признае пред себе си, че

окръг Чарлтън не е чак толкова неприятно място за живеене. Неохотното му заключение се дължеше на факта, че туризмът бе другият основен източник на препитание тук. В една от хотелските брошури се уточняваше, че голямото блато се посещава от над четиристотин хиляди туристи годишно, които наблюдават птиците и гъмжащата от алигатори вода.

Докато караше из околността, Демарко непрекъснато се убеждаваше, че проучва територията на противника, но истинската причина за обиколката му беше друга: той просто протакаше. В крайна сметка се озова на отбивката, която се намиреше само на няколко метра от ленивите води на блатото, оплаквайки съдбата си и проклинайки председателя. Намиреше се в напълно непознат район, в който нямаше нито приятели, нито никакви специални пълномощия, а на всичкото отгоре трябваше да разследва двама от местните, които бяха направили опит да убият президента на Съединените щати! За капак единият от тях беше отличен снайперист и вероятна откачалка.

Изборът му беше доста ограничен. Нямаше никакъв начин да се сдобие с веществени доказателства, които по някакъв начин да свържат Естъп или Тейлър с покушението срещу президента. Следователно тази задача отпаднаше. Би могъл да докаже, че по време на стрелбата Естъп не е бил там, където би трябвало да бъде, но и това изглеждаше малко вероятно. Максималното, на което се надяваше, бе да открие някаква връзка между Тейлър, Естъп, Матис и Донъли. Нещо действително свързваше тези хора, но проблемът беше да се открие какво е то. Нийл, човекът на Ема, не беше успял да изрови нищо, въпреки всичките си компютри и магически черни кутии. Следователно шансовете на Демарко бяха нищожни. Единственото, което би могъл да стори, беше да разговаря с хората и да се запознае с общодостъпните архиви.

Неясен оставаше и въпросът с мотивите. До този момент не беше открил причината, поради която Тейлър или Естъп биха пожелали да убият президента. Имаше известен шанс да се натъкне на мотив тук, в Джорджия, разбира се, ако Естъп не му видеше сметката преди това. Спомняше си с всички подробности разказа на полковник Мур за боеца с изпохапано от насекоми лице, който възкръснал от земята в буквалния смисъл на думата.

Стресна се от пляска на криле, с който ятото птици внезапно напусна близката горичка, вероятно подплашени от невидим хищник.

След неспокоен сън в прекалено топлата и задушна стая Демарко се качи в колата и подкара към старомодната, но приятна закусвалня, която се намираше на няколко километра от мотела. Клиентите бяха предимно местни хора с джинси, работни ризи и бейзболни шапки, сред които рязко се отличаваше някакво конте с бяла сламена шапка, украсена със синьо-червена лента. Самотният представител на местната мода носеше бял ленен костюм, бяла риза с разкопчана яка и яркочервени тиранти. *Това трябва да е кметът*, помисли си Демарко. За последен път беше виждал човек със сламена шапка преди около три години, когато в Кенеди Сентър беше поставена новата версия на „Музикантът“.

Самият той беше облечен неофициално — не само заради жегата, но и заради подозрението, че тук тъмните костюми на „Брукс Брадърс“ и закопчаните яки просто не вървят. Над панталоните в защитен цвят беше облякъл бяла фланелка и бе обул маратонки на бос крак. Така се обличаха жителите на Джорджтаун през почивните дни. Но след като огледа разнообразието от бейзболни шапки с емблемите на „Джон Диър“ и „Кетърпилър“, той съжали, че не беше обул чорапи. Хората наоколо изглеждаха така, сякаш не сваляха чорапите си дори когато правеха любов, а още по-малко, когато си обуваха обувките.

Към масата му се приближи сервитьорката — жизнерадостно двайсетинагодишно създание с изрусена коса и розова униформа, подчертаваща стройните му крака.

— Добро утро, захарче — поздрави го тя. — Искаш кафе, нали?

Захарче ли? Обръщението му хареса. Точно това му трябваше — жена, която да го нарича захарче. А когато остарееше и се превърнеше в импотентен дебелак, да го нарича „татенце“ и да му изневерява с някой от тези типове с мазни коси и бейзболни шапки.

— Да, моля — усмихна се в отговор той.

— Това наистина е страотно — подхвърли момичето, докато наливаше кафето.

— Кое? — стреснато я погледна Демарко. Не беше свикнал да наричат страотно нещо, свързано с него.

— Малкото зелено алигаторче на фланелката ти. Да не си я купил от онези туристически будки край блатото?

— О, не.

— Направо е страхотно! — повтори русокосата, след което се обърна и извика колежката си в другия край на ресторанта:

— Хей, Пати-Мей, ела да видиш алигаторчето, което тоя човек е зашил на фланелката си!

Демарко почервения от притеснение, тъй като цялото заведение се обърна да го погледне. Дотук с илюзиите за анонимност. Вдигна глава точно навреме, за да види съучастническите усмивки, които си размениха Ема и мъжът със сламената шапка, очевидно доволни от унижението му.

Ема беше облечена в бяла рокля, на краката си имаше бели чехли с висок ток, а на шията ѝ висяха перли. Липсваха само шапката с изкуствени цветя и чадърчето, допълващи тоалета на южняшка красавица. Ема обичаше да се вживява в ролите си, а джентълменът с червените тиранти очевидно беше запленил от нея.

Възприел пътуването до Джорджия като рисково начинание, Демарко бе решил да не идва сам. Ема притежаваше револвер и на всичкото отгоре умееше да го използва. Пристигнаха с един и същ самолет, но се разделиха още на летището в Джаксънвил, оценили по достойнство възможността Демарко да бъде охраняван от екип, неизвестен на противника. Ема бързо го убеди в предимствата на тази оперативна концепция.

Младата сервитьорка най-сетне му донесе закуската. Очевидно приятелското отношение беше част от обслужването, но не и бързината. Поръча си бекон с яйца и точно това имаше в чинията му. Но яйцата бяха залети с бяла лепкава каша с бучка масло най-отгоре.

— Какво е това? — пожела да узнае Демарко, посочвайки с вилицата си.

— Най-обикновена овесена каша, янки — дари го с белозъбата си усмивка тя.

Овесена каша, господи! Трябваше да се досети.

Дългите изкуствени мигли на момичето премрежиха тъмносивите ѝ изкусителни очи.

— Дълго ли ще останеш в града, сладур?

„Сладур“ му хареса не по-малко от „захарче“.

— За известно време — тайнствено отвърна той.

— И какво ще правиш през това известно време?

Трябваше вече да се залавя за работа.

Даваше си сметка, че е необходимо да измисли някаква причина за въпросите, които възнамеряваше да задава. Отхвърли възможността да каже истината, че разследва специален случай за Конгреса. Спря се на една колкото банална, толкова и неубедителна версия, според която бе писател на свободна практика, решил да напише книга за Били Матис — местното момче, превърнало се в национален герой. Много му се искаше да разполага с време, за да придаде по-голяма достоверност на версията си, но за съжаление време нямаше.

Разказа на сервитьорката измислената си версия. Изчака обичайните възклицания „страхотно“ и „супер“, след което я попита познава ли Били.

— О, да, но не много добре — отвърна момичето. — Той беше с няколко години по-голям от мен.

После добави, че Били трябва да е бил страхотен, след като са го взели на работа в тайните служби. Жалко, че е загинал. А майка му? Познава ли я? Малко. Живеела някъде към Ъптънвил, работела като сервитьорка там. Ами баща му? При този въпрос дългокраката приятелка на Демарко за пръв път направи опит да се измъкне. Предлогът беше някаква поръчка, но според него момичето се нуждаеше от време, за да обмисли отговора си.

Изпрати я с възхитен поглед. После премести очи към Ема, която продължаваше да разговаря с оня фукльо със сламената шапка. Понечи да се извърне настрани, но в същия миг срещна очите на някакъв мъж, който седеше сам на малката маса до прозореца, точно зад Ема.

Не беше в състояние да определи този поглед — едновременно хладно безразличен и заплашителен. После изведнъж разбра: това бе погледът на професионален боксьор, докосващ ръкавиците на противника си миг преди началото на мача. Втрещен и нетрепващ поглед, който обещаваще як и лишен от емоции тупаник.

На лицето на мъжа с цвят на махагон изпъкваше дълъг клюнообразен нос. Гъстата му черна коса беше стегната на къса опашка. *Латиноамериканец*, помисли си Демарко. *Или потомък на местните индианци*. На лявата му буза личеше дълъг бял белег, който се спускаше като змийче от веждата до устата.

Мъжът го гледа безстрастно в продължение на няколко секунди, после очите му примигнаха и се сведоха към кафето на масата. Ръката, която посегна към чашата, беше жилеста и здрава, с впечатляващи мускули.

Сервитьорката се върна, облегна се на бара и леко се приведе към Демарко. От косите ѝ лъхна аромат на цветя, примесен с миризмата на печен бекон. Игриво подхвърли, че е чувала най-различни слухове за бащата на Били, но не им обръщала внимание, тъй като не била клюкарка. *Не ме будалкай*, посъветва я безмълвно Демарко. Реши да не я притиска повече, но остана озадачен от сдържаността ѝ по този въпрос. Спомни си, че по същия начин беше ударил на камък в момента, в който поиска сведения за бащата на Били от заместник-директорката на гимназията.

Побъбри си още малко с момичето, после ѝ остави внушителен бакшиш и стана да си върви.

— Хей, захарче — подвикна след него тя. — Забрави си сметката!

— Не ми трябва — промърмори той.

— Трябва ти, трябва ти — многозначително рече тя и с леко намигване му тикна листчето в ръката.

Демарко хвърли поглед към масата до прозореца, но мъжът с конската опашка вече не беше там. Сведе очи към бележката, върху която имаше един телефонен номер и името Синди, гарнирано с миниатюрно сърчице. Под него беше добавено лаконично предупреждение: *Ако вдигне мъж, просто затвори!*

Какво опасно място, боже мой, мрачно поклати глава той и изведнъж му се прииска да си бъде у дома.

Паркира така, че да има добра видимост към хижата, в която се помещаваше щабът на рейнджърите, охраняващи блатото Оукъфъноуки. Някъде към пет следобед на вратата се появиха трима души, но никой от тях не отговаряше на описанието на Естъп, направено от Майк, човека на Ема. Двама се качиха в кален форд експлорър, а третият — в японски седан с нормални размери. Седанът тръгна след форда, а Демарко — след него. Пет минути по-късно малката процесия отби пред крайпътно заведение.

И тримата рейнджъри бяха над петдесет, с бирени шкембета и дебели задници. Изобщо не приличаха на колегите си от парка Йелоустоун — единствените рейнджъри, които Демарко беше виждал в живота си. Тези тук нямаха нищо общо с хора, които по цял ден бродят из горите, изсичат просеки и режат дърва за огрев. Нито пък със здравословния начин на живот — пушеха марлборо като комини, опразваха халбите с тревожеща бързина и подхвърляха мръсни забележки относно задника на барманката. Приличаха по-скоро на корумпирани нюйоркски ченгета: зли, крадливи и готови на всякаква далавера. Като онези, които преди години се разхождаха из Куинс с палки в ръце. Явно критериите за назначение на пазачите на блата сериозно се различаваха от критериите за охрана на Йелоустоун, заключи Демарко.

Поръча си бира и зае позиция на бара — достатъчно близо до рейнджърите, за да чуе разговора им. Надяваше се да получи шанс да се включи в него и евентуално да го насочи към Дейл Естъп и причините, които са го отвели във Вашингтон. Но за момента просто седеше и разсъждаваше за деня, който току-що беше пропилял.

След закуска бе отишъл в сградата, в която се съхраняваха архивите на окръг Чарлтън с намерението да открие името на бащата на Били в акта му за раждане. Но графата се оказа празна. Оттам се прехвърли в архива за фирмена и лична собственост, търсейки връзка между Тейлър, Естъп, Донъли и Матис. След три часа усърдно ровене установи това, което му беше казал сенатор Мадокс: Тейлър притежаваше почти всичко в този район, но останалите трима не фигурираха като партньори, наемодатели или наематели на негова собственост.

Следобедът бе прекарал в редакцията на „Чарлтън Каунти Хералд“, където с изненада установи, че издател на вестника е същият онзи тип със сламената шапка, който сутринта беше в компанията на Ема. Захрани го с лъжата, която вече беше предложил на сервитьорката, и в резултат получи любезното му разрешение да използва древния микрофиш, в който се съхраняваха старите издания на вестника. Най-голямото откритие след старателното проучване на архивите беше фактът, че името на Максвел Тейлър рядко се появяваше в новините. Преди 1970 г. имаше кратко съобщение за покупката на земя и някаква фирма, но след тази година името му

тотално отсъстваше, което бе необичайно, ако се вземеше предвид богатството и общественото му положение. Направи му впечатление, че през 1969 г. вестникът бе сменил издателя си, и неволно се запита дали в окръг Чарлтън не са направили някои допълнителни подобрения на Първата поправка. Информацията за Дейл Естъп се изчерпваше с факта, че е печелил всички състезания по спортна стрелба, а освен това бе рекордьор в улова на най-големия широкоуст костур.

Отново насочи вниманието си към тримата пиячи на бира, които в момента се оплакваха от жените си. По всичко личеше, че и тримата са се оженили за най-големите проклетии с отровни езици в щата. Понечи да слезе от столчето и да им подхвърли някой тъп въпрос — например: *момчета, ама вие наистина ли се грижите за онова огромно блато*, но преди да успее да го направи, в заведението се появи още един човек в рейнджърска униформа.

Той също беше над петдесет, но за разлика от колегите си нямаше шкембе и ходеше с гъвкавата походка на рис. Високите му скули завършваха с две дълбоки бръчки, разположени симетрично около устата. Имаше дълъг и прав нос, а косата му беше гарвановочерна, леко изтъняла на челото. *Прилича на онзи актьор или драматург, който преди време се беше оженил за Джесика Ланг*, помисли си Демарко.

Беше убеден, че това е Естъп, и убеждението му се потвърди от единия член на компанията, който весело подвикна:

— Хей, Дейл, сядай тук да ударим по една бира!

Демарко намести стола си така, че лицето му да остане скрито за новодошлия.

Без да обръща внимание на поканата, Естъп се обърна към един от другите рейнджъри с рязък тон:

— Чарли, нали ти казах да спуснете бариерата на северния път?

— Каза ми, Дейл, но...

— Никакво „но“! Предупредих те да го направиш днес, защото довечера пристига специален екип. Не искам утре туристите да ми се мотаят из краката!

— Щях да го направя, Дейл — започна да се оправдава Чарли. — Но възникна онзи проблем с отводняването и не успях...

— С други думи, както винаги си си тръгнал в пет, за да имаш време да се насмучеш с бира!

— Но, Дейл...

Демарко внимателно изучаваше лицето на Естъп в огледалото зад бара. Според описанието на Майк този човек имал „очи на ловец“. Едва сега разбра какво е искал да каже. Тъмните очи на Естъп не спираха нито за миг, сякаш непрекъснато търсеха знаци за присъствието на дивеч и чакаха жертвата да изгуби самообладание и да хукне да бяга с отчаяни писъци. От този човек се излъчваше съвсем осезаема опасност.

— Дигай си дебелия задник, Чарли! — разпореди се Естъп. — Ти също, Харв. Идвате с мен, тъпаци такива! Натоварил съм бариерите и предупредителните знаци в каросерията на пикапа, остава само да ги поставим.

— Стига, Дейл! Не можем ли да го отложим за утре? Ще стана рано и...

— Отказваш да изпълниш пряка заповед, Чарли? — погледна го с присвити очи Естъп.

— Не, Дейл, само казвам, че...

— Хей, Чарли, я си представи какво ще правиш, ако ти се наложи да бачкаш, за да издържаш дебелата си съпруга и двама подебелите си деца? — заплашително изръмжа Естъп. — Искаш ли да пробваш?

Дебелият рейнджър не издържа на втренчения му поглед, наведе глава и промърмори:

— Добре де, да вървим.

Тръгна след Естъп към вратата, последван от Харв. Мъжът, който остана сам на масата, изведнъж се надигна и подвижна:

— Хей, Чарли, ами аз как ще се прибера? Днес беше твой ред да караш.

— Стой си на задника и се напий, Джуниър — отвърна Естъп. — И без това го правиш всяка вечер. След два часа ще свършим работа и ще ти докарам Чарли.

Мъжът, наречен Джуниър, седя известно време с бира в ръка, после стана и се насочи към масата за бiliarд. Демарко го остави да загрее с няколко удара, след което се приближи и попита иска ли да направят една игра.

Джуниър мрачно го огледа, обръщайки внимание на дрехите и северняшкия му акцент.

— Хей, да не си някой измамник янки, домъкнал се на юг да обира хората на бiliarд?

— Не съм — успокой го Демарко. — Обичам да играя, но го правя съвсем рядко.

На практика беше доста добър в бiliarда, но предварително реши да пусне няколко игри на Джуниър.

— В такъв случай да направим нещата интересни — кимна онзи. — Какво ще кажеш за два кинта на игра?

Оказа се, че авантата изобщо не е нужна, защото този дявол играеше като шампион от „Минесота Фетс“. След осмия пореден удар на противника си Демарко небрежно подхвърли:

— Онзи, дето се появи последен, се отнесе наистина зле с твоя приятел Чарли.

— Шибаният Дейл! — мрачно кимна Джуниър. — Два месеца си клати краката във Вашингтон, а сега иска да ни извади душата от бачкане!

— Вашингтон ли? — вдигна вежди Демарко. — Аз съм оттам. Каква работа е имал във Вашингтон?

— Девета топка в ъглов джоб. О, караше някакви курсове, организирани от вътрешното министерство. Някаква тъпотия за околната среда и управлението на природата. Пета топка в страничен джоб.

— Много интересно — поклати глава Демарко. — Представям си как всички минавате през курсове, за да спазвате изискванията на екологите и други подобни.

— Кой ще ти ходи на курсове, бе — изръмжа Джуниър. — Това с Дейл си беше истинско изключение. Да не повярва човек, защото още от малък мразеше училището и едва го избутаха до седми клас. Човекът си пада по лова, и толкоз. А за природата го е грижа дори по-малко от шибаните строителни предприемачи на Флорида. Там, на север, цял ден си е стоял на задника, а вечер е гонил мацките. Върна се с празни ръце, без нито една книга. Време е за плащане, градски. Дължиш ми осем кинта.

Демарко подреди топките за следващата игра и подхвърли:

— Каза, че бил ловец. Какъв дивеч имате тук?

— Аз нищо не ловя, но Дейл гърми по всичко, дето има козина или пера. Копелето просто обича да убива.

— С какво ходи на лов? С лък и стрели? С пушка?

— С пушка. И е страхотен стрелец.

— Не думай!

— Самата истина. Веднъж бяхме тръгнали да преследваме една лисица, която имаше бяс. И както си вървахме през гората — хоп, една от онези летящи катерички. Много ги харесвам тия животинки, да знаеш. Летят по стотина метра, пък и повече. Както и да е. Та му викам на Дейл: „Виж я как хвърчи гадинката!“ — а той вдигна пушката и почти без да се прицелва, я свали от небето. Страхотно стреля кучият му син! Като нищо ще улучи бръмбар от триста крачки! Но защо уби горката катеричка? Смахнато копеле!

Демарко си даде сметка, че макар и интересен, този разговор не води доникъде. Полковник Мур вече беше потвърдил, че Естъп е смахнато копеле, което умее да стреля. Реши да пита Джуниър дали е познавал Били Матис и знае ли нещо за родителите му. Но докато търсеше начин да насочи разговора в тази посока, пред бара спря един прашен пикап, от който слязоха Дейл Естъп и двамата рейнджъри. По дяволите! Нали този тип беше казал, че ще се забавят поне два часа?

— Господи, кое време е станало! — сепна се престорено Демарко, направил кратка справка с часовника си. Извади десетачка и я хвърли на масата, след което се обърна и тръгна към вратата.

— Хей, чакай да ти върна — извика след него Джуниър.

— Няма нужда — подхвърли през рамо Демарко.

— Чакай — запъна се онзи. — Мисля, че имам дребни в портфейла си.

Мамка му.

Естъп влезе в бара. Демарко си прибра рестото, стисна още веднъж ръката на Джуниър и каза, че за него е било истинско удоволствие да загуби четири игри подред.

Естъп мълчаливо го проследи с поглед, докато вървеше към вратата.

Демарко се беше проснал на хотелското легло, увил около кръста си влажната от душа кърпа. Климатикът се беше включил точно сега, когато не се нуждаеше от него, но той не стана да го изключи въпреки хладните тръпки по кожата си.

Притиснал слушалката до ухото си, той разговаряше с една жена на име Беки Таунсенд, служителка във вътрешното министерство. След развода беше излизал няколко пъти с нея, но тя бързо усети, че сърцето му е другаде. Въпреки това продължаваше да го харесва и тайно се надяваше, че някой ден раните му ще зараснат. По тази причина с готовност прие да му направи услугата.

А тя беше проста: да провери дали името Дейл Естъп фигурира в някой от квалификационните курсове, организирани от министерството. А в случай че го откриеше, да се интересува дали този човек *действително* ги е посещавал, най-вече в деня, в който беше извършено покушението срещу президента. Не каза „когато стреляха по президента“, но й продиктува точната дата. На въпроса на Беки защо се интересува от всичко това, отвърна, че подозира въпросната личност в злоупотреба с държавни средства, тъй като има сведения, че изобщо не е посещавал курсовете.

— Дребно престъпление, Беки — небрежно подхвърли той. — Според мен този дебел врат просто си е сложил в джоба част от парите на Чичо Сам.

— Охо, голямо прегрешение! — иронично подхвърли Беки.

— Можеш да се подиграваш колкото щещ, но аз имам сериозно отношение към корупцията в държавата — отвърна той и преди да затвори, й обеща сувенир от дълбокия Юг. Ако намери, ще й подари пластмасова фигурка на губернатора Джордж Уолас в инвалидна количка. Тя реши, че това едва ли е толкова смешно.

Обу къси гащета, облече памучна тениска и зашляпа с джапанките си към стаята на Ема. Спазвайки правилата на конспирацията, той внимателно огледа пустия коридор и едва тогава

почука на вратата. Според предварителното разпределение на задачите Ема щеше да направи проверка на недвижимите имоти в района, оставяйки на него да се рови в архивите. Това трябваше да ги насочи към Максвел Тейлър просто защото той притежаваше почти всичко наоколо.

Ема му отвори след доста голямо забавяне и многозначително се отпусна на единствения стол в стаята. Демарко се огледа и бавно седна на леглото.

По телевизията предаваха бейзболен мач. Малко странно, тъй като тя нееднократно беше заявявала, че представите ѝ за ада се изчерпват с киснене пред телевизора в напразно очакване някой левак да улучи топката.

— Кой води? — подхвърли той, механично отбелязвайки, че мачът е между „Атланта Брейвс“ и „Доджърс“. Ненавиждаше Тед Търнър точно толкова, колкото и собственика на „Ориълс“. Радваше се, че Джейн Фонда го беше напуснала, и искрено се надяваше, че отборът от Лос Анджелис ще размаже неговия „Брейвс“.

— Нямам идея — промърмори Ема, говорейки по начина, по който се беше придвижила секунда по-рано: бавно, точно и предпазливо. Ръката ѝ потърси дистанционното, натисна някакво копче и смени канала. По погрешка увеличи звука до оглушително ниво, после най-сетне успя да изключи апарата.

Пияна е, даде си сметка Демарко. Натряскала се е здравата. Никога не я беше виждал дори леко пийнала, но ето че сега се цъкеше насреща му в отчаян опит да изглежда нормално.

— Как мина денят ти? — небрежно подхвърли той.

— Интересно — отвърна след известно забавяне тя.

— Ще ми кажеш ли какво успя да научиш?

Ема помълча, оригна се тихичко и промърмори:

— Извинявай. Научих това, което вече знаем: Тейлър притежава целия район. Отбих се в три-четири агенции за недвижими имоти да видя какво се продава, но навсякъде получих един и същ отговор: ако искам да купя земя, да се обърна към Макс Тейлър. Но не ме посъветваха да искам лична среща с него. Не знам по какви причини, но много ги е страх.

— Връзка с някой от останалите?

— Не открих.

— Значи денят отиде на вятъра — мрачно промърмори Демарко.

— Не съвсем — отговори тя, посегна към чашата вода на масичката до себе си и я събори. — Уффф!

Надигна се с цената на доста усилия и с вдървени крака се насочи към банята. Преди да се затвори вътре, рамото ѝ се блъсна в рамката на вратата.

Това вече беше прекалено.

— Хей, Ема, ти май си се натряскала! — подвижна през смях Демарко. — Колко изпи?

— Много — долетя приглушеният ѝ отговор. — Толкова, че те виждам като двама, а ти и като един си нетърпим!

Няколко секунди по-късно Ема се върна в стаята, тръшна се върху стола и започна:

— Стоях си значи пред железарския магазин, издокарана като Скарлет О'Хара, и спокойно си дрънках глупости с няколко откачалки. И изведнъж отвътре изскочи една жена — горе-долу на моя възраст, видя квитанцията на стъклото на пикала си и превъртя. Псуваше по начин, който не бях чувала от години. Дръпна глобата от стъклото и я запрати в канала, после се обърна към вътрешността на помещението и изкрещя: „Кажки на оня мръсник Макс Тейлър, че тая глоба ще я платя в деня, в който ми целуне дебелия задник!“ После скочи зад кормилото и потегли.

Питам откачалките коя е тая, а те ми отвръщат, че е Хати Маккормак, най-опасното женище с шофьорска книжка в целия щат. По-късно научих, че притежава пет акра в покрайнините на града, върху които отглежда тютюн. Тръгнах натам, решила да вляза в ролята си на купувач. Стана така, че Хати ме хареса, защото поначало съм си чаровница. Покани ме да вляза и ме почерпи с някаква домашна скоросмъртница. Поне шейсет градуса, което означава, че утрешният махмурлук ще ме съсипе. Както и да е. Седяхме си на верандата, пиехме огнената вода и си приказвахме. Оказа се, че Хати е страхотна, истински американски оригинал. Адски ми допадна!

— То си личи — кимна Демарко. — А кога най-сетне ще преминеш на Тейлър?

— О, Тейлър! Според Хати мистър Тейлър не само притежава града и околностите му, но и цялата местна власт!

— Властта ли?

— Да. Шерифът, съдиите, общинските съветници. Всички. Тя твърди, че дори прибира част от данъците. Затова побесняла от глобата на стъклото. Според нея Тейлър е инсталирал автоматите за паркиране, защото получава дял от абонамента и глобите.

— А защо не се страхува от него като всички останали?

— И аз я попитах същото. Отговори, че е прекалено проклета, за да се страхува от когото и да било. След което добави, че ако Тейлър разбере за нашия разговор, със сигурност ще ѝ изпрати „Инджун“.

— Какво е това?

— Предполагам, че е някой червенокож, който работи за него.

Демарко си спомни онзи индианец с конската опашка в бара и веднага разбра, че ставаше въпрос за него.

— Както и да е — промърмори Ема. — По всичко личи, че тоя Тейлър е голям чешит. Според Хати не правел нищо друго, освен по цял ден да обикаля района — като генерал, тръгнал на инспекция. Кара хората да си почистват боклуците, проверява какви филми се прожектират по кината и какви книги се продават в книжарниците.

— Книги ли?

— Аха. Мистър Тейлър не одобрява списанията с голи жени и изобщо нищо, което не отговаря на личното му отношение към порнографията. Голям чешит, ти казвам. Проверява дори какво се преподава в училищата. Открие ли нещо, което не му харесва, съответната либерална учителка моментално бива уволнявана.

— Май става въпрос за истински диктатор, а?

— Така е. Но Хати казва, че това не е толкова лошо. Тук няма престъпност просто, защото съдиите окошарват всеки, който престъпи закона. Освен това Тейлър е дарявал пари за всичко, за което се сетиш: стадиони, плувни басейни, спортни съоръжения. Има дори фондация, която плаща за образованието на бедните.

— Значи е щедър диктатор — подхвърли Демарко.

От чутото можеше да се заключи, че дори Хати Маккормак да е права за Тейлър, информацията не съдържаеше нищо, което да го свързва с покушението или с Патрик Донъли. Нищо особено нямаше и във факта, че най-богатият човек в този малък селскостопански район има влияние в местната власт. Богатите си купуваха политици от векове, а вероятността Тейлър да получава дял от данъците изглеждаше малка. Но дори и да получаваше, какво от това?

В следващия миг забеляза, че главата на Ема е клюмнала, а аристократичната ѝ брадичка кротко почива върху гърдите ѝ. Стана, подхвана я под мишниците и внимателно я поведе към леглото.

— Какво си мислиш, че правиш? — избъбри тя, но не оказа съпротива.

Демарко я сложи да легне по гръб, свали ѝ обувките и подложи възглавницата под главата ѝ.

Отвори вратата да си върви, но в същия момент Ема се обади:

— О, забравих да ти кажа. Хати твърди, че някъде през април или май тук се появил непознат мъж, който задавал същите въпроси за Тейлър.

— Кой?

— Не си спомни името му, защото тогава била по-пияна и от мен, но каза, че бил хубавец и сладкодумник.

В следващия миг от леглото се разнесе равномерно хъркане.

Къщата на Джилиан Матис се намираше в покрайнините на Ъптънвил — селище, разположено на няколко километра северно от Фолкстън. Представляваше едноетажен куб, нуждаещ се от нов покрив и преобоядисване. От едната му страна имаше няколко зеленчукови лехи, заети предимно от ниски нацъфтели бурени. Отзад беше оборът — паянтова постройка от грубо сковани дъски и увиснал покрив, както и оградено място за коне, макар че животни не се виждаха.

Жената, която се отзова на почукването на Демарко, беше висока, стройна и хубава. Яркосините ѝ очи леко се присвиха, за да уловят чертите на неканения гост през гъстата мрежа на вратата. Беше облечена в избеляла рокля, която преди сто хиляди пранета е била изпъстрена с лилави цветчета. Гъстата ѝ кестенява коса беше прошарена, а очите ѝ гледаха така, сякаш цял живот бяха търсили нещо, което никога не бяха открили. *Ако си боядиса косата и си сложи малко грим, тази жена ще се превърне в истинска красавица*, помисли си Демарко, отлично съзнавайки, че отдавна е престанала да обръща внимание на външния си вид.

— Какво обичате? — попита тя, без да отваря мрежата. Въпросът беше зададен с равнодушен и някак безжизнен тон.

— Търся Джилиан Матис — отвърна Демарко.

— Аз съм Джилиан. С какво мога да ви помогна?

Демарко беше истински изненадан. Жената насреща му изглеждаше на не повече от четирийсет и пет, докато Били беше умрял на трийсет и две. Вероятно го бе родила още като тийнейджърка.

— Казвам се Джо Демарко, мисис Матис — представи се той, внезапно решил да не прибягва до маската на писател. — Работя в Конгреса на Съединените щати.

Инстинктивно беше усетил, че тя няма да приеме някакъв драскач, който е решил да изкара някой долар от трагичната смърт на сина ѝ.

— Конгресът ли?

— Съжалявам дълбоко за нещастията със сина ви, госпожо. И ви поднасям искрените си съболезнования.

— Благодаря — кимна тя с празен поглед.

— Съзнавам, че ви е тежко, мисис Матис. Но въпреки това се надявам да отговорите на няколко въпроса във връзка с Били.

Той добре виждаше, че жената е парализирана от мъка и не е в състояние да води разговор, но трябваше да разбере защо синът ѝ се е обаждал толкова често през месеца преди покушението. А също така и да научи името на бащата, който като нищо можеше да се окаже Дейл Естъп. Този човек беше само с няколко години по-възрастен от Джилиан, а хората не искаха да говорят за него, по простата причина че бе луд за връзване. Защо иначе да се страхуват дори да споменат името на бащата на Били? Да не говорим, че стабилен и уравновесен човек като Били едва ли би приел да участва в заговор за ликвидирането на президента под натиска на друг човек, освен на родния си баща. Проблемът с тази хипотеза също беше сериозен. Защото, ако се окажеше, че всичките му размишления са правилни, на бял свят излизаше един наистина ужасен факт — че Естъп бе организиран убийството на сина си.

— Защо искате да разговаряме за Били? — попита Джилиан.

— Вероятно знаете, че синът ви е бил част от охраната на президента в деня, в който срещу него беше извършено покушение, госпожо — погледна я в очите Демарко. — А в тази връзка има още доста въпроси, които чакат отговор.

— Мисля, че... Мисля, че някакъв човек вече е признал, че е стрелял по президента.

— Точно така. Казва се Харолд Едуардс. Но някои неща чакат своето обяснение въпреки неговото признание.

— Например?

— Познавате ли човек на име Патрик Донъли, мисис Матис?

Тук беше мястото жената да каже: *ама разбира се, той беше наставник и приятел на Били, негов кръстник или други подобни*. Но тя не каза нищо, а очите ѝ бяха заковани в нещо зад гърба на Демарко. Той се обърна и видя една автомобилна гума, окачена на дълго въже на клоната на стар, полуизсъхнал бор. Очевидно виждаше как малкият Били — ухилен до уши и с развети от вятъра руси коси — се опитва да достигне луната.

— Мисис Матис, познавате ли Патрик Донъли? — повтори въпроса си Демарко.

— Моля да ме извините — сепна се тя. — Не, не го познавам. Кой е той?

— Директор на Сикрет Сървис и пряк началник на Били.

— О!

— А какво ще кажете за Максвел Тейлър? Какво го свързва с Били?

Джилиан Матис внезапно го дари с цялото си внимание, забравила за момент дори смъртта на сина си.

— Макс? — объркано прошепна тя.

— Да, госпожо.

— Мисля, че трябва да си вървите!

Изглеждаше уплашена до смърт.

— Моля ви, мисис Матис, това е важно! — настоя Демарко. — Позволете ми да вляза и да си поговорим. Моля ви!

Джилиан Матис мълчаливо поклати глава.

— А какво ще кажете за Дейл Естъп? Той не е ли...

— Трябва да си вървите! — тихо, сякаш се страхуваше да не я чуят, просъска Джилиан. — Синът ми е мъртъв и никога няма да се върне. Стига ми и тази болка!

След което вратата се затръшна под носа на Демарко.

Майната му на Махоуни, отсече мислено той, докато караше по обратния път към Фолкстън. Срамуваше се от начина, по който беше притиснал Джилиан Матис. Това беше работа на шибаните агенти на ФБР с техните значки и заповеди за обиск, а не негова.

Въртеше кормилото с неприятното чувство, че си губи времето тук. Едва ли щеше да открие връзка между Донъли, Тейлър и Били Матис в старите течения на местния вестник. Нямахше и начин майката на Били да го насочи към реални доказателства за участието на Естъп и Матис в заговор за убийството на президента.

Прекрасно знаеше какво му предстои, но просто не му се искаше да го направи. При друга мисия, отнасяща се до някой от политиците на Капитолия, той отдавна би разбъркал тенджерата, надявайки се нещо гадно да изплува на повърхността. Би разпитал всички замесени,

стараейки се никой от тях да не разбере, че другите също са били разпитвани. Щеше да внушава, че някой е пропял и е накиснал останалите. Щеше да се мръщи на мерзавците, щеше да подхвърля фалшиви доказателства, да заплашва с предстоящи арести. Казано с други думи — щеше да направи всичко необходимо, за да предизвика нужната реакция.

Разбира се, че щеше да постъпи точно така, в случай че ставаше въпрос за изтичане на информация от нечий екип или за игрите на някой печен бюрократ. Щеше да го направи с увереността, че може да предвиди ответните удари. Които без съмнение щяха да включват перчене и заплахи с яки връзки и невероятни възможности за оказване на натиск. Щяха да се опитат да го подкупят, след което щяха да го заплашат с уволнение. А най-тежката артилерия щеше да бъде заплахата адвокатите им да го разорят със съдебни искиове.

Но ако наистина бяха замесени (беше длъжен да включва в разсъжденията си това „ако наистина са замесени“), Естъп и Тейлър нямаше да го заплашват с уволнение и съд, а просто щяха да го убият.

Да, Демарко наистина знаеше каква трябва да бъде следващата му стъпка, но никак не му се искаше да я направи.

Прибра се в хотела и почука на вратата на Ема, но никой не му отвори. Сутринта приятелката му, измъчвана от тежък махмурлук, промърмори нещо за нова визита в тютюневата плантация на Хати Маккормак. Искала да ѝ зададе още няколко въпроса, но този път в абсолютно трезво състояние. Демарко остана учуден от факта, че още я няма.

От прозореца му се виждаше част от малкия плувен басейн на мотела. Не искаше да се среща с Тейлър, преди да се е чул с Ема. Или казано иначе, Ема беше претекстът да отложи още малко срещата си с Тейлър. Преценил, че за момента няма какво друго да прави, той реши да слезе долу и да изпие една-две бири край басейна, вживявайки се в ролята на турист. *Какво пък, рече си. Нима не съм турист, дявол да го вземе?*

Появи се край басейна с бира в едната ръка и плажна хавлия в другата и установи, че две хлапета замърсяват водата. Бяха деветдесетгодишни, облечени в торбести бански гащета, нашарени с физиономиите на герои от различни комикси. Хлапетата тичаха около

басейна и се пръскаха с водни пистолети, като през цялото време пицяха пронизително.

Не можеше да се каже, че Демарко мразеше децата — той просто не знаеше как да реагира в тяхна компания. Фактът, че приличаха на ниски човеци, изобщо не ги правеше човеци. Знае се, че и гъсеницата е бъдеща пеперуда, но това съвсем не я прави красива.

Спря на почетно разстояние и започна да изучава хлапетата. Опитва се да изчисли на какво разстояние ще разплиска водата тялото на 30-килограмово хлапе, свито на кълбо като артилерийско гюле. След като стигна до някаква преценка, той отдалечи пластмасовия си шезлонг на двойно по-голямо разстояние от басейна. Направи опит да подремне, но едното хлапе започна да издава неистови крясъци, защото другото се беше опитало да го удави. Надигна глава, за да не пропусне благословения миг, но после разочаровано я отпусна. Никое от хлапетата не притежаваше мускулна маса, за да задържи главата на другото под водата достатъчно дълго.

По едно време се надигна, свали си тениската, отвори бирата и пак седна. Пое две големи глътки и затвори очи. Беше решил да почива и да прогони от главата си мрачните мисли за безуспешната мисия. Но само след десетина минути усети нечий настойчив поглед върху себе си, а след това си даде сметка, че не чува писъците на хлапетата. Отвори едно око и установи, че стърчат на метър от шезлонга и го зяпат. Водните пистолети в ръцете им изглеждаха като истински. И двете бяха с ококорени сини очи и лунички около чипите нослета. Братчета. Някоя жена бе двойно прокълната.

— Хей, господине — обади се едното. — Виждал ли си жив алигатор?

— Виждал съм — отвърна Демарко, а мислено добави: *Пръждосвай се, гадно хлапе!* — Преди години, в един зоопарк.

— А ние видяхме един тук, в *блатото!* Огромен алигатор! Устата му беше отворена и пълна с остри зъби! — Хлапето зина, за да му покаже колко широко е била отворена устата на алигатора. Братчето му усърдно закима.

— Наистина ли? — промърмори Демарко.

— Да, да — кимна момчето, после направи сериозна физиономия. — Мислиш ли, че някой алигатор може да изпълзи от блатото и да стигне до този басейн?

Демарко се оказа изправен пред сериозна морална дилема. Ако кажеше, че наистина има шанс някое триметрово чудовище да се промъкне в басейна под формата на свит на кълбо хамелеон, със сигурност щеше да ги прогони, но, от друга страна, вероятно щеше да им докара среднощни кошмари, придружени от напикаване. *Какво всъщност искат тези хлапета*, запита се той. Вълнението от непосредствената опасност, въображаемата перспектива да отидат на лов с водните си пистолети или уверение от някой приятелски настроен възрастен, че всичко е наред?

Отвори уста да отговори, но в същия момент чу мелодичен женски глас:

— Боби, Ранди? Защо безпокоите добрия човек?

— Не го безпокоим, мамо — отвърнаха в хор малките лъжци.

Демарко извърна глава по посока на гласа и видя, че към шезлонга му се приближава жена с великолепни пропорции, подчертани от оскъдни бикини. Светлокестенявата ѝ коса беше изрусяла от слънцето, очите ѝ бяха сини и чисти като водата в басейна, а около чипото ѝ носле — също като на хлапетата — се виждаха множество ситни лунички.

— Пречат ли ви тези малки чудовища? — попита тя и поглади мократа коса на едно от хлапетата. Усмивката ѝ беше наистина приятна.

— В никакъв случай — усмихна се в отговор Демарко. Явно тази жена имаше качеството да предизвиква лъжите.

— Ох, знам, че го казвате само от любезност — въздъхна с престолено отчаяние тя. — Вчера предприехме малко пътешествие с лодка по водите на блатото и оттогава насам непрекъснато дрънкат за змии и алигатори! — Хвана хлапетата за ръце и добави: — Хайде, малки дяволчета! Достатъчно стояхте на слънце. Да вървим вътре и да се измием!

Демарко беше възнаграден с още една мила усмивка, при която нослето ѝ се сбърчи по един особено приятен начин.

— Оставяме ви на спокойствие да се наслаждавате на басейна — подхвърли тя. — Довиждане засега.

Проследи с очи стройното ѝ тяло, което се отдалечаваше с грациозна походка. Косата ѝ, пусната свободно, леко докосваше

раменете. Прекрасната гледка се нарушаваше единствено от въръжените джуджета от двете ѝ страни.

Вероятно беше задрямал, защото следващото нещо, което почувства, беше безцеремонен ритник в шезлонга. Отвори очи, примижа срещу слънцето и успя да различи някакъв мъж в униформа, слънчеви очила и шапка с надпис „Смоуки Мечока“ на главата. На гърдите му блестеше значка. От легналото положение, в което се намираше Демарко, мъжът изглеждаше огромен, с внушително бирено шкембе и месести, обсипани с лунички ръце.

— Ти ли си Демарко? — изръмжа мъжът.

— Аз съм — кимна Демарко и се понадигна, опитвайки се да прогони съня от клепачите си. — Какво обичате?

— Мистър Тейлър иска да говори с теб.

Ясно. Май беше разбунил духовете, без да иска. Изправи се и отстъпи по-далеч от заплашително наведеното ченге. От тази позиция осъзна, че човекът не е чак толкова огромен, но не беше и от хората, с които би желал да се бие с голи ръце.

Присви очи и разчете надписа върху блестящата значка: *Шерифска служба на окръг Чарлтън.*

— Значи мистър Тейлър иска да разговаря с мен и за тази цел ви изпраща да ме арестувате. Така ли е, шерифе?

— Помощник-шериф съм — уточни онзи и най-сетне благоволи да се представи: — Помощник-шериф Пат Хаскел.

— Приятно ми е, Хаскел — усмихна се Демарко. — Но защо всъщност ви е изпратил мистър Тейлър?

Устата на униформения се сви в гневна гримаса. Явно не беше свикнал да се отнасят с неуважение към него.

— Шерифът прави услуга на мистър Тейлър — сковано отвърна той. — Мистър Тейлър желае да разговаря с теб, а шерифът ме изпрати да те открия.

Прекрасно, помисли си Демарко. Значи той тип разполага с достатъчно власт, за да използва шерифа като момче за поръчки.

— А ако не желая да разговарям с мистър Тейлър? — подхвърли той.

— Правиш ми впечатление на голям инат, човече — заряза всякакви любезности ченгето. — Предавам ти само една покана и нищо повече. Ако решиш да ме последваш, ще те заведе в офиса на Тейлър. А ако не щеш, твоя си работа.

Демарко се втренчи в огледалните стъкла на очилата му, после бавно кимна.

— Добре, дай ми една минута да се преоблека. Ще се видим на паркинга.

Демарко последва колата на помощник-шерифа по дълга алея, покрита със ситен чакъл. Паркира под голяма плачеща върба редом с два пикапа последен модел. На фона на това, което знаеше за Тейлър, най-вече за богатството и влиянието му в района, домът му представляваше известна изненада. Очакваше да види нещо помпозно и огромно, но пред очите му се разкри обикновена бяла къща на два етажа със зелени капаци на прозорците. Беше доста просторна и солидна, но не се отличаваше по нищо от няколко подобни къщи, каквито вече беше виждал в околността.

На широката веранда имаше въжена люлка, а мрежестата врата на главния вход се поклащаше от поривите на лекия и така желан ветрец. Помощник-шерифът почтително почука на тази врата и на прага се появи едра чернокожа жена, препасала бяла престилка.

— О, здравей, Пат — усмихна се тя. — Дошъл си да видиш мистър Тейлър?

— Не, Тили, но водя един човек, който иска да го види. Всъщност мистър Тейлър помоли да го доведе.

Жената кимна на Демарко.

— Моля ви да изчакате за минутка, сър. Ще отида да предупредя мистър Тейлър. Как ви е името?

— Джо Демарко.

— Веднага се връщам, мистър Демарко.

Прислужницата изчезна във вътрешността на къщата, а помощник-шерифът докосна шапката си и промърмори:

— Пак ще се видим.

Думите му прозвучаха като заплаха.

Демарко крачеше напред-назад по верандата, очаквайки завръщането на прислужницата. Не беше сигурен каква трябва да бъде позицията му пред Тейлър: директна атака или обходни маневри. Прислужницата се появи, преди да беше взел решение.

— Първата врата вдясно по коридора — инструктира го Тили. — Мистър Тейлър ви очаква в кабинета си.

Демарко почука на посочената врата и влезе. В просторното помещение имаше двама души — млада жена и значително по-възрастен мъж, изправени пред огромен глобус на солидна махагонова поставка. Мъжът сочеше някаква точка на глобуса, чийто диаметър беше поне пет педи.

— Ето откъде идват всички те, скъпа — каза той.

Другата му ръка свойски докосна ханша на младата жена.

Пищна. Това беше думата, която изникна в съзнанието на Демарко, спрял поглед върху жената. Никога в живота си не беше виждал по-пищна жена. Беше боса, облечена в лека памучна рокля, която показваше много повече неща, отколкото скриваше. Материята едва удържаше едрите гърди и широкия ѝ ханш и беше толкова тънка, че през нея прозираха тъмните зърна на гърдите и силните ѝ бедра. Трите горни копчета бяха небрежно разкопчани, разкривайки вдлъбнатина, която не се нуждаеше от подкрепата на сутиен. Ръцете и краката ѝ бяха с приятния загар, рекламиран върху плажното масло „Копъртън“, а чупливата руса коса свободно се спускаше до раменете и обрамчваше красиво лице с безупречни черти, което обаче беше лишено от всякаква интелигентност. Тя беше красива южнячка за разплод на не повече от петнайсет години.

Демарко с мъка откъсна очи от прекрасното създание и с неудоволствие установи, че Тейлър го изучава. От изражението на лицето му личеше, че се забавлява от реакциите на госта.

Тейлър беше прехвърлил шейсет, висок бе около метър и деветдесет, със стройна мускулеста фигура. Носеше нови работни ботуши, джинси и карирана риза с навити ръкави. Лицето му беше прорязано от дълбоки бръчки, най-отчетливи от двете страни на устата му. Косата му беше гъста и съвсем бяла, а дълбоко разположените очи под прошарените вежди блестяха със студен пламък. Изправен до русата жена-дете, той се нуждаеше само от бяла брада, за да заприлича на Господ, прогонил Адам от райската градина, задържайки Ева за себе си.

Тейлър остави момичето при глобуса и се насочи към масивното писалище, изработено от същия материал като стойката. Тя хвърли безразличен поглед към посетителя, после започна да върти огромното

кълбо — сякаш беше някаква играчка, създадена специално за нея. Очите ѝ обхождаха като хипнотизирани континентите и океаните, плъзгащи се под тънките ѝ пръсти.

— Седнете — рече делово Тейлър и посочи един стол пред писалището. Не беше покана, а заповед. После се обърна към момичето и подхвърли: — Скъпа, бъди така добра да повикаш Морган.

Но тя сякаш не го чу и продължи да върти глобуса.

— На теб говоря, скъпа — леко повиши тон Тейлър.

— Не харесвам Морган, чичо Макс — отвърна момичето, без да извързва глава.

Чичо Макс? Нима му е племенница?

Тейлър леко се усмихна, може би развеселен от детското ѝ цупене или пък от отношението ѝ към споменатата личност.

— Морган няма да ти направи нищо лошо, скъпа — меко подхвърли той. — Хайде, иди да го доведеш.

В гласа му се долови леко нетърпение. Очевидно беше свикнал заповедите му да се изпълняват на часа.

Момичето хвърли последен поглед към въртящия се глобус и неохотно му обърна гръб. Тейлър с видимо удоволствие проследи движението на стройните ѝ прасци и добре оформеното дупе по посока на вратата. Сладката му беше очевидна и малко противна, ако се вземеше предвид възрастта на момичето.

Но когато отново се обърна към Демарко, в очите му нямаше следа от приятните усещания и мисли, които беше изпитвал допреди миг.

— Боб Сторч от местния вестник ме осведоми, че разпитвате за мен — започна без предисловие той. — И реших, че ще е по-добре да чуя от самия вас какво търсите.

В редакцията на вестника Демарко бе задал един-единствен въпрос — дали издателят познава Тейлър — и беше получил отрицателен отговор. Но очевидно този въпрос се беше оказал напълно достатъчен за вдигането на тревога. Мъжът насреща му очевидно разполагаше със система за ранно предупреждение, която по нищо не отстъпваше на НОРАД.

— Аз съм писател, мистър Тейлър — каза той. — Сътруднича на редица списания. Изчетох всичко, свързано с Били Матис — как е

живял, как е умрял. И реших, че това е благодатна тема за статия. Затова дойдох тук, за да събера допълнителна информация.

— Имате ли някакъв документ? — остро попита Тейлър.

Мамка му, тоя не се шегуваше. Демарко извади шофьорската си книжка и мълчаливо му я подаде. Тейлър изчете съдържанието ѝ, после взе една писалка и старателно си записа данните.

— Продължавайте — кратко нареди той.

— Всъщност това е всичко — сви рамене Демарко. — Аз съм просто човек, който събира материал за публикацията си.

Тейлър го дари с дълъг и подозрителен поглед, после пусна шофьорската книжка върху плота на писалището.

— А защо разпитвате за мен?

— Вие познавахте ли Били Матис, мистър Тейлър?

В очите на Тейлър проблесна раздражение, а устата му се отвори, за да изстреля гневни думи в отговор: вместо да отговори, този тип си позволяваше да задава въпроси! Овладея се в последния момент, с видимо усилие. Устните му се разтеглиха във фалшива полуусмивка.

— Разбира се, че го познавах. Живея тук, откакто се помня и познавам почти всички в района. Ако не ме лъже паметта, Били беше най-добрият стопер в бейзболния отбор на гимназията. Със сигурност би могъл да вземе стипендия за университета, но избра армията. А сега отговорете на въпроса, който ви зададох. Защо разпитвате за мен?

— Просто се натъкнах на името ви — сви рамене Демарко. — Някой спомена, че сте имали близки контакти с Били.

— Кой? — попита с блеснали очи Тейлър.

— Не си спомням. Може да е била и съпругата му.

— Говорили сте със съпругата на Били?

— Разбира се. Наистина ли сте били близки с Били?

— Не, нищо подобно. Не желая да разпитвате хората зад гърба ми!

— Не разбирам защо се разстройвате, мистър Тейлър — невинно подхвърли Демарко. — Желанието ми е да напиша хубав материал за един местен герой, нищо повече. Мисля, че...

— Пет пари не давам какво мислите! — отсече Тейлър. — От опит знам, че вие, журналистите, никога не пишете нищо хубаво за когото и да било! Но това е отделен въпрос. Искам да ви е пределно

ясно, че не обичам, когато някой разпитва за мен, и нямам никакво намерение да...

Тейлър изведнъж млъкна и закова очи в нещо над главата на Демарко. В същото време зад гърба му проскърцаха тежки обувки и той се обърна. На вратата се беше изправил човекът с конската опашка и големия белег от закусвалнята. Носеше стари каубойски ботуши, черни джинси и сива фланелка без ръкави, под която се движеха бицепси на щангист. Погледна Демарко точно по начина, по който го беше погледнал в онзи бар — с безизразно лице и лишен от емоция поглед, излъчващ мрачна заплаха.

Демарко беше човек, който тренираше редовно и поддържаше относително добра физическа форма. Мъжът зад него беше малко по-висок и вероятно с десетина килограма по-тежък. Ала въпреки това Демарко изпита чувството, което го беше обзело преди време, когато се ръкува с централния полузащитник на „Уошингтън Редскинс“. И той не беше кой знае колко по-едър от него, но излъчваше дивата необузdana сила на същество, което несъмнено би управлявало света, ако нещата се свеждаха само до ръкопашни схватки.

Отново се обърна с лице към Тейлър, който очевидно усети колко му е неприятно зад гърба му да стои човек като Морган, и на устните му се появи лека усмивка, топла като зимна нощ.

— Тоя човек е от Вашингтон, окръг Колумбия, Морган — осведоми горилата Тейлър. — Твърди, че е писател и това му дава право да ходи и да разпитва за...

— Мистър Тейлър, аз изобщо не...

— Млъквай! — безцеремонно го срязва домакинът. — Не обичам да ме прекъсват!

Арогантността му можеше да се пипне с ръка. Беше онзи тип арогантност, която често се среща у влиятелните политици, свикнали да ги обслужват и убедени в своята мощ, изискващи безпрекословно подчинение. Хора, които дълбоко вярват, че са недосегаеми.

— Искам да разбереш нещо, драги, и да го разбереш добре — продължи Тейлър. — Тук не ти е шибаният Вашингтон и аз няма да търпя начина, по който се промъкваш в местното общество!

Вероятно сега беше моментът да се позове на Първата поправка и да заяви, че има право да върши каквото си пожелае.

— Няма да го търпите?

— Точно така. И ти предлагам да си вдигнеш чуковете от града още утре. Това е най-доброто, което можеш да направиш.

— Заплашвате ли ме, мистър Тейлър? — попита Демарко и почти се изсмя на тъпия си въпрос.

Тейлър му се усмихна и разкри два реда бели зъби, приличащи на малки надгробни камъни.

— Мога ли да си получа шофьорската книжка?

Тейлър небрежно му я подхвърли.

Демарко стана да си върви, но пътят му към вратата беше препречен от Морган.

— Извинете — промърмори той и направи опит да го заобиколи, но Морган не помръдна. Стоеше и го гледаше с очите на убиец по същия начин, по който го беше гледал в закусвалнята. Стана му ясно, че може да си тръгне само с разрешението на Тейлър.

По принцип не се плашеше лесно, но Морган накара косъмчетата на тила му да настръхнат. Инстинктивно усети, че *вътре* в този човек няма абсолютно нищо.

Обърна се и хвърли въпросителен поглед към Тейлър. Очите на домакина светеха от задоволство. Беше изразил отношението си с пределна яснота. Демарко беше на негов терен и трябваше да играе по неговите правила. Шерифската служба беше просто агенция, която му доставяше посетителите. Това тук наистина нямаше нищо общо с „шибания“ Вашингтон, както се бе изразил той.

— Искам утре да те няма на територията на окръг Чарлтън — процеди Тейлър. — Ясно ли е?

Демарко кимна.

— Пусни го, Морган.

Едрият мъж едва-едва се отместил. Направи го като боксьор, който обикаля около противника си: тялото му леко се завъртя надясно, ръцете му заеха позиция, а очите му останаха заковани в лицето на Демарко.

Изкара наетия мустанг от алеята на Тейлър, измина неколкостотин метра и отби на банкетата. Небето беше доста мрачно, вероятно щеше да вали. Реши да вдигне гюрука. В момента, в който го затвори, очите му се извърнаха към къщата на Тейлър и се спряха

върху фигурата на момичето, което тъкмо излизаше на верандата и се насочваше към люлката. В следващия миг краката ѝ се вдигнаха на парапета, разкривайки дълги загорели бедра. Демарко позяпа известно време, после поклати глава, отвратен от себе си. Това момиче беше дете и човек трябваше да се съобразява с този факт. Морган се появи пред къщата в момента, в който се готвеше да завърти стартерния ключ. Той също забеляза момичето на верандата и се насочи натам, внимавайки да не вдига шум. Приличаше на пантера, дебнеща жертвата си. Спря на около метър от нея, полускрит зад висок рододендрон. Остана абсолютно неподвижен, с очи, заковани в оголените бедра на момичето. Сцената продължи само минута, но сякаш нямаше край. Демарко гледаше Морган, а Морган гледаше момичето. После тя усети чуждото присъствие и скочи от люлката. Размаха заканително пръст към неподвижната фигура сред цветята, после се обърна и изтича в къщата. Морган не помръдна, почти невидим сред гъстата зеленина.

Когато Демарко запали мотора и потегли, той все още беше там.

Ема не беше в стаята си, не отговаряше на мобилния телефон и не беше оставила съобщение. Къде се бе запиляла, по дяволите? Би трябвало отдавна да се е върнала от посещениято при Хати Маккормак.

Демарко реши да използва паузата, за да се свърже с Беки, приятелката му в Министерството на вътрешните работи. Показа се, че тя вече е изпълнила задачата, и потвърди това, което той подозираше: Естъп се беше регистрирал за участие в редица курсове, но почти не беше присъствал на заниманията. Отсъствията му обаче не бяха регистрирани по часове и дати, тъй като курсовете бяха доброволни. Това се отнасяше и за датата, която най-много го интересуваше. Отново нищо категорично, просто още едно непотвърдено косвено доказателство, че Естъп *би могъл* да е замесен в стрелбата срещу президента.

Приключила с доклада си по отношение на Естъп, Беки премина към подробностите от ежедневието си битка с арогантните врагове, обитаващи Капитолийския хълм. Демарко мълчаливо слушаше и ѝ завиждаше за оптимизма. Не му се искаше да я прекъсва, защото ѝ беше задължен за услугата, но за щастие тя го стори сама, обявявайки, че поредният политически лобист я чака на другата линия.

Някъде около шест следобед раздразнението му от отсъствието на Ема започна да се превръща в безпокойство. Позвъни в централата и поиска номера на Хати Маккормак, но се оказа, че го няма в указателя. След това се свърза с местната болница и попита дали е постъпвала пациентка с описанието на Ема и за щастие също получи отрицателен отговор.

Не знаеше какво още да направи и затова реши, че може да похапне. Напусна мотела, скочи в колата и започна да обикаля, докато откри един ресторант, който беше достатъчно празен за настроението му. Искеше да бъде сам, за да може да мисли. Влезе и се насочи към бара в дъното на помещението.

Едва изчакал го да седне на високото столче, барманът се втурна към него.

— Какво да бъде, сър?

Беше дребен възрастен мъж, подвижен като маймуна. Любезната му усмивка разкриваше два реда пожълтели зъби. Беше облечен в бяла риза и джинси, а на врата му висеше шнур с метален клипс. *Джорджийският еквивалент на официалната вратовръзка*, мрачно си помисли Демарко.

— Наливна бира и чийзбургер, моля.

— Веднага.

Докато чакаше, отново позвъни на мобилния телефон на Ема. Никой не отговори. Помисли малко, после набра номера на един познат от данъчното, който имаше да му връща услуга. Наложил се да го моли и убеждава, а накрая и да го подкупи с каса бира, за да го накара да се върне в офиса си и да издири адреса на Хати Маккормак, който фигурирало във ведомостите на службата му. Изобщо не беше сигурен, че жената, която сама си произвеждала пиячката, плаща някакви данъци, но не виждала друг начин да открие адреса ѝ.

Барманът му донесе бирата. Джо отпи една глътка и се замисли за срещата с Тейлър. Този тип спокойно можеше да го посрещне любезно и да отговори на въпросите му с ловки лъжи. Близки контакти с Били? Не, но семействата ни се познават отдавна. Не беше нужно да се държи грубо. В крайна сметка реши, че Тейлър е от хората, които не могат да се преструват на любезни дори когато това е в техен интерес.

Барманът го попита иска ли втора бира.

Отдавна разбрал, че никой в този район няма да обели и дума за Тейлър, Демарко реши да провери как стоят нещата с Естъп и Морган.

— Разбира се — кимна той. — Налей една и за себе си. Нали знаеш приказката: който пие сам, се превръща в алкохолик.

Ресторантът продължаваше да е безлюден, но барманът се огледа дали няма да има свидетели на малкото му прегрешение.

— Добре, но само една глътка, за компания — кимна той и си наля три пръста „Джак Даниълс“.

— Днес видях един тип, приличаше на индианец — небрежно подхвърли Демарко. — Имаше голям белег на лицето, а косата му беше вързана на конска опашка. Знаеш ли кой е?

— Защо питаш? — изведнъж охладня барманът.

— Стори ми се познат — излъга Демарко. — Мисля, че едно време сме играли заедно бейзбол.

— Не ме будалкай — показва зъбите си барманът.

— Значи го познаваш?

— Ами познавам го. Казва се Морган. Ако някога е играл бейзбол, това трябва да е станало в пандиза.

— В пандиза?

— Полежа малко — кимна онзи. — От малък си е изпуснат, бих казал.

— Аха.

— Не знам кой е баща му, но майка му беше леко чалната — добави барманът.

— Защо мислиш така?

— Ами такава си беше. Живееше на брега на блатото, в някаква барака без електричество. От време на време идваше в града да си купи продукти. Вървеше по средата на улицата, говореше си сама и гледаше хората лошо. Беше си направо страшна. Понякога водеше и малкия Морган, мръсен като прасе. Държеше се с него като с животно.

— Той не ходеше ли на училище?

— Тръгна чак след като навърши единайсет. Един ден се появи сам във Фолкстън. На въпроса къде е майка му отговори, че я няма. Нямало я, и толкоз. Шерифът отиде да провери бараката, но тя беше изчезнала. Никой не знае какво се е случило с нея.

Барманът запали цигара и отпи глътка бърбън.

— Както и да е. Шерифът накара пастора да се погрижи за момчето. Той го заведе в училището и помоли да го научат да чете и пише. Доколкото знам, посещавал го е известно време, но после го изпратиха в някакво щатско изправително училище, защото закачал момичетата.

— В какъв смисъл ги е закачал? — попита Демарко.

— Не знам — сви рамене барманът. — По онова време работех във Флорида и не съм запознат с подробностите. Но сигурно е правил нещо повече от това да им дърпа косите.

Пред очите на Демарко отново изплува фигурата на Морган, скрита зад рододендрона в градината на Тейлър, откъдето зяпаше момичето на верандата.

— Какво се случи след това?

— Ами нищо. Когато излезе от затвора, беше пълнолетен и вече имаше грозния белег на лицето си. Явно там беше вдигал яко железата, защото мускулите му бяха като на едновременешните ковачи.

— А с какво се занимава тук?

Барманът глътна питието си наведнъж, облиза устни и рече:

— Благодаря за почерпката, приятел. Мисля, че вечерята ти е готова.

Мобилният телефон на Демарко изжува, докато се хранеше. Беше приятелят му от данъчното с адреса на Хати Маккормак. Изслуша напътствията на бармана, а след това отново позвъни в мотела, за да разбере дали се е върнала Ема. Нямаше я.

Потегли към фермата на Хати Маккормак, но само на една пряка от ресторанта установи, че зад него се е залепил червен пикап. Докато се питаше дали това е случайно, или не, пикапът го задмина, направи рязък завой и му препречи пътя. Това го принуди да натисне спирачката с цялата си тежест и мустангът спря на сантиметър от задната броня на пикапа.

Вратата откъм шофьора се отвори и Морган стъпи на асфалта.

Едрата му фигура с безизразно мургаво лице бавно се насочи към колата на Демарко. Той отвори вратата и понечи да излезе, но онзи се стрелна напред, сграбчи го за ризата и рязко го издърпа навън. В следващия миг лявата му китка се оказа жестоко извита назад, високо горе — чак между лопатките. Болката беше колкото внезапна, толкова и разкъсваща. Движенията на Морган бяха светкавични и Демарко изобщо не успя да реагира.

Стиснал го в желязната си хватка, Морган мълчаливо го побутна към страничната врата на пикапа. Зад сваленото стъкло се очертаваше профилът на Тейлър. Беше облечен в същите дрехи, които носеше през деня — карирана работна риза и джинси, но сега на главата си имаше и новичка червена бейзболна шапка. Изпитото му лице на библейски пророк беше разкривено от гняв.

Възползвайки се от факта, че Морган разхлаби хватката си, Демарко рязко се завъртя с намерението да се нахвърли срещу него. Но онзи само вдигна ръка и той изведнъж се оказа залепен за пикапа, без

изобщо да разбере какво го беше ударило. Господи, тоя тип действаше светкавично!

— Каква ти е шибаната игра? — изграчи Тейлър.

— За какво говориш, по дяволите? — промърмори Демарко.

Морган разхлаби отново хватката си и му позволи да се отлепи от ламарината. Остана на крачка зад него, готов да се намеси всеки момент. Дишаше нормално, а лицето му беше все така каменно. Приличаше на човек, който спокойно чака автобуса.

— Завъртях един телефон във Вашингтон, хитрецо — изръмжа Тейлър. — Не си никакъв писател, а жалък адвокат на служба в Конгреса. Сега искам да ми отговориш какво, по дяволите, правиш тук и защо се интересуваш от мен!

С кого ли е разговарял, запита се Демарко. С Донъли, с Мадокс или с жената на Били? Най-вероятно с Донъли. Но какво ли е споделил с него оня тип?

— Мисията ми тук е поверителна, Тейлър. А сега...

— Как смееш да ми говориш с този тон! — изкрещя Тейлър, извърна се към гиганта и добави: — Морган, покажи му, че съм сериозен!

Морган хвана рамото на Демарко, извъртя го към себе си и му нанесе силен удар в слънчевия сплит. Демарко изпита чувството, че в гръдния му кош се отвори огромна дупка, стигаща чак до гръбначния стълб. Преви се на две, притисна ръце в слабините си и направи опит да не повърне, като едновременно с това отчаяно се опитваше да си поеме въздух.

— Проблем ли имате, мистър Тейлър? — разнесе се някакъв глас встрани. — Пикапът ви ли е блъснал този човек?

Демарко вдигна глава и с огромно облекчение видя, че зад тях е спряла патрулна кола, от която слизаше младичък помощник-шериф. Униформеният добре виждаше, че той се е сгънал на две, а лицето му е разкривено от болка.

Тейлър очевидно не беше забелязал появата му. Обърна се, изгледа го злобно и изръмжа:

— Нищо не е блъснал. Заминавай, Гари, това е лична работа между нас.

Помощник-шерифът хвърли колеблив поглед към Демарко, после кимна.

— Добре, мистър Тейлър, след като казвате. Искях само да се уверя, че всичко е наред.

Исусе Христе, простена Демарко. *Какво им става на тези хора?*

— Наред е — кимна Тейлър. — А сега изчезвай!

Помощник-шерифът погледна виновно Демарко и се подчини.

Все още превит на две, Демарко обмисли възможността да се извърти и да фрасне в слабините гиганта пред себе си. Но Морган очевидно усети намеренията му и направи крачка встрани. Беше готов да посрещне атаката. Стоеше уверено с полуразтворени крака за стабилност и извърнати навън длани. Преценил, че няма шанс да го изненада, Демарко реши да заплаши по някакъв начин господаря му.

— Тейлър! — задъхано извика той. — Ако тая горила ме удари още веднъж, по-добре да ме убие! В противен случай ще се върна тук с федералната полиция, която ще арестува и двама ви!

— Това ще бъде шоуто на годината! — усмихна се арогантно Тейлър, хвърли един поглед над приведената си жертва и леко кимна на Морган.

Дясната ръка на гиганта се стрелна напред и стисна врата на Демарко, а железните пръсти се стегнаха около гърлото му. Демарко направи опит да се изтръгне от хватката, но противникът му с рязко движение сграбчи врата му. Двете ръце на Демарко инстинктивно се вдигнаха към гърлото, но това позволи на Морган да сграбчи лявата му китка и отново да я извие зад гърба му. Железните пръсти натискаха все по-силно трахеята му. Бяха твърди като орлови нокти и бързо потънаха в кожата. Натискът се усили и Демарко постепенно спря да се съпротивлява.

— Сега ще разбера какво правиш тук! — заканително изръмжа Тейлър. — И бъди сигурен, че ако се наложи, Морган наистина ще ти откъсне шибаната ръка!

Пръстите около гърлото на Демарко се поразхлабиха, позволявайки му да диша и да говори.

— Няма да чуеш нито дума от мен, докато този мръсник не ме пусне! — задъхано отвърна Демарко. Болката в раменната му става беше наистина нетърпима. Изобщо нямаше представа какво ще каже, ако Морган го пусне, но на всяка цена трябваше да се освободи от хватката му.

Тейлър надникна в очите му и с неудоволствие установи, че съзира в тях болка и гняв, но не и страха, който очакваше.

— Виждам, че нещо не можем да се разберем, момче — изръмжа той. — Счупи му шибаната ръка, Морган!

Боже! Демарко направи отчаян опит да се изтръгне от желязната хватка, но тоя тип беше прекалено силен. Усети как меките части в рамото му — мускули, връзки и сухожилия — започват да поддават, бавно отделяйки се от костта.

— Катастрофа ли си направил, Макс? — разнесе се някакъв глас зад тях. — Мога ли да ти помогна?

Морган намали натиска, но пръстите му продължаваха да стягат гърлото на Демарко. Той успя да извърне глава и да види някаква жена в голям кадилак, която бе отправила въпроса си към Тейлър, но гледаше него, а в очите ѝ имаше загриженост.

— Ама че гадост! — изръмжа полугласно Тейлър. — Тоя град е станал по-гъсто населен от Атланта! — После се извърна към жената и подхвърли: — Благодаря, Елън, всичко е наред. Върви да си гледаш работата!

— Извикайте щатската по... — Демарко не успя да довърши, тъй като пръстите на Морган се стегнаха и сякаш смачкаха трахеята му.

— Сигурен ли си, че всичко е наред, Макс? — тревожно попита жената. — Знаеш, че ако има нужда, с удоволствие ще помогна.

— За бога, Елън! — изгуби търпение Тейлър. — Вече ти казах, че няма проблеми. Хайде, изчезвай!

Лицето на жената почервения от смущение.

— Добре, Макс, извинявай — промърмори тя и потегли с пълна газ, оставяйки следи от гумите си върху асфалта.

Тейлър понечи да насочи вниманието си към Демарко, но в дъното на улицата се появи още една кола.

— По дяволите! — отчаяно изпъшка Тейлър, после взе решение. — Хайде, Морган, качвай се в колата и да се махаме!

Хватката се разхлаби и Демарко рухна на колене до каросерията на пикапа. Морган го заобиколи и се насочи към кабината, но преди това му хвърли един последен поглед. Лицето му беше все така безизразно, но в очите му проблясваха присмехулни искрици, сякаш се забавляваше от безпомощното му състояние и го презираше заради него.

Тейлър вдигна пръст и понечи да каже нещо, но после поклати глава и кратко нареди:

— Карай!

Червеният пикап рязко потегли, а Демарко бавно започна да се надига. Все още дишаше трудно, а шията го болеше от съприкосновението с пръстите на Морган. Направи опит да раздвижи лявата си ръка и лицето му се разкриви от болка. За щастие раменната му става не беше извадена, въпреки че болката беше непоносима.

Бе извадил късмет, че Морган не го уби, докато примерните граждани на Фолкстън си гледаха работата.

Изтече повече от час, преди да открие фермата на Хати Маккормак. Когато най-сетне успя, небето беше започнало да потъмнява. На второстепенните пътища липсваха указателни табели и това на няколко пъти го принуди да се връща назад, търсейки ориентири, за които му беше казал барманът. Друга причина за забавянето беше желанието му да не бъде проследен.

В крайна сметка откри ръждивата пощенска кутия, върху която с разкривени букви пишеше „Х. Маккормак“. Подкара по тясната алея и скоро видя колата на Ема, паркирана пред малка дървена къщичка.

Спря до нея, слезе и отиде да почука на вратата. Никой не му отговори, а в къщата не се виждаше никаква светлина. За всеки случай мина отзад, но бързо му стана ясно, че тук няма никой.

Вероятно двете жени бяха отишли някъде заедно. Спомни си думите на Ема, че при първата ѝ среща с Хати жената накъсала квитанцията за глоба, която открила на предното стъкло на пикапа си. Но наоколо не се виждаше никакъв пикап, гараж също липсваше.

Погледна часовника си. Стрелките показваха девет и половина. Седна в колата, но твърде скоро болката в гърба го принуди да се премести на един от плетените столове на верандата на Хати. И там не се задържа дълго просто, защото комарите решиха да си направят малък пир с оголените части на тялото му. Върна се в колата и вдигна стъклата, но не посмя да включи климатичната инсталация, тъй като бензинът му беше малко. В резултат колата за броени минути се превърна в сауна, а гърбът отново го заболя. Това отвратително място наистина започваше да му писва!

Рамото му равномерно пулсираше. Изпитваше дълбок срам от начина, по който го беше малтретирал Морган, макар логиката да сочеше, че няма основания за това. Този тип беше просто по-силен и по-бърз от него, а и далеч по-малко човечен. Но въпреки всичко се срамуваше. Джо Демарко — печеното момче, израснало на нийоркските улици, синът на Джино Демарко, беше позволил да го натупат като някакъв хилав лигльо.

Коего го накара да си помисли, че Морган не би могъл да се справи по същия начин и с баща му. Защото Джино Демарко би опрял дулото на револвера си в челото на Морган в секундата, в която го е зърнал, и би натиснал спусъка при първия признак за някаква опасност.

Но стига толкова! Той не беше като баща си. Не искаше да бъде и никога нямаше да си позволи да действа като него. Но въпреки всичко в главата му си оставаше въпросът: как би постъпил, ако наистина беше въоръжен?

Точно в десет стигна до заключението, че е време да прати всичко по дяволите. Нямаше идея кога ще се върне Ема и не искаше да я чака цяла нощ. Реши да се прибере в мотела, да дремне няколко часа и рано сутринта отново да се върне тук. А ако Ема все още я нямаше, да се обърне към щатската полиция и да поиска издирване на пикапа на Хати. Нямаше смисъл да се обръща към властите в окръг Чарлтън, които очевидно щяха да пренебрегнат молбата за издирване на Ема, особено ако Тейлър имаше пръст в изчезването ѝ.

После се сети, че един човек все пак може да помогне, и набра няколко цифри на мобилния си телефон.

— Здравсти, Мери Пат. Обажда се Джо Демарко. Той там ли е?

— О, Джоуи! Радвам се да те чуя! Как си?

Демарко беше влюбен в жената на Махоуни. Не можеше да си представи, че на този жесток свят може да съществува по-мил и сърдечен човек от нея. А фактът, че е омъжена за Махоуни, автоматично я превръщаше в светица.

— Добре съм, Мери Пат. Но искам да говоря с него по един важен...

— Обади ли се на красивата млада жена, чийто телефон ти дадох, Джо? — прекъсна го Мери Пат. — Имам предвид онази Бриджит, която работи в екипа на сенатор Ремик.

— Опитвах се — излъга Демарко. — Но връзката се разпадна.

— Голям лъжец си, Джоузеф! — моментално го хвана съпругата на Махоуни. — Макар че можеше да бъдеш и по-голям, като се вземе предвид за кого работиш. Почакай за секунда, ей сега ще ти го дам.

— Беше крайно време да се обадиш! — изсумтя в слушалката Махоуни. — Какво става?

— Ема изчезна, а един от главорезите на Тейлър ме потроши от бой.

— Контузии?

— Само гордостта ми е сериозно наранена.

— Гордостта лесно зараства.

Не съвсем, помисли си Демарко.

— Казвай какво става — заповяда Махоуни, вече забравил за контузиите му.

Демарко се подчини.

— Значи си открил това, което знаехме и преди твоето пътуване — обобщи шефът му. — Тейлър е важна клечка в някакво малко градче, но няма нищо, което да го свързва с покушението, Донъли или нещо друго.

— Открих, че е параноичен и опасен тип, който със сигурност познава Донъли. Днес е звънил във Вашингтон да иска сведения за мен и най-вероятно ги е получил лично от Донъли.

— Добре, но защо Донъли трябва да му помага? И какъв мотив би имал Тейлър, за да организира убийството на президента?

— Не знам.

— По дяволите, Джо! Това не е отговор!

— В момента главната ми задача е да открия Ема.

— Ема може да се грижи за себе си. Бас държа, че твоят Тейлър не може да ѝ се опре.

Е, от това вече го заболя.

— Тя продължава да е в неизвестност. Ако Тейлър е замесен в изчезването ѝ, полицията тук няма да си мръдне пръста, за да я открие. Вероятно ще се наложи да потърся помощ от другаде — може би от губернатора или от министъра на правосъдието.

Махоуни не отговори.

— И още нещо — подхвърли Демарко. — Ако утре не ти се обадя, значи наистина трябва да потърсиш помощ.

— Всичко ще е наред. Утре пак ще говорим.
Господи, какъв сладур! Махоуни си е Махоуни!

Насочи се към вратата на стаята си, изпитвайки облекчението на полска мишка, която най-сетне се е добрала до дупката си след опасна мисия в тъмната, гъмжаща от бухали нощ. В сравнение с пустата, обитавана от кръвожадни комари тютюнева плантация на Хати Маккормак мотел „Дейз Ин“ наистина изглеждаше като роден дом, като истински рай.

Отвори и протегна ръка към електрическия ключ. Последното нещо, което по-късно си спомняше, беше странния факт, че вместо меката светлина на лампиона в очите му блесна кратка, но ослепителна светкавица, придружена от ужасна болка.

Нямаше представа къде се намира, а по неизвестни причини не можеше да отвори очи, за да провери. Лежеше по гръб на нещо твърдо, което се движеше и му причиняваше болка. Тръсна глава, за да избистри съзнанието си. Оказа се, че това е грешка, тъй като тилът му бе пронизан от остра болка. Без да отваря очи, той протегна ръка и внимателно опипа внушителната цицина, която се беше образувала там.

— Не би трябвало да те боли много, храбрецо — прозвуча един глас над него. — Хлопнах те по тиквата с много премерен удар и едва ли съм ти счупил черепа.

Тялото на Демарко подскочи, сякаш пронизано от електрически ток, а очите му широко се отвориха, фиксирали ухилената физиономия на Дейл Естъп, надвесена над него.

Рейнджърът беше облечен във военен камуфлажен панталон, а на главата си имаше безформено зеленикаво кепе. Ръцете му бяха ангажирани в някакви странни движения. Мозъкът на Демарко най-сетне заработи и той си даде сметка, че мъжът насреща му гребе, а твърдата повърхност, върху която лежеше, е дъното на малко кану. Главата му беше подпряна на седалката.

Понечи да се надигне, но Естъп извади греблото от водата и го ръгна в гърдите. Движението му позволи да види пистолета в кожен кобур на дясното бедро и дългия ловджийски нож на колана.

— Спокойно, храбрецо. Не бива да клатиш лодката.

Фосфоресциращите стрелки на часовника му показваха един след полунощ. Което означаваше, че е бил в безсъзнание повече от час. Надигна глава над ръба на кануто и огледа околността. Нощта беше безлунна, но в далечината все пак се виждаха силуетите на високи кипариси, от които се стелеше дантелата на испански мъх. Което означаваше, че се намират във водите на проклетото блато!

— Какво си мислиш, че правиш, Естъп? — попита той. Безспорно беше уплашен, но гневът му взе връх. Защото наистина му

писна да бъде подритван от тези типове.

— Значи ме познаваш — кимна Естъп.

Още една грешка, мамка му! Демарко мрачно поклати глава и смени темата.

— Къде отиваме?

— На запад, храбрецо. Право към центъра на любимото ми блато.

— Защо?

— Какво да ти кажа. Много си падам по Оукъфън нощем. Това е времето, когато тварите се трепят помежду си. Силните трепят слабите, а бързите — бавните. Тук по цяла нощ се чуват стоновите на жертвите. И един повече няма да има никакво значение.

— Какви ги дрънкаш, за бога? — попита Демарко, макар че вече знаеше отговора.

— Чичо Макс ме помоли да проведе един малък разговор с теб, приятел. Да се опитам да разбера какво си намислил. А аз реших да отидем на място, на което никой няма да ни безпокои. Чичо Макс се оплака, че се опитал да си поговори с теб, но разни хора са ви попречили. Тук това няма да стане.

Защо го нарича „чичо Макс“? — Запита се Демарко. Същото обръщение беше използвал и Били, както и младото момиче в къщата на Тейлър.

— Вие с Тейлър май сте си изгубили ума — подхвърли на глас той. — Аз идвам от Вашингтон, Естъп. Работя за правителството и куп хора знаят, че съм тук.

— Това е едно от нещата, за които ще си поговорим — кимна Естъп. — Кой знае, че си тук, и какво точно знае.

— Аз работя съвместно с ФБР, Естъп — заяви Демарко. — По тази причина ти ще си първият, когото федералните ще арестуват, в случай че изчезна.

Естъп спря да гребе, усмихна се и замахна с греблото към главата му. В последния момент Демарко успя да се предпази с ръце, но тежкото дърво се стовари върху лявата му ръка.

— По дяволите! — изруга той и започна да разтрива ръката си.

— Не обичам да ме лъжат, приятел — презрително процеди Естъп. — Вече знам, че не работиш с ФБР. Хората там те смятат за смахнат. Единственият, с когото работиш напоследък, е някакъв

министър на име Банкс. И вие двамата с тоя Банкс си мислите, че аз и братовчедът Били сме се опитали да убием президента.

Вече нямаше никакво съмнение, че Тейлър е разговарял по телефона именно с Донъли. Проклетият мъник!

— Ако имаш малко ум в главата, веднага ще обърнеш кануто и ще ме върнеш във Фолкстън — предупредително рече той.

Но Естъп продължи, сякаш изобщо не беше чул думите му:

— Ще ти кажа нещо, приятел. Чичо Макс знае как си направил връзката между мен, него и Били. Знае, че си следил момчето, че си подслушвал разговорите му. Как не те е срам!

Проклетият Донъли явно беше предал на Тейлър всички подробности от срещата при министъра на правосъдието, съкрушено установи Демарко.

— А сега чичо Макс иска да научи имената на всички, с които си говорил по този въпрос — продължи ленивото си изложение Естъп. — Какво точно си им казал, как си стигнал до решението да се появиш тук, в Джорджия. — Зъбите му проблеснаха в мрака. — Ето защо разговорът може да продължи дълго.

Демарко си даде ясна сметка, че ако не предприеме нещо, скоро ще бъде труп. Тоя смахнат тип насреща му очевидно възнамеряваше да го откара в средата на блатото, където щеше да го подложи на изтезания, а после щеше да го убие.

Очите му изпитателно го огледаха. Естъп беше прехвърлил петдесет, но беше опитен ветеран от войната и разполагаше с оръжие. Успокоителното беше, че нямаше физиката на Морган и съществуваше някакъв шанс Демарко да го надвие и да му вземе проклетия пистолет. Но позицията, в която се намираше, беше сериозен проблем. Докато се надигнеше от дъното на нестабилното кану, Естъп щеше да има достатъчно време да извади пистолета и да го гръмне или пък просто за пореден път да го хлопне по главата с тежкото гребло.

Нещо цопна във водата само на метър от носа на лодката. Демарко неволно подскочи.

— Тук има доста едри алигатори, приятел — засмя се Естъп. — Някои екземпляри са направо ужасни. Като това бебче например. Бас държа, че дължината му надвишаваше три метра! Но иначе плува пъргаво, като воден плъх. Мислиш ли, че можеш да изпревариш един воден плъх, приятел?

Демарко не отговори. Няколко секунди по-късно лодката се плъзна между гирляндите на испанския мъх, които мазно полепнаха по кожата му и го накараха да потръпне от отвращение.

— Гадно усещане, нали? — засмя се Естъп, който очевидно не пропусна да отбележи поведението му. — Сред тези лепкави фъшкии често се крият отровни гадини, най-често змии.

А Демарко си даде сметка, че всичко това е преднамерено, с цел да го изкара от равновесие. Тръсна глава, за да се стегне, после попита:

— Защо се опита да убиеш президента, Естъп?

— На това му викам тежка обида — хладно се усмихна онзи. — Бъди сигурен, че ще те накарам да *квичиш* от болка заради нея! — Направи още няколко мълчаливи загребвания, после добави: — Става късно, приятел, време е да започваме. Нека го направим от самото начало. Какво ти каза онзи Банкс, за да те накара да тръгнеш подир братовчеда Били?

Защо възприе въпроса ми като тежка обида, по дяволите, объркано се запита Демарко. Нима иска да каже, че няма нищо общо с покушението, но едновременно с това си признава, че е работил заедно с Били? Възможно ли е двамата да са се занимавали с нещо друго, което няма връзка с безуспешния атентат? И защо непрекъснато го нарича братовчед?

— Чакам — обади се Естъп. — Бих добавил, че не съм от най-търпеливите.

Демарко направи опит да разсъждава. Не разполагаше с никаква нова информация, която да предложи на човека насреща си, но беше длъжен да измисли нещо, за да спечели време.

Но разсъжденията му явно продължиха прекадено дълго, тъй като Естъп поклати глава и подхвърли:

— Явно трябва да направя нещо, за да привлека вниманието ти, приятел. — В гласа му се долови престорено разочарование. — Приличаш ми на шибаните азиатци, дето навремето ги разпитвах във Виетнам. Те отказваха да ме възприемат сериозно, докато не им откъсних по някоя част от тялото.

Господи! Демарко направи опит да се надигне, но греблото светкавично го върна на мястото му.

— Такааа — дружелюбно проточи Естъп. — Мисля, че се повозихме достатъчно.

Ръката му се плъзна под седалката и измъкна зелена пластмасова торба за боклук. Забил поглед в очите на Демарко, той бавно измъкна ловджийския нож от канията на бедрото си и с бързо движение разряза торбата. Въздухът натежа от вонята на развалено месо. Забелязал отвращението на пленника си, Естъп се усмихна и подхвърли:

— Доста е престояло, а?

Ножът потъна в полуразкапания овнешки бут и с рязко движение го изпрати във водата, на три-четири метра от кануто. После потъна в торбата за втори път и още един бут литна към водата. Демарко изчака месото да потъне в тъмното блато и насочи въпросителен поглед към мъчителя си.

— А сега ще те помоля да скочиш във водата, храбрецо — любезно му се усмихна Естъп.

— Какво?!

— Казах, че искам да се окъпеш. Дойде време да поплуваш в компанията на моите приятели.

— Майната ти! — навъсено отсече Демарко.

— Очаквах да кажеш нещо такова — продължи да се усмихва Естъп и леко потупа кобура на бедрото си. — За съжаление нямаш голям избор, приятел. Мога да те гръмна един-два пъти, избирайки места, които няма да те убият веднага. А след това, както си окървавен, да те хвърля в блатото. Другата възможност пред теб е да влезеш доброволно, надявайки се алигаторите да изберат първо развалено месо, а след това да се заемат с теб. Каж ми, ако съществува и трета възможност, защото аз май не я виждам. Такива ми ти работи, приятел. Ако приказваш бързо и отговориш на всички въпроси, аз ще успея да задържа алигаторите далеч от теб, като им хвърлям мърша във водата. Те я предпочитат много повече от прясното месо. В повечето случаи. Имам цяла торба, но това не бива да те успокоява. Хайде, скачай.

Демарко беше чел някъде, че алигаторите не са човекоядци, а рейнджърът Дейл очевидно го знаеше. Въпреки това нямаше никакво намерение да напуска кануто.

— Виж какво, Естъп...

— Късно е, приятел — прекъсна го онзи, замахна с цялата си сила и ножът потъна в бедрото му. Демарко изкрещя от болка — просто един писък повече в нощта, както се беше изразил Естъп. Острието потъна дълбоко в мускула, бликна обилна кръв.

— Предлагам да скочиш, иначе ще повторя упражнението — спокойно обяви Естъп. — Искрено се надявам, че кръвта ти няма да привлече онези зверове в блатото.

Думите му бяха придружени от иронична усмивка, а ръцете му изхвърлиха извън борда поредния къс вонящо месо.

Демарко бавно се надигна до седнало положение. Естъп прибра ножа в канията, измъкна револвера и небрежно подхвърли:

— Хайде, драги. Ставай на крака, ама много бавно. Кълна се, че ще те гръмна в момента, в който се опиташ да преобърнеш лодката.

Демарко бавно се надигна на колене, после започна да се изправя. Стоеше с разкрасени крака и широко разперени ръце, за да запази равновесие и да не клати лодката. Очите му неволно се преместиха към тъмните, абсолютно непрогледни води на блатото. Не виждаше нито бряг, нито онова, което евентуално се криеше под повърхността. После заби поглед в очите на Естъп. Очи на ловец.

— Хайде, храбрецо, скачай — меко подхвърли южнякът. — Водата е топла.

Последвалите действия на Демарко бяха не толкова демонстрация на смелост, колкото на желание за мъст. Беше убеден, че Естъп ще го убие, независимо как — с куршум, нож или като го хвърли на алигаторите. Затова реши да си осигури компания. Напрегна мускули и скочи нагоре — толкова високо, колкото му позволяваха краката. После се стовари с цялата си тежест върху страничния борд на кануто и го преобърна.

Изненадан от действията му, Естъп успя да натисне спуська, но вече беше изгубил равновесие и куршумът само разкъса ризата на Демарко, без да засегне плътта.

Озовал се във водата, Демарко започна да се отдалечава от лодката с максимална бързина, механично обръщайки внимание на факта, че и торбата с разваленото месо се беше изсипала в блатото. В един момент раненият му ляв крак докосна нещо твърдо и грапаво, устата му инстинктивно се отвори да издаде вик на ужас, но моментално се напълни със застояла вода. Изскочи на повърхността и се разкашля. Естъп го чу и стреля за втори път.

Куршумът плесна във водата, на сантиметри от главата му.

Това го принуди да напълни дробовете си с въздух и да се гмурне. Краката му започнаха да го тласкат напред, прибягвайки до

стил, който, гледан от страни, приличаше на нещо като бруст. Не виждаше накъде се насочва и остана изненадан, когато дясната му ръка напипа нещо твърдо и хлъзгаво. Миг по-късно и лявата стори същото, последвана от главата. Оказа се, че това са потопените във водата корени на някакво дърво, всеки от които беше с диаметър от пет-шест сантиметра.

Спря да плува, направи опит да успокои дишането си и застина на място. Остана така в продължение на няколко секунди, после започна да се катери. Главата му изскочи на повърхността, а очите му обхванаха дебелия дънер на дървото. Прегърна го с две ръце и продължи нагоре, търсейки опора за краката си. В хода на този процес изгуби едната си обувка, усети по-добро сцепление и побърза да изрита и другата. В крайна сметка се измъкна от водата и стъпи на един дебел клон, надвесен над нея. Моментално се завъртя така, че стволът да остане между него и Естъп, след което предпазливо надникна по посока на преобърнатото кану. Тъмнината му пречеше да види противника си, но му позволи да го чуе. Естъп се смееше.

— Едно на нула за теб, приятел — извика той. — Мислех те за смотаняк, но ти успя да ме изненадаш. Още едно предупреждение срещу прекалената самоувереност. Но алигаторите ще те пипнат, приятел. Защото ще *подушат* кръвта ти и със сигурност ще ти отхапят топките!

Демарко направи опит да се качи по-нагоре, но стъблото беше голо и хлъзгаво. Никак не му харесваше да стои почти нагазил в блатото, а кръвта му да изтича във водата под него, но нямаше друг избор. Освен това позицията му беше далеч по-добра от вероятността да бъде принуден да плува в блатото.

На практика нямаше никаква идея как да действа оттук нататък. Естъп по всяка вероятност щеше да върне кануто в нормално положение, след което спокойно можеше да изчака утрото, за да го открие. Много му се щеше да разгледа наоколо. Разчиташе да се окаже близо до брега и да потърси укритие в гъстите шубраци. Но все още никак не му се искаше да скача обратно в тъмната вода.

— Ще те пипна, момче — подвикна след кратка пауза Естъп. — Аз мога да оцелея в това блато дори чисто гол, докато ти нямаш представа какво да правиш. А когато те пипна, ще страдаш както не е страдал и най-заклетият враг на бога!

Тук звуковите вълни се разпространяваха по доста странен начин и Демарко не можеше да определи разстоянието, което го дели от Естъп. Но то едва ли беше повече от двайсет и пет — трийсет метра. В следващия миг до слуха му достигна сподавена ругатня — явно Естъп се опитваше да преобърне лодката. После прозвуча пъшкане, нямащо обаче нищо общо със звуците, които издава човек при физическо усилие. Прозвуча по-скоро така, сякаш Естъп е получил внезапен удар в корема, принудил го да изпусне всичкия въздух от дробовете си.

Миг по-късно над тъмните води се разнесе нечовешки писък.

Това бяха най-ужасните звуци, които Демарко беше чувал в живота си. Те издаваха непоносима болка и неистов ужас. В главата му неволно изплуваха думите на Естъп за блатото, в което силните същества убиват слабите, а бързите изяждат бавните. И жертвите издават последни писъци на ужас.

Естъп изкрещя още веднъж, този път далеч по-слабо. После до слуха на Демарко долетя само плискането на водата, сред която алигаторите разкъсваха жертвата си.

Накрая всичко утихна.

Демарко остана върху коренището цели четири часа, отчаяно вкопчен в хлъзгавия ствол. Всеки път, когато нещо го докоснеше — капка влага, падащо листо или лек плиск на водата в краката му, — хапеше устни, за да не изкрещи от ужас. Той беше градско момче и това съвсем не беше естествената среда, с която беше свикнал. Въображението му работеше на високи обороти и пред очите му се редуваха най-различни апокалиптични картини: водни змии, пълзящи надолу по самотното дърво, жилещи краката му отровни насекоми, изсмукващи кръвта му пиявици. Най-голям ужас изпитваше, когато си представяше, че от водата ще изскочи някой огромен алигатор, привлечен от кръвта, която продължаваше да тече от ранения му крак.

А когато не мислеше за ухапване, ужилване или изяждане, мислеше именно за раната на крака си. Добре си спомняше, че преди да го наръга, Естъп бе забил ножа в разваленото месо. И това го караше да се пита какви организми с дълги имена циркулираха в кръвообращението му в момента, насочили се към жизненоважни вътрешни органи.

Единствена утеха му носеше фактът, че кръвотечението беше спряло, което означаваше, че ножът не беше засегнал големи кръвоносни съдове. Раната пулсираше и кракът му сякаш се подуваше, но все пак беше добре, че кръвта му престана да изтича в застоялата вода.

Докато стоеше, вкопчен в дървото, Демарко дори се помоли. Отдавна беше престанал да ходи на църква, а когато го питаха за религията, която изповядва, шеговито отговаряше, че е католик в пенсия. Но в тази ужасна нощ искрено се помоли за Божията помощ. Не поиска много, просто защото си даваше сметка, че не ходи на църква и Господ отлично го знаеше. Не го помоли за чудотворно избавление, не поиска да бъде прехвърлен на твърда земя, нито пък унищожение на кръвожадните алигатори. поиска едно съвсем просто нещо — слънцето да изгрее. Смяташе, че не е кой знае каква молба, тъй като и без него Господ я изпълняваше всеки ден.

Никога през живота си не беше мечтал толкова пламенно за изгрева.

И когато наоколо най-сетне започна да просветлява, пред очите му се разкри най-голямото чудо, което би могъл да си представи: преобърнатото кану се оказа само на метър-два от корените на дървото, което му бе предоставило укритие. Наведе се и смъкна мокрия чорап от десния си крак, след което предпазливо започна да заобиколя ствола, с цел максимално да се приближи до лодката. После протегна босия си крак, докосна кануто и внимателно започна да го притегля със свити като на маймуна пръсти.

Операцията завърши успешно и той внимателно клекна на разкривения клон. Понечи да потопи ръка във водата, за да преобърне леката лодка в нормално положение, но изведнъж я отдръпна, представяйки си как острите зъби на някой алигатор го превръщат в капитан Хук. Минаха няколко секунди, през които разбра, че няма друг избор, сграбчи страничния борд и рязко го дръпна. Лодката послушно зае нормално положение, а той побърза да се прехвърли в нея. За пръв път от часове насам го обзе чувството на относителна сигурност.

Сега му трябваше и гребло. Огледа се, но слабата видимост му пречеше да открие онова, което беше използвал Естъп. То със сигурност плуваше някъде наблизо, защото вятър и течение напълно липсваха. Реши да изчака изгрева, а след това да потърси греблото.

Дори с него щеше да му бъде трудно да се добере до брега на блатото, да не говорим за използването на някакви други средства.

Половин час по-късно светлината вече беше достатъчно силна. След кратък оглед на околността Демарко със задоволство откри греблото, оплело се в корените на друго дърво наблизо. Явно някой горе си падаше по глупаците. Прогонвайки всякакви мисли за алигатори, той използва ръцете си и кануто послушно се насочи натам.

Наоколо нямаше никаква следа от Естъп. Дори кепето му в защитен цвят не беше изплувало над водата. Вероятно вече се е продънил в ада, при това на съвсем дребни късчета, облекчено въздъхна Демарко.

В продължение на няколко секунди остана неподвижен, с гребло на колене. Беше сигурен, че ще се измъкне от блатото, тъй като вече му се беше случвало да управлява кану — това стана преди години, на една от гребните бази на река Потомак, където даваха лодки под наем. Проблемът беше, че не знаеше накъде да тръгне.

След известно време си спомни, че през нощта Естъп бе споменал курс на запад. Окей. Без да е бил скаут, Демарко все пак знаеше, че слънцето изгрява от обратната посока. Завъртя носа на лодката на изток, примижа под ярките утринни лъчи и започна да гребе.

Дори и при най-благоприятни обстоятелства Демарко не би определил себе си като пътешественик и авантюрист. Най-близката му представа за „излет сред природата“ се свързваше с нает на плажа чадър и бавно обслужване от страна на персонала. Затова в момента — с тъпа болка в ранения крак и натрапчиво жужене на блатните мушици около главата му — той имаше чувството, че се намира в Долината на смъртта: дестинация, която беше в края на списъка с любимите му маршрути.

Въпреки това изпитваше любопитство към дивата природа наоколо. Забеляза няколко птици рибари, сред които една — вероятно синя чапла, стоеше на един крак и сякаш позираше за фотография в списание „Нейчър“. После край борда изплува едра водна костенурка и той плесна с греблото, за да я прогони. Това не беше израз на игривост,

а по-скоро на желанието му наоколо да няма нищо, което би привлякло алигаторите към нестабилното кану.

В продължение на около половин час се придвижваше в относително чисти води, сред които се виждаха островчета от блатна растителност и диви цветя. От туристическите брошури в мотела знаеше, че островчетата стоят върху могили от торф, а може би и самите те бяха от торф. На кого му пукаше, по дяволите? От същите източници бе научил, че Оукъфъноуки означава „тръпнеща земя“, защото, когато човек върви по торфа — кой, за бога, би пожелал подобно нещо, — той се движи под краката му.

На открито се чувстваше сравнително добре, но по-напред каналът видимо се стесняваше и се превръщаше в тесен проход с надвиснали от двете му страни дървета. Не му се щеше да навлиза в него, но движението в източна посока означаваше да се насочи именно натам — към тунела от зеленина над заблатената вода. Не след дълго движението по права линия стана невъзможно, тъй като трябваше да заобикаля различни по големина дънери.

Клаустрофобията го връхлетя в момента, в който кануто се плъзна под гъсталака и задухът стана наистина непоносим. Синкавите гирлянди испански мъх се спускаха от клоните на кипарисите като гигантски паяжини, засилвайки усещането, че е попаднал във вътрешността на чудовищен пашкул. Растителността в тази част на блатото беше странна на вид и вероятно носеше наименования от сорта на „пурпурна мехунка“ или „пълзящ пирен“.

Демарко потръпна. Дяволското блато го караше да диша учестено и да мисли за лоши неща. Започна да гребе по-усърдно въпреки предупрежденията на разума да не изпада в паника и да не се държи като дете на тъмно. *Спокойно, спокойно*, мърмореше си полугласно той, сякаш изричаше тайнствена мантра.

Изпита огромно облекчение, когато лодката най-сетне напусна зеления тунел и пред него се ширнаха чистите, лениви води на блатото. Но това облекчение скоро го напусна и паниката отново се върна в душата му. Гребеше вече три часа, но приблизителните му изчисления сочеха, че снощи едва ли бяха пътували повече от час. Все още беше убеден, че се движи на изток, но явно заобикалянето на проклетите кипариси някак бе успяло да го отклони от курса. Доста по-късно си даде сметка, че следва движението на слънцето, което, както е

известно, изгрява от изток и тръгва на запад. Май все пак трябваше да се включи в някой от скаутските лагери, от които като дете беше бягал като от чума.

Обзе го нерешителност. Чудеше се какво да прави. Беше безнадеждно изгубен, измъкване нямаше. Добре знаеше, че блатото Оукъфъноуки се простира на площ от около хиляда квадратни километра, а това означаваше, че може да се върти в кръг, докато пукне от глад. Но на помощ отново му се притече някакво неизвестно божество и той беше близо до решението да се моли на всички такива до края на живота си, независимо как изглеждаха и какви имена носеха.

Заобиколил едно малко, обрасло с високи магнолии островче, той изведнъж се оказа на стотина метра от плоскодънна лодка, в която две момчета ловяха риба. Никога през живота си не беше изпитвал по-голяма радост при вида на деца.

— Хей, момчета! — размаха ръце той.

Хлапетата се обърнаха в негова посока и на лицата им се изписа паника. Сигурно бяха излезли на риба без разрешение.

— Какво? — отвърна едното от тях, вероятно преценявайки дали не биха могли да се изплъзнат от човека в лекото кану.

— Спокойно, спокойно — вдигна ръце Демарко. — Аз съм турист, но се изгубих. Накъде трябва да гребя, за да стигна до магистралата за Фолкстън?

Хлапетата го изгледаха така, сякаш беше луд.

— Натам — промърмори едното от тях и махна с ръка. — Триста-четиристотин метра.

Посочената посока се отклоняваше от маршрута на Демарко поне с деветдесет градуса.

Когато най-сетне се добра до магистралата, той скочи на брега и натисна кануто под водата, инстинктивно решил, че колкото по-късно открият лодката на Естъп, толкова по-добре. Изкачи насипа към магистралата, давайки си сметка, че изглежда доста странно. Дрехите му бяха мокри и измачкани, мръсната коса лепнеше за черепа, а под раздраните от ножа на Естъп панталони белееха босите му крака.

Не знаеше в коя посока е Фолкстън, затова хвърли мислено ези-тура и тръгна надясно. Скоро зад гърба му се появи кола и той вдигна палец. Шофьорът, естествено, не спря, преценил с един поглед

странния тип с вид на сериен убиец, който крачеше по платното. Две коли след него постъпиха по същия начин, но третата, очукана тойота, даде мигач и отби на банкета.

Демарко отвори дясната врата и веднага забеляза подозрителния поглед на шофьора, насочен към босите му крака.

— Стана малка авария — подхвърли Демарко с усмивката на готин пич, когато са прецакали. — Снощи се завъртах около една мацка. Работата беше наред и тя ме покани на гости. Само дето пропусна да ми каже, че си има мъж. Извадих късмет, че изгубих само обувките си.

— И това се случва — ухили се човекът зад кормилото. Накъде си тръгнал?

Когато най-сетне се прибра в мотела, Демарко с тревога установи, че Ема все още я няма.

Единственото му желание беше да се махне от окръг Чарлтън, при това незабавно. Макс Тейлър несъмнено щеше да се учуди от липсата на новини от Естъп, което означаваше, че съвсем скоро ще се появи тук в компанията на горилата Морган. А това съвсем не му беше по вкуса, особено в стая без резервен изход. Смени дрехите си, благодарен на предвидливостта, която го беше накарала да си вземе два чифта обувки. Хвърли сака в багажника на мустанга и побърза да напусне паркинга.

Вече знаеше пътя и само след половин час стигна до плантацията на Хати Маккормак. Колата на Ема още беше отпред, а къщата — все така празна. Трябваше да открие приятелката си, но съзнаваше, че няма полза от безцелните обиколки на района. Не виждаше смисъл и да търси помощ от шерифската служба на Чарлтън, която се намираще под пълния контрол на Тейлър и вероятно вече го търсеше. Реши да се насочи към Уейкрос, откъдето да се обади на председателя, а след това да потърси помощ от федералните власти. Този път беше твърдо решен да накара Махоуни да размърда дебелия си задник.

Извади лист хартия от портфейла си и надраска няколко реда:

Ема, искрено се надявам да получиш тази бележка. Снощи за малко не ме убиха. Изчезвам от това проклето място, но преди това ще се отбия у Джилиан Матис, за да ѝ задам няколко въпроса. Ще потърся помощ. Звънни ми на мобилния в момента, в който прочетеш тази бележка.

Пъхна листчето под чистачката и поклати глава. *Ема сигурно е жива*, помисли си той. Просто защото умееше да се пази и

положително бе изпадала и в други опасни ситуации. Надяваше се, че бандата местни разбойници не може да ѝ се опре.

На свечеряване мустангът спря пред къщата на Джилиан Матис в Ъптънвил. Градчето не го отклоняваше кой знае колко от магистралата за Уейкрос и той реши да направи още един опит. Джилиан беше последната му надежда да открие някаква връзка между Тейлър, Донъли и Били Матис.

Почука на мрежестата врата, но никой не му отговори. Вътрешната врата беше отворена и през нея се виждаше фигурата на Джилиан, свита на дивана в тъмната всекидневна.

— Мисис Матис, искам да поговорим — подвикна той, изчака за момент, после бутна вратата и влезе.

В ръката на Джилиан имаше чаша, а на масичката пред нея се виждаше наполовина изпита бутилка бърбън. Красивите черти на лицето ѝ бяха разкривени от мъка, а вероятно и от поетия алкохол. Гъстата ѝ, красиво прошарена коса беше разрошена. Носеше същата избеляла домашна рокля, с която го беше посрещнала при предишното му посещение.

Макар че застана точно пред нея, жената изобщо не го забеляза. Отпи глътка от чашата си, после вдигна ръка и започна да навива кичур коса на пръста си.

Демарко се наведе и леко я докосна по рамото.

— Много съжалявам за Били, мисис Матис, но трябва да поговорим — промълви той.

— Ти си онзи, който беше тук преди известно време, нали? — попита тя, без да го гледа. — Как ти беше името?

— Джо Демарко, госпожо. Работя за Конгреса. В момента разследвам покушението срещу президента, а също така и смъртта на сина ви.

Джилиан кимна, но не стана ясно дали думите му достигнаха до съзнанието ѝ.

— В такъв случай трябва да ме извините за негостоприемството, мистър Демарко — изненадващо ясно изрече тя.

— Моля? — учудено я погледна той.

— Не ви предложих питие, но се страхувам, че съдържанието на тази бутилка едва ли ще ми стигне да изкарам нощта. Изобщо не ме интересува за кого работите и бих се радвала, ако си тръгнете веднага. Нямам желание за разговори. Искам само да се напия и да поплача за детето си.

Демарко съчувствено кимна, но не мръдна от мястото си. След моментно колебание придърпа един стол и седна срещу нея, почти докосвайки коленете ѝ.

— Съжалявам, мисис Матис — повтори той. — Но наистина трябва да поговорим.

Зачака реакция на думите си, но напразно. Жената продължаваше да гледа с празен поглед, механично навивайки кичур коса около пръста си.

— Според мен Максвел Тейлър е отговорен за смъртта на сина ви, мисис Матис — обяви той.

Очите на жената за пръв път се взряха в лицето му. В тях се четеше шок и объркване, като в очите на претърпял катастрофа в първите секунди след удара.

— Какво казахте? — дрезгаво промърмори тя.

— Казах, че Тейлър е отговорен за убийството на сина ви, госпожо. Съжалявам, но всичко насочва към него и Дейл Естъп.

— Дейл е змия на два крака — прошепна Джилиан Матис.

— Тук сте права. Именно той и Тейлър са принудили Били да им помогне за подготвяне на покушението. Той им е предал информацията за програмата на президента и системата за охрана. В допълнение е използвал файловете на Сикрет Сървис, за да открие подходящ човек, на когото да припишат престъплението.

— Проклет лъжец! — тръсна глава Джилиан и го погледна с открита ненавист. — Били никога не би направил подобно нещо!

— Казвам ви истината, госпожо — меко отвърна Демарко.

Той побърза да ѝ разкаже цялата история. За предупредителното писмо, за това как заедно с Ема бяха проследили Били и за неговата реакция — да се обади на Тейлър и да поиска закрила от Естъп. Отначало Джилиан само клатеше глава, отказвайки да приеме думите му. Но когато свърши, главата ѝ клюмна и очите ѝ се затвориха. Беше ясно, че е победена от силата на аргументите.

— Искам да ми разкажете всичко, което знаете, мисис Матис — тихо, но настоятелно каза Демарко. — Сама виждате, че става въпрос за изключително важни неща. Защото Тейлър може да направи нов опит да убие президента.

— Господи, какво красиво дете беше Били! — прошепна в унес жената. — Само да можехте да го видите! Най-сладкото момченце, което Бог някога е сътворил. Русата му коса беше къдрава и мека, като на ангелче. И усмивката му беше ангелска, без следа от злоба.

— Убеден съм, че е бил точно такъв, мисис Матис. Знам, че беше достоен мъж, истински герой. Онези гадове са го принудили да им помага.

Всъщност изобщо не беше сигурен дали е било така, но в момента не можеше да измисли нищо по-убедително.

Джилиан направи опит да каже нещо, но не успя да намери подходящи думи. Лицето ѝ се разкриви в трагична гримаса, устата ѝ зина за отчаян стон, но от нея не излетя нито звук. От очите ѝ се търкулнаха две самотни сълзи, оставяйки мокри следи по разкривените черти на лицето ѝ. Тя обви раменете си с ръце и започна да се люлее в опит да си възвърне самообладанието.

— Господи, колко го мразя! — едва чуто прошепна тя.

— Кого, мисис Матис?

— Онзи мръсник Макс. Съсипа живота ми, а после и живота на Били!

Демарко замълча, защото нямаше представа за какво става въпрос.

— Разполагам с разпечатка от телефонните разговори на Били — подхвърли след известно време той. — В месеца преди покушението ви се е обаждал над дванайсет пъти. За какво си говорехте? Защо ви е търсил толкова често?

— Искаше да се преместя на север и да живея при него и Дарси — отвърна тя, продължавайки да се люлее. — Каза, че се тревожи за мен и иска да се махна от това проклето място. Отговорих му, че не мога. Че не искам да живея в голям град и да бъда в тежест на него и на съпругата му. Но Били беше *страшно* настоятелен и продължи да звъни. Тогава не разбирах защо толкова много иска да се преместя при тях, но сега ми става ясно.

— Какво искате да кажете?

— Макс вероятно го е заплашил, че ако не му помогне, ще предприеме нещо срещу мен. Единственият начин да накарат Били да извърши нещата, за които разказахте, беше някой да заплаши мен или Дарси. Изобщо не би се изплашил за себе си. Вероятно се е надявал, че ако отида там, ще бъде в състояние да ме закриля.

Хубаво, това е съвсем правдоподобен мотив, съгласи се Демарко. *Но не ми помага кой знае колко.* Отношенията между участниците в тази игра все още му се изплъзваха.

— При предишното си посещение споменах името Патрик Донъли — вдигна глава той. — Но вие казахте, че не го познавате.

— Точно така. Кой всъщност беше той?

— Директорът на Сикрет Сървис, пряк шеф на Били. И той е замесен по някакъв начин в тази история.

— Не го познавам — сви рамене Джилиан.

— А имате ли представа как Били е постъпил в тайните служби?

— Благодарение на онзи мръсник, баща му.

— Имате предвид Естъп?

— Не, имам предвид Макс. Именно той е бащата на Били.

Демарко смаяно се облегна назад. Беше му трудно да повярва, че Тейлър е баща на Били, да не говорим, че този тип бе наредил ликвидиранието на собствения си син. Но Джилиан Матис не беше свършила с разкритията си.

— Той е баща и на Дейл — тихо подхвърли тя.

— Какво?! Искате да кажете, че Тейлър...

— Искам да кажа, че Макс Тейлър е господарят на тези земи! — почти изкрещя жената. — Той притежава всичко! Разбирате ли? Всичко! Поиска ли нещо, просто си го взема. Знаете ли какво най-много иска този мръсник? Хубави млади момичета, ето какво!

Не изглеждаше чак толкова пияна, но в думите ѝ нямаше смисъл.

— Нима твърдите, че...

— А когато младото момиче е бедно, каквато бях аз, то няма никакъв шанс да се измъкне от лапите му. Ако случайно си има приятел, Макс просто изпраца Морган и с нещастника е свършено.

— Изнасил ли ви е Тейлър, мисис Матис? — втренчи се в нея Демарко. — Това ли искате да ми кажете?

Огънят в очите на Джилиан угасна така внезапно, както се беше и появил.

— Когато Макс прояви интерес към мен, бях само на петнайсет. А по онова време той приближаваше четирийсет. Няма ли да го наречете изнасилване?

— Не се ли намери кой да го спре?

Джилиан поклати глава вероятно поради безсмислието на въпроса.

— Баща ми заяви, че наистина би *оценил* жеста, ако мистър Тейлър стои по-далеч от мен, тъй като все още съм много млада и така нататък. Поведението му беше твърдо, доколкото може да бъде твърдо поведението на наемник към работодателя си. Защото татко си вадеше хляба в една от фабриките, които бяха собственост на Макс. По онова време Макс още не ползваше услугите на Морган, а на един друг тип — казваше се Купър. Та тоя Купър застреля кучето на татко, просто като предупреждение. — Джилиан се засмя, но в смеха ѝ се доловиха горчиви метални нотки. — Честно казано, татко го беше грижа повече за кучето, отколкото за мен. Родих Били на шестнайсет, а когато навърших седемнайсет, Макс вече ми се беше наситил. Натика ме в тази къща и ме забрави.

Устните ѝ се свиха в горчива усмивка.

— Много шофьори на тирове преминаха през леглото ми, но никой не се задържа. Хората се страхуваха. Макс не ме искаше, но не беше съгласен и друг да ме има.

Демарко не можеше дори да си представи колко празен бе животът на тази жена. Живот, който на практика бе свършил на петнайсетгодишна възраст, заключен завинаги между застоялите води и кръчмарските маси, употребен и захвърлен от човек, който имаше властта да прогонва всички други кандидати.

— Били знаеше ли, че Максвел Тейлър му е баща?

— О, да. Но както на всички други в проклетия район, не му беше позволено да говори за това. Макс се гордееше с децата си, но по начина, по който би го правил селският бик, без да им дава шанс да имат някакви претенции към него. Позволи на Били да го нарича „чичо Макс“, но с това се изчерпи цялото му благоразположение.

— А Дейл Естъп? И неговата майка ли е била употребена по същия начин?

— Не знам. Когато Дейл се роди, Макс все още беше млад и не разполагаше с огромната власт, която придоби по-късно. Но хлапето

му беше одрало кожата. Още от малко проявяваше зъл характер, но след като се върна от войната, беше направо ужасен, луд за връзване. По всичко личеше, че именно той ще наследи трона на Макс.

Демарко не си направи труда да я информира, че единственото, което Дейл Естъп щеше да наследи, бе само двеста метра блатист ад.

— Има ли и други жени като вас, мисис Матис? Тоест млади момичета, каквато сте била навремето и вие?

— Престани с това „мисис Матис“! — сопна му се жената. — Такава няма. Аз съм просто Джилиан.

— Добре, Джилиан. Имаше ли и други жени?

— А ти как мислиш? Нали вече се запозна с Макс?

Това не беше отговор.

— Вчера видях едно младо момиче в къщата на Тейлър — подхвърли той. — Той я наричаше „скъпа“. Имаш ли представа коя е тя?

— Макс всичките ни нарича „скъпа“. Да, познавам онова наивно създание. Името ѝ е Сиси Паркс. А за това, което прави с нея, Макс *наистина* ще гори в ада!

— Също и за това, което е направил с теб, Джилиан.

— Не, ти не разбираш! Сиси е негова дъщеря!

— О, боже! — простена Демарко и коремните му мускули се свиха от погнуса.

— Преди петнайсет-шестнайсет години Макс „ощастливи“ майката на Сиси и тя забременя. А когато Сиси стана на същата възраст, посегна и на нея. Никога не беше паднал толкова ниско, но колкото повече остарява тоя тип, толкова по-луд става. Луд и зъл. А както вече ти казах, това дете е глупаво и наивно. Едва ли има представа какво се случва с него.

Това беше нещо, което Демарко би могъл да използва. Тейлър можеше да бъде обвинен в две сериозни престъпления: изнасилване и кръвосмешение. Разбира се, ако се намереше някой, който да не е местен и да има достатъчно смелост, за да го обвини. А ако Джилиан дадеше показания пред съда, последвана от другите като нея, мръсникът спокойно можеше да бъде заключен до края на дните си.

В същия момент си даде сметка, че новината за бащинството на Били го е отклонила от основния въпрос.

— Спомена, че Тейлър е уредил Били на работа в тайните служби, Джилиан — подхвърли той. — Как точно го е направил?

— Когато Били се уволни от армията, той реши, че на всяка цена трябва да постъпи във ФБР. Другото му желание беше да се махне оттук. Затова за пръв път в живота си се обърнах към Макс. Попитах го дали може да използва богатството и авторитета си, за да помогне на Били да постъпи във ФБР.

Очите ѝ се изместиха към една снимка на телевизора, на която Били беше облечен във военна униформа и се пъчеше с два реда значки и медали, но физиономията му беше като на 12-годишно момче. Демарко отново се учуди на красотата и невинния израз на този младеж — един истински Ланселот в камуфлажна униформа. Младеж, който изобщо не би трябвало да се забърква в подобна мръсотия.

— Макс каза, че не познава никого във ФБР, но има приятел в Сикрет Сървис. Посъветва Били да подаде молба за работа там, а две седмици по-късно дойде съобщение, че е приет. Не зная чрез кого го е уредил Макс, но приятелят му явно е важна клечка.

Демарко знаеше, но все още не разбираше на какво се дължат сърдечните взаимоотношения между Тейлър и Донъли.

Погледна часовника си. Беше крайно време да се изнася, защото опасността да бъде спипан от Тейлър и частната му полиция с всеки миг ставаше все по-голяма. Но искаше да научи и още нещо.

— Не мога да повярвам, че никой не се е опитал да го спре, Джилиан. Не приемам, че хората мълчаливо са наблюдавали как завлича в леглото поредното момиче, сякаш е средновековен феодал.

— Ти изобщо не разбираш! — погледна го с отвращение Джилиан. — Не съм казала, че никой не се е опитал да го спре. Моят баща го направи, но получи отговор под формата на убито куче — ясно предупреждение, че и с него може да се случи същото. Един друг човек, казваше се Джон Чизъм, се помъчи да привлече вниманието на щатската прокуратура. Оттам изпратиха свой представител за проверка, но Макс го купи и го изпрати по живо по здраво. След което Морган така преби Джон, че сега е на инвалидна количка. Преди беше хубав мъж, но след побоя не е с всичкия си и е прикован на инвалидната количка.

— Имаше и друг случай — продължи тя след кратка пауза. — Младеж на име Том Хендрикс стреля по Макс, защото задирял жена

му. Бяха женени едва от година, и двамата съвсем млади — на около седемнайсет.

— Какво се случи с Том Хендрикс, Джилиан?

— Шерифът на Макс го арестува, а съдията на Макс го осъди на дваайсет и пет години затвор по обвинение в опит за предумишлено убийство. Вече дванайсет години е в затвора. Жена му поиска развод и се изсели, разбира се, след като Макс приключи с нея. Сега изяснява ли ти се картината?

Демарко мълчаливо кимна. Един последен въпрос, и изчезваше.

— Джилиан, ти все пак познаваш Тейлър доста добре. Имаш ли представа защо би искал да убие президента?

— По много причини — сви рамене тя.

— Какво искаш да кажеш?

— Родителите му били толкова бедни, че му купили първите обувки едва на пет-шестгодишна възраст. Хората ги имали за бял боклук. Но Макс бил гордо момче. Преди да постъпи в армията, вече дълбоко ненавиждал всичко, свързано с този район. А когато се върнал от Тексас или където и да е бил, той вече имал пари. Много пари. Започнал да купува разни имоти и да става все по-богат, но основната му цел не били парите, а желанието да отмъсти на всички, които са се държали зле с него на младини.

Целта му е била да накара тези хора да пълзят на колене и да му целуват задника. Искал е да контролира всичко в района и успя да осъществи желанието си. А когато човек получи неограничена власт над хората и всичките му желаниа се изпълняват, той рано или късно започва да си въобразява, че това е негово право, дадено му от бога. Ако някой дръзне да направи нещо против волята на Макс, той го уволнява или кара полицията да го арестува. А когато и това не помогне, на сцената излиза Морган.

Но както и да е. Допускам, че президентът е направил нещо — бог знае какво, което е разгневило Макс. Увеличил е данъците или е казал нещо в някаква реч. Знае ли човек? Макс е толкова луд и толкова опиянен от неограничената си власт, че като нищо може да е решил да премахне президента. Той се мисли за... господи, каква беше думата?

— Недосегаем — подхвърли Демарко.

— Точно така. Сигурен е, че нищо не може да го спре. Кралят на Чарлтън.

Демарко се замисли върху тези думи. Нещо не се връзваше. Тейлър действително бе безумно арогантен тип, но някак не го виждаше да организира атентат срещу държавния глава, само защото бе повишил данъците или бе попречил на някоя от инвестициите му. Трябваше да има друга, по-важна причина.

В продължение на няколко минути седяха и мълчаха в затъмнената всекидневна. Джилиан кротко отпиваше уиски от чашата си, а пръстът ѝ продължаваше да навива прошарения кичур. Демарко искаше да ѝ каже нещо успокояващо на тръгване, но тя го изпревари.

— Мислиш ли, че ще успееш да накажеш Макс за това, което направи с момчето ми?

— Да, Джилиан. Ще успея.

— Ако случайно се провалиш, аз ще свърша тая работа — мрачно кимна Джилиан Матис. — Ще се сдобия с пушка и ще му пръсна главата!

— Е, това не биваше да го казваш, скъпа — прозвуча един глас. — Нали така, Морган?

Демарко за миг затвори очи, надявайки се, че сънува. Но когато ги отвори, видя фигурите на Тейлър и Морган, изпълващи рамката на входната врата.

Джилиан скочи от мястото си и уискито се разля по роклята ѝ.

— О, Господи, мили Боже! — прошепна тя, приковала очи в двамата мъже на прага. Морган стоеше зад гърба на Тейлър, а едрото му тяло блокираше и последните остатъци от слабата светлина на настъпващата вечер. Той не каза нищо, лицето му беше сковано както винаги, но присъствието му в стаята се усещаше като миризмата на развалено месо.

— Скъпа, ти отлично знаеш, че съм наясно с всичко, което се случва тук — подхвърли Тейлър. — Не мога да ти опиша колко бях разочарован от теб, когато Морган ми съобщи, че колата на този човек е паркирана пред дома ти.

Джилиан стоеше пред него с притиснати към устата длани, прекалено уплашена, за да каже нещо.

Тейлър се завъртя и заби пръст в гърдите на Демарко.

— Ти! Какво се случи с Дейл?

— Не познавам никакъв Дейл — отвърна Демарко.

— Направо ми се повдига от тъпите ти лъжи! — изръмжа Тейлър. — Обещавам ти да разбере каквото ми трябва, а след това ти просто ще изчезнеш.

Демарко се облегна назад и праметна крак върху крак в знак на невъзмутимост.

— След грубото отношение на горилата ти към мен аз си направих труда да проведа няколко телефонни разговора, Тейлър — небрежно подхвърли той. — Губернаторът знае, че съм тук, федералните власти в Савана — също. Ако ми се случи нещо, те със сигурност ще ти потърсят отговорност.

— Аз пък си мисля, че пак сипеш лъжи — ухили се насреща му Тейлър. — Не че има някакво значение, защото имам предчувствието, че ще претърпиш лоша катастрофа. Разбира се, със съответния брой свидетели, които единодушно ще потвърдят, че става въпрос за нещастен случай. Бас държа, че мога да го уредя. Приемам всякакви

залози. Но нека не избързваме. Първо трябва да разберем какво ти е разказала скъпата. — Главата му леко кимна по посока на Джилиан.

— Нищо, Макс! — уплашено извика жената. — Кълна се, че нищо не съм му разказала!

— Този човек ти влияе зле, скъпа — въздъхна Тейлър. — Не би трябвало да ме лъжеш, защото знаеш, че това много ме дразни.

— Моля те, Макс! — проплака Джилиан.

Тейлър пристъпи към нея, повдигна брадичката ѝ и надникна в очите ѝ. После заговори, бавно и отчетливо, като на непослушно дете.

— Толкова съм огорчен от теб, че мисля да те предам в ръцете на Морган.

— Недей, Макс! Обещавам, че...

— И аз така си помислих, скъпа — кимна с престорена загриженост Тейлър. — Знаех, че няма да ти хареса. Малко ти е дълъг езикът, но Морган не се притеснява от това. На него не му пука дали жената е стара или млада, дебела или слаба. Важното е да е жена, пък била тя беззъба и с опадала коса. Само това го интересува.

Демарко хвърли кос поглед към Морган. Лицето му си оставаше безстрастно, но в черните му очи се долавяше никакъв влажен блясък.

— Остави жената на мира, Тейлър! — процеди Демарко и бавно се изправи. — Ще ти разкажа за какво си говорихме, няма нужда да го изтръгваш насила.

Без да сваля поглед от уплашените очи на Джилиан, Тейлър просъска:

— Морган, искам да си поговоря със скъпата, без да бъда прекъсван от този задник! Потупай го по рамото, ако обичаш, просто защото не искам да го чувам, преди да му дойде времето.

Мамка му! Демарко се извърна към вратата, но вече беше късно. Морган се стрелна напред като черен вихър, насочил юмрук в лицето му. Демарко вдигна ръце и частично блокира удара, но това изобщо не беше достатъчно. На практика не усети съприкосновението, просто защото вселената се отвори и го погълна.

Дойде на себе си в малкия обор зад къщата на Джилиан Матис. Единствената светлина идваше от петромаксовата лампа, окачена на една от гредите. В дъното имаше две клетки с прегради, вероятно

зимни жилища за конете. На стената в близост до двойната врата бяха окачени хамути и едно седло с протъркана кожа. Отсреща бяха инструментите — гребло, две лопати и ръждясала вила, всичките висящи на железни куки. Стените бяха доста криви и това оставяше достатъчно големи пролуки между тях и носещите греди на покрива, през които нахлуваше свеж нощен въздух, наситен със сладкия аромат на цветя.

Лежеше по очи на пръстения под, покрит със слама. Железният обръч на шията му беше свързан с тежка верига, противоположният край на която свършваше в голяма, забита дълбоко в земята кука.

Морган също беше тук, небрежно облегат на стената близо до двойната врата. Бейзболната шапка закриваше очите му. На два метра от него седеше Джилиан Матис. Едното ѝ око беше полузатворено, а от разцепената ѝ устна струеше кръв. Яката на роклята ѝ беше раздрана и се показваше част от бялото ѝ рамо. Върху ключицата ѝ личаха две големи кървавочервени петна от изгаряне, причинено от цигара. Жената беше в шок. Макар и широко отворени, очите ѝ не виждаха абсолютно нищо. Очевидно се беше затворила в някаква клетка на съзнанието си, до която никой нямаше достъп.

Демарко направи опит да се изправи, но всъщност успя само леко да помръдне глава. Ужасна болка прониза черепа му. Издаде дрезгав вик и се отпусна обратно върху мръсната слама. Явно „потупването по рамото“ от страна на Морган беше предизвикало някакво счупване. Нямаше представа за медицинското наименование на състоянието си, но независимо дали беше мозъчно сътресение, пукнат череп или комбинация между двете, то беше сериозно. Имаше чувството, че главата му е стегната в менгеме.

Вероятно отново беше изгубил съзнание, защото, когато отвори очи, Морган беше клекнал до него и го гледаше. Лицето му представляваше тъмно петно, вероятно защото Демарко беше почти ослепял от острата болка в главата си. Човекът на Тейлър стоеше кротко, с немигащи черни очи, в които нямаше нищо човешко. Ръката му рязко се стрелна напред, сграбчи го и залепи гърба му за стената. Това грубо действие задвижи стотици чукове в главата на Демарко, които твърдо бяха решили да пробият дупка в черепа му.

Морган го пусна и се изправи. В погледа му се четеше задоволство. Насочи се към подпряната на отсрещната стена Джилиан,

сграбчи я и я помъкна към Демарко. Спря на метър от него и се наведе да провери дали е в съзнание. В очите му грееха сатанински пламъци.

Сграбчи Джилиан за косата, постави я на колене и смъкна ципа на панталоните си. Демарко се помъчи да каже нещо, да изрази протест, но от устата му не излезе нито звук. Трябваше да помогне на нещастницата независимо от състоянието си. Пренебрегвайки ужасната болка в главата си, той понечи да се изправи, без изобщо да е наясно какво иска да направи. Но десният крак на Морган се стрелна напред и нагоре; острият връх на каубойския ботуш се заби в брадичката му. Демарко се просна странично, повърна в сламата и изгуби съзнание.

Свести се бързо, може би след две-три минути. Ушите му доловиха странното гъргорене в гърлото на Джилиан, придружено от сумтенето на дивака, който очевидно се облекчаваше. Отвори очи, но веднага побърза да ги затвори, изпитал смущение и срам от това, което видя. Не знаеше с какво би могъл да помогне на бедната жена, но беше сигурен, че присъствието му значително допринася за дълбокото ѝ унижение.

Морган грубо я бутна встрани и започна да се закопчава. Тя остана просната по очи, издавайки тихи ридания. Очите му добиха обичайното си изражение, напълно лишено от емоции, после бавно се извърнаха към Демарко и започнаха да търсят нещо в сламата около него. Пристъпи една крачка и хвана веригата, закачена за оглавника на шията му. С рязко движение го принуди да се изправи до седнало положение и да залепи гръб за стената. После вдигна късата пръчка, която бе взел от земята, приклепна и започна да чука с нея по разтворената си длан.

След това събитията се развиха мълниеносно. Морган протегна дясната си ръка и го ръгна с пръчката в челото — точно на мястото, където преди това го беше ударил с юмрук. Демарко изкрепя от непоносимата болка. Онзи отново зае очаквателна поза, гледайки го втренчено. Приличаше на дете със садистични наклонности, което се чуди как точно да разкъса нощната пеперуда в ръцете си.

Пръчката отново се стрелна напред, но този път към дълбоката драскотина върху лявата скула на пленника. Демарко направи опит да се защити, но движенията му бяха учудващо бавни. Морган сграбчи двете му ръце в лявата си шепа, а с дясната ръка започна да го чука по

главата. Методично, на всеки три-четири секунди, като някакъв чудовищен метроном. Туп, туп, туп.

В един момент му се стори, че долавя някакъв страничен звук. Трябваша му няколко секунди, изпълнени с непоносима болка, за да установи, че звукът идва от самия него. Като дете беше станал свидетел на един потресаващ инцидент: малко кученце внезапно изскочи на платното и бе прегазено от кола. Гръбнакът и задните му крака бяха напълно смазани, но кученцето продължаваше да се влечи по асфалта, бягайки от смъртта. От устата му излитаха звуците, които издаваше в момента Демарко.

— Мътните те взели, Морган! Какви ги вършиш?

Появата на Максвел Тейлър принуди Морган да прекрати експеримента с пръчката и неохотно да се дръпне встрани. Тейлър зае мястото му.

— За бога, Морган! — отвратено изръмжа той. — Казах ти да поразмърдаш този глупак, а ти без малко да му откъснеш главата! Каква полза мога да имам от него в това състояние?

Остана известно време втрещен в Демарко, после подхвърли, без да извързва глава:

— Скъпа, иди да донесеш кана с вода и шишенце аспирин. Хайде, ставай! Нищо ти няма!

Джилиан се изправи бавно и с вдървена походка се насочи към къщата.

— По-бързо, скъпа — подвикна подире ѝ Тейлър. — Иначе ще изпратя Морган да те придружи и със сигурност ще съжаляваш!

Обърна се отново към Демарко, извади кърпичка от джоба си и внимателно почисти лицето му.

— Тази нощ ще те оставя да поспиш, синко — промърмори той. — Силно се надявам да не изпаднеш в кома. Вероятно се питаш защо проявявам такива грижи за здравето ти, но отговорът е прост и едва ли ще те очарова: трябва да ти задам няколко важни въпроса, а в сегашното си състояние вероятно ще пукнеш, преди да получи отговорите.

Джилиан се върна с водата и аспирин. Тейлър внимателно повдигна брадичката на Демарко, сложи два аспирин в устата му, а след това му помогна да отпие няколко глътки от каната. Разбира се,

Демарко се задави, но все пак успя да преглътне хапчетата, а Тейлър загрижено цъкна с език.

После се изправи, протегна се и лениво подхвърли.

— Морган, тази вечер ме мързи и няма да шофирам обратно до Фолкстън. Ще остана в къщата да погледам малко телевизия, а след това ще дремна в леглото на скъпата. Вие двамата с нея ще останете тук и ще държите глупака под око. Надявам се, че на разсъмване ще бъде достатъчно добре, за да може да говори.

Демарко направи отчаян опит да не заспи, но очите му просто отказваха да останат отворени. Изпита дълбоко отвращение от слабостта си, но не можеше да устои на желанието да се свие на топка и да заспи.

По някое време се събуди. Нощта беше непрогледна, а главата продължаваше да го боли, макар и малко по-слабо от преди. Опипа сламата около себе си и пръстите му докоснаха каната. Изпи няколко глътки вода и взе още един аспирин.

Имаше чувството, че се събуди още веднъж преди разсъмване, но не беше сигурен дали не е сънувал. Остана със смътното усещане, че в съседния бокс мърда някакво тежко животно, притиснало под себе си друго — по-малко, което отчаяно скимтеше.

През пролуките между дъските на паянтовия обор нахлу розовата светлина на настъпващия ден. Главата продължаваше да го боли, но раздиращата болка от предишната вечер беше изчезнала. Погълна още три аспирина и довърши водата в каната.

Когато очите му се нагодиха към светлината, той съзря Морган, опрял гръб на двойната врата. Мускулестото му тяло беше абсолютно неподвижно, със скръстени на гърдите ръце. Палачът си почиваше. Но очите му бяха отворени и заковани в лицето на Демарко. Той извърна глава и потърси Джилиан Матис. Откри я легнала на една страна в близкия бокс. Искрено се надяваше, че горката жена е заспала.

Изпита нужда да се облекчи. През изтеклото денонощие бе преживял достатъчно унижения и никак не му се искаше да прибави към тях и едно позорно напикаване. Бавно стана, подпирайки се с ръка на стената. Очакваше болката в коленете да се завърне, но явно аспирините и няколкото часа сън бяха оказали своето благотворно въздействие. Отдалечи се колкото му позволяваше веригата, обърна се към стената и започна да уринира. После бавно се върна на мястото си и облегна гръб на стената.

За пръв път беше в състояние да направи реална оценка на ситуацията, в която се намираше. Обръчът на шията му беше ръждясал, но достатъчно солиден и здрав. Трябваше му кислород, за да го пререже. Обръчът беше заключен с катинар, който усещаше, но не беше в състояние да види. Провери съдържанието на джобовете си, стараяйки се да го направи незабележимо, но в тях нямаше инструмент, който би могъл да използва като шперц. Мобилният му телефон беше изчезнал, а единственият изход от обората беше двойната врата, на която се беше облегнал Морган.

Всъщност истинският проблем беше именно Морган. Даде си сметка, че дори да се освободи от нашийника, няма начин да мине покрай него, освен ако не докопа някакво оръжие, с което да му пръсне главата.

Очите им се срещнаха. На утринната светлина белегът върху лицето на индианеца излъчваше някакво странно неоново сияние. В ръката му се поклащаше тънката пръчка, която бе използвал снощи, и при вида ѝ Демарко неволно потръпна. Даваше си сметка, че едва ли ще издържи, ако извергът реши да я използва пак. За негово облекчение Морган затвори очи и сякаш потъна в дрямка.

Господи, къде е Махоуни? За последен път го чу преди повече от трийсет и шест часа, когато му се обади от фермата на Хати Маккормак. Дали дебелият разбойник се беше разтревожил достатъчно, за да свика кавалерията? Съмняваше се, но дори и да го беше направил, едва ли щяха да го открият тук.

Един час по-късно слънцето изскочи на хоризонта. Джилиан Матис се размърда, вдигна глава и объркано се огледа. Голото ѝ рамо се показваше от скъсаната рокля, а на него се виждаха белезите от изгаряне — две червени петна върху бледата кожа. Лявата ѝ скула беше чудовищно подута, придавайки гротескна форма на лицето ѝ. В центъра на подутината се виждаше грозен съсирек в жълто-червен цвят. Разкошната коса, на която Демарко се беше възхищавал предния ден, сега беше сплъстена и прилепнала към черепа. Всеки сантиметър от оголената ѝ кожа беше покрит с дълбоки драскотини, получени от влаченето по грубата слама. До вчера беше сигурен, че не е на повече от четирийсет и осем, но след нощта в компанията на Морган беше остаряла с двайсет години.

В същия миг Джилиан се събуди напълно, видя Морган и изведнъж си спомни къде се намира. Тя уплашено се дръпна към дъното на бокса, гърбът ѝ опря в стената. Ръцете ѝ обвиха коленете, а от устата ѝ излетя скимтене на попаднало в капан животинче, което Демарко беше чул през нощта.

Вратата на обора се отвори. Тейлър изглеждаше свеж и отпочинал, сякаш току-що беше излязъл изпод душа. В бялата му коса проблясваха водни капчици. Пристъпи няколко крачки напред и сведе очи към пленника. Усмивката му излъчваше цялата топлина на коприната, с която се тапицират ковчезите.

— Как се чувствате в това прекрасно утро, мистър Демарко? — иронично подхвърли той, не дочака отговор и добави: — Според мен изглеждаш добре, синко. Сънят наистина помага.

Палецът му се стрелна по посока на Джилиан и той поклати глава.

— Страхувам се обаче, че тази жена изглежда ужасно. За да се оправи, ще ѝ трябва нещо повече от спокоен сън. Виждаш каква болка ѝ причини, нали?

Тук е прав, мрачно си каза Демарко. Ужасните страдания на Джилиан Матис бяха в резултат на посещението му тук. Беше успял да прецака всичко. Ема беше изчезнала и най-вероятно беше мъртва, а Джилиан Матис бе изнасилена и подложена на страшни мъчения. Самият той беше прикован с верига като животно и по всяка вероятност не му оставаше много време на този свят. И всичко това за нищо.

Тейлър клекна и хвана ръждясалата верига.

— Знаеш ли какво е това? Инструмент за *наказание*. Донесох го още през петдесетте от Тексас заедно с нашийника. Носеше ги един стар пандизчия в Хънтсвил. По онова време хората знаеха как да се отнасят с престъпниците. Но както виждаш, веригата все още върши работа — след повече от половин век. Малко са вещите, за които може да се каже такова нещо, нали?

Ръката му леко подръпна веригата и главата на Демарко подскочи.

— Но нека не се отклоняваме от основния въпрос. Тази сутрин ние с теб трябва да решим един малък проблем, синко. Да разберем какво точно знаеш и кой друг го знае. Снощи скъпата ми разказа какво знае и сам виждаш как ѝ се отрази това.

— Защо синовете ти се опитаха да убият президента? — попита Демарко. Гласът му беше слаб, а думите малко неясни — като на човек, който наскоро е преживял удар.

Тейлър поклати глава и се усмихна, а в тъмните му очи проблеснаха подигравателни искрици.

— Убийство на президента! Господи! — промърмори той. — Аз съм примерен гражданин и имам страх от Бога!

— Знам, че Били и Естъп са били замесени — тръсна глава Демарко.

Тейлър понечи да отговори, после се усмихна и размахва пръст.

— Не те е срам! Опитваш се да ми отвлечеш вниманието.

Изправи се и потърка длани, вероятно за да свали от тях ръждата на веригата.

— Нека се залавяме за работа, сър. Искам да зная две съвсем прости неща. Първо — прегъна показалецът си той. — Имената на всички, с които си споделил глупавата си хипотеза, и второ — всичките ти доказателства в нейна подкрепа. Разбра ли въпросите? Дори да не си, няма страшно. По време на предстоящия разговор със сигурност ще ги повторя още няколко пъти.

Демарко беше наясно, че Тейлър ще го убие независимо дали ще отговори на въпросите му, или не. Следователно трябваше да му подхвърли нещо, което се нуждаеше от време за проверка, и така да удължи живота си. Протакането беше единственият му шанс.

— Виждам как малкото ти мозъче на янки започва да работи, синко — намигна Тейлър. — Но трябва да те предупредя, че е излишно, защото при всички случаи ще се добера до истината.

След тези думи седна на близкото трикрако столче, което някога вероятно е било използвано при доене. Помълча за момент, като преподавател в началото на лекция, после започна:

— Сигурно си мислиш, че снощи си бил подложен на ужасни мъчения, защото всичко те боли, нали? Но това не беше истинската болка, синко. Знаеш ли, че човешкото тяло прилича на глава лук? Болката се усилва с обелването на всеки отделен слой и когато стигне до сърцевината, обхваща най-нежните и най-деликатни нервни окончания. Снощното ти главоболие беше само най-горният слой, синко. Най-външният и най-слабо чувствителният.

Демарко внезапно осъзна, че слуша със затаен дъх. А когато този дъх най-сетне напусна гърдите му, от него се разнесе отвратителната миризма на страха. Даваше си сметка, че Тейлър съвсем лесно ще го превърне в подобие на скимтящото създание в ъгъла, което доскоро се наричаше Джилиан Матис. Достатъчно беше да си спомни за пръчката, с която Морган беше ръгал оголените му рани през нощта.

— С радост ще споделя каквото зная, Тейлър — отвърна с пресилена бодрост той. — Защото след това със сигурност ще разбереш, че ликвидирането ми ще бъде най-голямата ти грешка.

Тейлър поклати глава. Приличаше на учител, който получава грешен отговор от слаб ученик.

— Съмнявам се, синко — въздъхна той. — По принцип имам много чувствително ухо за истината, а в думите, които изрече току-що, тя отсъстваше. Не я виждам и в очите ти. Трябва да ти кажа, че съм жив детектор на лъжата!

В усмивката му имаше арогантност.

— Трябва да добавя и още нещо. Човек с моето богатство и влияние има силни приятели на важни места. И благодарение на тях може да избегне всякакви неприятности, особено ако е предупреден навреме. Признавам, че понякога ме обзема особеното чувство, че съм в състояние да постигна всяка цел, която си поставя.

Този човек има психични отклонения, мрачно си рече Демарко. Купил си бе цял окръг, за да задоволи жаждата си за неограничена власт. Не се интересуваше от материалните придобивки, а единствено от властта. От неограничената власт, която богатството безспорно можеше да донесе, когато ставаше въпрос за затънтен селскостопански район. Той контролираше живота на няколко хиляди скромни хорица и беше в състояние да задоволи всеки свой каприз. Той беше кралят на Чарлтън, както беше подхвърлила Джилиан, и очевидно беше убеден, че ще живее вечно.

Все още не знаеше защо Тейлър се беше опитал да убие президента, но вече подозираше, че Джилиан ще се окаже права. Държавният глава го беше разгневил с нещо, най-вероятно застрашавайки безграничната му власт, а той от своя страна бе решил да отстрани дразнителя си, без да се съобразява с факта, че става въпрос за представителя на върховната власт в страната.

Тейлър се надигна от столчето, намигна и подхвърли:

— Е, сър, време е да започваме. Нека обелим един пласт от лука. — Извърна се към Морган и добави: — Иди да ми донесеш клещите. Ще ги намериш в сандъчето за инструменти в пикала. Всъщност я донеси цялото сандъче.

Господ да ми е на помощ, помисли си с примряло сърце Демарко.

Морган мълчаливо излезе. *Това копеле май изобщо не говори,* рече си Демарко, изведнъж осъзнал, че все още не е чул гласа му.

— Хайде, синко, отговори на първия ми въпрос: сам ли се появи тук, в окръга? Или си доведе компания?

В същия момент Демарко видя как Джилиан Матис се измъква от конския бокс, в който бе останала през цялото време на лекцията.

Очите ѝ се насочиха към двойната врата, зад която току-що се беше скрил Морган, после се обърнаха към тях. Тейлър беше с гръб към нея.

— Слушай какво ще ти кажа, човече — рече с въздишка той, отчаяно опитвайки се да задържи вниманието на мъчителя си.

Джилиан се изправи на босите си крака и безшумно пристъпи към стената. Ръцете ѝ се протегнаха към ръждивата вила, окачена там редом с останалите селскостопански сечива. Погледна още веднъж към вратата, а после връхлетя върху Тейлър, надавайки крясък, който бе побрал мъката на всички майки, изгубили синовете си. Една истинска дъщеря на Нептун, обзета от божествен гняв. Сламките в сплъстената ѝ коса приличаха на морски водорасли, а вилата беше тризбецът на отмъщението.

Тейлър се извърна рязко, но нямаше време да избегне удара. Острите зъбци се забиха в гърдите му с ужасна сила. За секунда всичко замря, като стопкадър от филм на ужасите. С обезумяло от ярост лице, Джилиан натискаше вилата с всичката сила на ръцете си. Тейлър се облеци от болка и смайване, сякаш не можеше да повярва, че това нещастно създание, което цял живот бе малтретирал, внезапно е намерило сили да отмъсти за всичките си унижения.

После краката му се подвиха и той се просна по гръб, на сантиметри от Демарко. Дървената дръжка се изтръгна от ръцете на Джилиан и остана да стърчи на гърдите му. Главата му се извъртя на една страна, устата му се разтвори в безмълвен вик, а арогантността в очите му се смени с умолително изражение. Демарко не помръдна, заслушан в бълбукането, с което въздухът напускаше гърдите на Тейлър през раната. Едно ужасяващо бълбукане, което, слава богу, скоро се прекрати и тялото на Тейлър застина.

Извърна глава към Джилиан Матис, която не беше мръднала от мястото си. На лицето ѝ бавно изплува измъчена, но наситена със злорадство усмивка.

— Джилиан, тичай да залостиш вратата! — напрегнато просъска Демарко, абсолютно сигурен, че Морган е чул яростния ѝ крясък.

Но жената не помръдна, а усмивката ѝ стана малко налудничава.

— Джилиан!

Отново не получи отговор и механично погледна към проснатия Тейлър. На гръба му имаше леко памучно яке, чието предназначение беше да го предпази от утринната влага. Изпод разтворената му

преднича се виждаше кожен кобур. *Благодаря ти за Втората поправка, Господи!* — възкликна мислено Демарко и протегна ръка към оръжието. Но веригата се оказа къса. Пръстите му стигнаха едва до ръкава на якето. Вкопчи се в него и отчаяно задърпа тежкото тяло. Морган влетя през двойната врата на обора в момента, в който ръката му беше на някакви жалки два-три сантиметра от ръбестата ръкохватка.

Направи последно отчаяно усилие и трупът на Тейлър се придвижи още малко. Успя да докосне пистолета в момента, в който очите на Морган се нагодиха към полумрака и направиха светкавична оценка на ситуацията. Два гигантски скока бяха достатъчни на индианеца, за да се озове на местопроизшествието и да дръпне Тейлър встрани. А Демарко отново остана смаян от светкавичните реакции на този човек.

После, за пръв път, откакто го познаваше, на лицето му се появи някакво човешко изражение. Кожата му се сви в лека гримаса, вероятно изразяваща скръб за загубата на единствения човек, който някога се беше грижил за него. Миг по-късно гримасата изчезна и лицето на Морган възвърна обичайното си жестоко и бездушно изражение.

Моментално преценил, че Джилиан Матис е забила вилата в гърдите на благодетеля му, Морган се извъртя към нея. Тя безстрашно издържа мрачния му поглед. За пръв път в нещастния си, изпълнен с унижения живот, тази жена се превърна в олицетворение на гордостта. Пребита и раздърпана, но горда.

Морган бавно пристъпи към нея. Тя не се отдръпна, а блестящите ѝ очи останаха заковани в лицето му. Той протегна ръце и внимателно, почти нежно взе лицето ѝ между дланите си. Погледна я и леко кимна, сякаш за да оцени куража ѝ, после ръцете му направиха рязко въртеливо движение. Противният звук на счупените прешлени наруши тишината в празния обор.

Шокиращата смърт на Джилиан изкара от вцепенението Демарко, който се хвърли към трупа на Тейлър в отчаян опит да докопа пистолета на кръста му. Железният нашийник почти прекъсна притока на кислород в гърдите му. Опитът беше обречен на провал, тъй като тялото остана на петдесетина сантиметра извън обсега на ръцете му. Морган насмешливо го наблюдаваше.

Демарко побърза да се отдръпне назад и да се изправи. Очите му трескаво опипаха пода, но наоколо имаше само слама. Опря гръб на стената, стисна юмруци и зачака смъртта си.

Докато вървеше към него, устните на Морган се разкривиха в нещо като усмивка.

В този момент на вратата се появи фигурата на Ема, която за секунди обходи с очи касапницата — проснатото тяло на Тейлър с вила в гърдите, обезобразената Джилиан Матис с неестествено извита глава и крайници. Накрая очите ѝ се спряха върху окования Демарко, който беше притиснал гръб към стената в очакване на края.

Пистолетът изскочи от кобура под мишницата ѝ и светкавично се насочи в гърба на индианеца.

— Не мърдай! — просъска тя.

Морган ѝ хвърли кос поглед през рамо, после реагира. Вместо да изпълни заповедта, той се стрелна напред, сграбчи Демарко и го извъртя като щит пред себе си. Огромните му лапи се заключиха около шията на пленника.

— Хвърли пистолета, иначе ще му счупя врата! — задъхано изръмжа той.

Това бяха първите думи, които Демарко чу от устата на този човек. Гласът му беше плътен баритон, дрезгав от рядката употреба.

Ема само се усмихна на заплахата. Никога през съзнателния си живот Демарко не беше виждал толкова зла усмивка.

— Хвърли пистолета! — повтори Морган. — В противен случай ще го последва съдбата на оная кучка!

— Не го прави, Ема! — уплашено изкрещя Демарко. — Той е силен и бърз като светкавица! Ще убие и двама ни!

Страхуваше се да помръдне, съзнавайки, че Морган ще му счупи врата с лекотата, с която беше убил Джилиан. Прекрасно усещаше мислите, които в момента минаваха през главата на мъчителя му: ще го ликвидира с едно светкавично завъртане на ръцете и ще запрати тялото му срещу Ема, надявайки се да не бъде улучен. Притежаваше достатъчно сила и ловкост да го стори, освен това трудно можеше да бъде спрян с един куршум.

Без да отделя поглед от очите на Морган, Ема тихо подхвърли:

— Имаш ли ми доверие, Джо?

После ръката ѝ с пистолета бавно започна да се плъзга надолу.

— Не! — изкрещя Демарко.

Ръцете на Морган усилиха натиска си едновременно с движението на пистолета. В следващата секунда вратът му щеше да бъде прекършен.

— Не хвърляй пистолета, Ема! — отчаяно изкрещя Демарко.

— Нямам подобни намерения — спокойно отвърна Ема, вдигна оръжието, плавно и едновременно с това бързо, а после натисна спусъка.

В първия момент не се случи нищо. После Демарко усети как пръстите около шията му леко се разтварят, а нещо топло плисна във врата му.

След това Морган се строполи, повличайки го със себе си.

Ема се втурна напред, отмести с пъшкане едрото тяло на индианеца и промърмори:

— Ама тоя наистина тежи цял тон!

Демарко надигна гръб, избърса кръвта от тила си и погледна Морган. Куршумът на Ема го беше улучил в дясното око.

— Исусе Христе! — замаяно прошепна той. — Можеше да ме убиеш!

— Не ставай глупав — намръщи се Ема. — Това беше лесен изстрел.

— Лесен ли?! — внезапно побесня Демарко. — Като нищо щеше да ми пръснеш главата!

— Оценявам благодарността ти, Джо — кротко отвърна Ема.

— О, Господи! — простена Демарко, овладя се и поклати глава. — Всъщност наистина ти благодаря. А сега махни този обръч от шията ми, ако обичаш.

— Къде беше, по дяволите?

Ема пренебрегна въпроса, тъй като стискаше клещите в опит да среже катинара на шията му. Същите клещи, които Тейлър възнамеряваше да използва като уред за мъчение.

Когато твърдата скоба най-сетне отскочи под натиска на ръцете ѝ, тя изпусна въздуха от гърдите си и отговори:

— В затвора.

— Мамка му на това шибано копеле! — изръмжа Демарко, свали железната яка от шията си и я запрати в стената. — Как така се озова в затвора?

— Няма значение, по-късно ще ти обясня. Сега трябва да се махаме от това проклето място!

Очите на Демарко бавно огледаха обстановката. Вилата стърчеше от тялото на Тейлър. В широко отворените му очи беше застинало смайване — вероятно от внезапността на атаката, отнела живота му, а може би и от ужас пред вратите на ада. Морган лежеше като преобърната статуя, с окървавена дупка на мястото на едното му око. А Джилиан Матис приличаше на парцалена кукла, захвърлена от отегчено дете: дрипава и раздърпана, със странно извити шия и крайници.

В момента не искаше да подлага на оценка вината си за смъртта на тази жена. Но тя безспорно беше голяма и нямаше как да я подмине, особено на по-късен етап.

— Ако се обадим на шерифа и докладваме за станалото, вероятно никога няма да си тръгнем оттук — промърмори той.

— Склонна съм да се съглася, особено след всичко, което ми се случи — кимна Ема, вероятно имайки предвид затвора.

Напускането на местопрестъплението на тройно убийство не беше нещо, което Демарко можеше да реши с леко сърце. След кратка консултация двамата стигнаха до решението да променят мизансцена — в смисъл че Морган и Тейлър взаимно са се избили. Демарко

изтръгна вилата от гърдите на Тейлър, изтри отпечатъците на Джилиан и я тикна в ръцете на Морган. Ема взе пистолета на Тейлър и стреля по посока на близката купа сено, след което го постави в дланта му. За щастие калибърът на оръжията беше един и същ — 38-и, въпреки че марката им беше различна.

Според картината, която си представяше Демарко, местните ченгета би трябвало да стигнат до заключението, че Морган — добре известен с психическите си проблеми гангстер, бе изнасилил и убил Джилиан, а благородният Максвел Тейлър — покровител на цялата община и някогашен любовник на тази жена, бе направил опит да отмъсти за смъртта ѝ. Но уви, Морган беше го изпреварил с вилата, а той — изпускатки последния си дъх, все пак го беше прострелял в главата.

Разбира се, ако полицията използваше услугите на опитни криминалисти, тази постановка нямаше да издържи повече от броени минути. Но Демарко беше убеден, че са две неща на тяхна страна: лошата слава на Тейлър и липсата на негов пряк наследник. Местните хора несъмнено щяха да изпитат облекчение от ликвидирането на жестокия деспот, а без силен външен натиск полицията със сигурност щеше да претупа разследването. Поне се надяваше, че ще стане така.

Сериозно се безпокоеше от възможността колата му пред къщата на Джилиан Матис да е била забелязана и от други хора, освен от Морган. Но в това отношение не беше в състояние да направи каквото и да било. Всеки план си имаше слаби места, съвършено престъпление не съществуваше.

Двамата провериха за последен път обстановката в обора, после той влезе в къщата на Джилиан и направи всичко възможно да заличи евентуалните следи от присъствието си. В последния момент се сети, че не е изтрил отпечатъците си от веригата и оглавника, и тръгна обратно към паянтовата сграда. На излизане хвърли последен поглед към обезобразения труп на Джилиан и безмълвно я помоли за прошка.

На път към колите се препъна и за малко не падна.

— Добре ли си, Джо? — внимателно го погледна Ема.

— Да, добре съм.

— Но куцаш — отбеляза тя.

Демарко мълчаливо кимна. Раната в крака му усилено пулсираше. Искаше да смъкне панталона си и да я погледне, но се

страхуваше от това, което можеше да види.

Ема го хвана за ръката и го извърна към себе си. Приблужи лице към неговото и внимателно погледна зениците му. После протегна ръка и леко докосна подутото му лице.

— Май ще е най-добре да се отбием в някоя болница, където да ти прегледат твърдата глава — промърмори тя.

— Не! — отсече той. — Трябва да се махнем оттук, преди да се е появил шерифът или някой друг, който да познае колите ни. Ако имам нужда от болница, ще я потърся в Уейкрос.

— Добре — кимна Ема. — Но гледай да не припаднеш зад волана, преди да сме стигнали.

Това не може да се случи, мислено възрази Демарко. Страхуваше се, че ако заспи, кошмарите бързо ще се върнат: ухиленият Дейл Естъп, оплетен в синкавите гирлянди на испанския мъх, арогантно усмихнатият Тейлър, докато въздухът напуска пробитите му дробове с ужасяващо гъргорене, Морган в ролята на циклоп с кървава дупка на мястото на окото. В същото време си даваше сметка, че не тези грешници, а невинните жертви Били Матис и майка му ще го лишават от сън през идващите дни и седмици. Беше сигурен, че до края на живота си ще чува ужасния пукот от пречупените шийни прешлени на Джилиан.

* * *

Лекарят в частната клиника на Уейкрос попита какво е причинило раната на крака му. Демарко отговори, че се е набол на остър къс ламарина.

— Бях се захванал да почистя на двора — постара се да прозвучи небрежно той. — Трупах всичко на куп, ала в един момент се спънах и паднах върху проклетата ламарина.

Лекарят огледа окаяното състояние на облеклото му, опипа подутото му лице и поклати глава. Явно не обичаше да го правят на глупак. За щастие (на Демарко, разбира се) в същия момент в клиниката пристигнаха линейки с пострадали при верижна катастрофа и лекарят се задоволи да му постави инжекция против тетанус и да му предпише болкоуспокоителни.

Ема се беше настанила в чакалнята на спешното с някакво градинарско списание в ръце. Демарко изненадано се закова на място. Трудно му беше да си представи, че тази жена може да осъществява дейност, която изключва кръвопускането.

Двете им коли спряха първо пред една аптека, която изпълни рецептата, и пред магазинче за хранителни стоки, откъдето, в разрез с предписанията на доктора, Демарко се появи със стек от шест кутийки бира. Влезе в колата на Ема, издърпа езичето на първата кутийка и с наслада отпи. Беше съвсем обикновена бира, марка „Бъдуайзър“, но той беше дълбоко убеден, че това е най-страхотната напитка на света.

— Внимавай с пиенето — предупреди го Ема. — Не забравяй раните на главата си и всичките хапчета, с които се нагълта.

Той не обърна внимание на предупреждението, отпи още една глътка и започна да ѝ разказва за патилата си в блатото.

— Господи, какъв начин да се сбогуваш със света! — поклати глава Ема, след като чу за смъртта на Естъп.

— А сега ти ми кажи как, по дяволите, попадна в затвора, при това точно когато Естъп и Тейлър решиха да ме премахнат? — пожела да узнае той.

Ема дръпна кутийката от ръката му, отпи една дълга глътка и му я върна.

— Вече знаеш, че отидох да се видя за втори път с Хати — започна тя. — Между другото, тя ми разказа как Тейлър е използвал блатото Оукфъноуки като частен резерват: исичал е растителността около него, трепал е алигатори на воля, а за разнообразие е водил на лов и богати туристи.

— Това е интересно, но едва ли има нещо общо с арестуването ти — отбеляза Демарко.

— Ще стигна и до него.

— Естъп е помагал на Тейлър, нали?

— Разбира се.

Демарко отпи отново и запали цигара. Беше му страшно приятно да се радва на живота, включително и на пороците, които го скъсяваха.

— Но как Тейлър и Естъп винаги са се измъквали, да ги вземат мътните? — учудено попита той.

— Преди всичко, защото онези, които работят на блатото и около него, са хора на Тейлър.

— О, да, видях ги — кимна той. — Не ми направиха впечатление на природозащитници, чиято единствена грижа е да пазят гнездата на кукумявките.

— Според Хати той раздавал подкупи на хора във Вашингтон, които официално отговаряли за блатото. Най-вероятно служители на вътрешното министерство. Главната му цел била да измести границите на резервата.

— В какъв смисъл?

— Помисли и ще разбереш. Тейлър е притежавал всички земи около блатото. Кой би могъл да каже къде свършват държавните земи и къде започват неговите? През няколко години Естъп премествал маркерите, след него идвали дървосекачите и бог знае още кой, а после маркерите били връщани по местата им. Операцията се повтаряла в продължение на трийсет години, но на различни места. На практика Тейлър е разполагал с огромно, освободено от данъци имение, което е залесявал и поддържал с държавни пари. Страхотна далавера!

Демарко смаяно поклати глава.

— Но *големите* пари е натрупал по друг начин — подхвърли Ема. — Според Хати проклетото блато привлича десетки хиляди туристи на година.

— Повече от четиристотин хиляди — поправи я Демарко. — Прочетох го в една брошура, която намерих в мотела.

— Умничък си, затова те харесвам — иронично се усмихна тя. — Но важното в случая е, че Тейлър се е възползвал много добре от туристическия поток. Защото не само е имал сериозен дял в този бизнес — между другото, мотелът ни във Фолкстън също е негова собственост, но е прибирал и сериозен дял от приходите на портала.

— Какви приходи на портала?

— Ами входна такса. От всеки десет продадени билета се отчитат само седем, а парите от другите три влизат в джоба му. Същото е и с боклуците, които продават като сувенири.

— Можем ли да го докажем?

— Предполагам. Ако документите се анализират от опитен счетоводител, който после ги съпостави с реалните цифри. И ако притиснем както трябва онези рейнджъри, приятелите на Естъп.

— Но как стана така, че попадна в затвора?

— Хати реши да ми покаже къде са били истинските граници на държавната земя и екипите на Тейлър, които я експлоатират в момента. Отидохме с колата ѝ до някаква ограда, на която пишеше „влизането забранено“, след което тя ме убеди да пропълим под нея. И аз, като пълна идиотка, взех, че се съгласих. Натъкнахме се на двама дървосекачи, които ни предупредиха да се махаме, но тя ги прати по дяволите. Те се обадиха на шерифа, но Хати прати и неговите хора на същото място. Затова ни арестуваха и ни вкараха в затвора.

— Но защо не ми се обади да те измъкна под гаранция?

— Не ми позволиха. В този край не си падат много по правата на затворниците. Решиха да дадат урок на устатата Хати, която и преди им беше създавала проблеми, затова просто ни затвориха в една килия и не ни погледнаха в продължение на два дни. Слава богу, че ни спестиха белезниците. Както и да е. Когато излязох, видях бележката ти и веднага тръгнах за къщата на Джилиан Матис.

Демарко ѝ разказа за тъжния живот на Джилиан и още потъжната история с поредицата от жени, които Тейлър бе наричал „скъпа“.

— Какъв ужас, Господи! — потръпна Ема.

Наистина ужас. Тейлър бе подчинил района още в края на шейсетте, използвайки пари с неизвестен произход, за да получи пълен контрол над икономиката, а след това бе използвал влиянието си, за да превземе медиите и правоохранителните органи. А властта върви ръка за ръка със злоупотребата с власт — една показателна връзка, която Демарко отлично познаваше от опита си в столицата. Тейлър бе ненаситен по отношение на младата плът, а когато някой бе дръзвал да му се противопостави, беше прибягвал или до икономически натиск, или до услугите на Морган и Естъп.

Представи си мащабите на системните му злоупотреби с държавна собственост и в крайна сметка реши, че парите са били нищо в сравнение с възможността да експлоатира блатото като лична собственост. Това беше неговото благо, а не резерват, който принадлежи на всички, на държавата. То беше дълбокият ров, ограждащ замъка на крал Макс.

— Пред нас все пак остават три неразрешени загадки, Ема — замислено промълви той.

— Само три?

— Първо: откъде са забогатели Тейлър и Донъли през шейсет и четвърта? Второ: каква точно е проклетата връзка между двамата? И трето: защо, по дяволите, Тейлър се е опитал да убие президента?

— Не се е опитал да убие президента, Джо — поклати глава Ема.
— Не него. Нима още не си го разбрал?

— Какво?! — недоумяващо я погледна Демарко.

— Помниш ли, че Хати спомена за някакъв сладкодумен хубавец, който я бил разпитвал?

Демарко се облегна назад, помълча малко и съкрушено промълви:

— О, Господи!

Главата го заболя от пискливия глас на дъщерята на Филип Монтгомъри, който проникваше дълбоко под черепа му. Всъщност цялото тяло го болеше. Намираха се в кухнята на просторното имение на покойния писател в Атланта. Зад широкия прозорец се виждаха лехи с рози, сред които се въртеше автоматична пръскачка. Водните пръски образуваха миниатюрни дъги на фона на залязващото слънце.

Демарко позвъни на Махоуни малко преди да хване самолета за Атланта. В краткото си послание му събщи, че Ема е добре, проблемът Тейлър вече не съществува, а той самият трябва да реши още няколко второстепенни задачи. Беше доволен, че Махоуни не вдигна телефона, дори леко злорадстваше, че ще го остави да тъне в догадки, докато се прибере във Вашингтон.

Джанис Монтгомъри беше кисела, прехвърлила трийсетте жена, облечена в торбести джинси и черна тениска. Късата ѝ коса беше боядисана в миши кафеникав цвят, по подпухналото ѝ лице не се виждаха следи от грим, а тънките ѝ устни бяха свити в гримаса на постоянно неодобрение. Едно от многото неща, които не одобряваше, се оказа баща ѝ.

— Пълен мръсник! — отсече тя. — Мамеше мама през цялото време на брака им. А когато брат ми се самоуби, гадното копеле произнесе най-вълнуващото надгробно слово на света. Още попадам на цитати от него из разни списания. Но истината беше друга — той почти не познаваше сина си, нямаше представа за дълбоката депресия на Питър, принуден да живее в сянката на прочутия си баща и чувствайки се недостоен за него. На практика Филип Монтгомъри прекарваше повече време с литературния си агент, отколкото със семейството си.

Тази язвителна тирада се отприщи в момента, в който Демарко изрази дълбоките си съболезнования за смъртта на Монтгомъри, обявявайки се за горещ почитател на творчеството му. Всъщност това

си беше чистата истина, въпреки че я използва, за да установи някакви по-топли отношения с киселата щерка на писателя.

Монтгомъри пишеше проза, но една доста особена проза, базираща се на грубата действителност, в която предварително се потапяше. Преди да напише обемистия си роман от деветстотин страници, наподобяващ „Шогун“ на Джеймс Клавел, той беше живял повече от година в Индия, подлагайки на задълбочен анализ кастовата система в тази страна и описвайки бедността на парите, която надхвърляше въображението на обикновения американски гражданин.

По подобен начин беше постъпил и при следващото си литературно начинание, прекарвайки повече от четири месеца в компанията на изолирана група камбоджански селяни, дълбоко травмирани и сякаш зомбирани от геноцида в страната им, отнел живота на милиони хора. В резултат на бял свят се появи романът му „Мълчалив плач“, който не остави равнодушни дори и най-апатичните читатели, изпитали чувство на дълбок гняв за съдбата на един забравен от бога и света народ. След публикуването на романа даренията и помощите за тази част от света се бяха утроили.

Монтгомъри бе обичал да пътува — може би за да избяга от семейството си. Почти цялото му творчество беше свързано с далечни страни и с особената екзотика, която не би могла да съществува на родна земя. Съпричастието му към живота на онеправданите и литературният му талант бързо го бяха превърнали в един от най-известните писатели през ХХІ век, но дъщеря му очевидно не беше сред запалените му почитатели.

Демарко се бе появил в имението едва преди половин час, представяйки се за служител на Конгреса, който разследва опита за убийство на президента. Беше подхвърлил, че в името на разследването „ние искаме да научим“ нещо повече за работата на Монтгомъри в дните преди смъртта му. Но това встъпление се оказа напълно погрешно, тъй като дъщерята понечи да затръшне вратата под носа му. А след като успя да я разубеди, тя категорично заяви:

— От този момент нататък получавам всеки цент от авторските му права, а ако мога да продам правата върху това, което е писал преди смъртта си, положително ще го направя. По тази причина нямам никакво намерение да ви показвам каквото и да било.

Демарко търпеливо обясни, че не иска нищо от къщата и не възнамерява да прави фотокопия, ала жената беше непреклонна. Направи всичко възможно да се държи любезно с нея, но заряза състрадателния подход в мига, в който разбра, че усилията му няма да дадат резултат.

Успя да проникне в къщата и да заеме място край кухненската маса едва след като заплаши, че ще извади съдебна заповед и ще запечата всичко, дори обзавеждането, включвайки го в списъка на веществените доказателства. Но дъщерята се стресна чак когато добави, че това означава блокиране на правата върху последния труд на Монтгомъри поне за десет години напред.

Демарко не знаеше какво да каже за чувствата на тази жена към баща ѝ, но откри, че изобщо не му пука — особено на фона на главоболието, което го измъчваше.

— Съжалявам, че той е бил толкова... хм... коравосърдечен към вас, мис Монтгомъри — промърмори той. — Но не мислите ли, че...

— Изобщо не ме занимавайте с прословутите му излети в компанията на президента! — безцеремонно го прекъсна фурията. — Сигурна съм, че са ги измислили едва след като приятелят му по чашка е станал държавен глава. Но на млади години просто са казвали на жените си, че отиват на лов, за да си осигурят една седмица пиянски оргии, по време на която са скачали на всичко, което носи пола. Двамата са просто стари развратници, които ме отвращават!

Демарко помълча, после въздъхна и любезно подхвърли:

— Ще ви помоля да ми покажете последните ръкописи на баща си, мис Монтгомъри. Изобщо всичко, което би хвърлило светлина върху заниманията му през изминалите няколко месеца.

Наистина му беше писнало от оплакванията на тази жена.

— Няма никакви ръкописи — отсече дъщерята. — Поне не в смисъла, за който говорите. Никакви работни планове, никакви сюжети. Баща ми имаше навика да нахвърля фактите в обикновена ученическа тетрадка. Притежаваше забележителна памет. След проучванията имаше навик да прави дълги разходки, по време на които сглобяваше всичко в главата си. После сядаше и започваше да пише. Признавам, че макар и негодник, той беше истински гений.

— Може ли да видя някоя от тези тетрадки? — попита Демарко.

— Може — неохотно кимна жената и се надигна от стола с пъшкане, което повече би подхождало на някоя старица.

Докато вървяха към кабинета на баща ѝ, Демарко подхвърли:

— Имате ли представа върху какво работеше напоследък?

— Аз ли? — погледна го с горчива усмивка тя. — Баща ми не споделяше с мен, а само ме използваше — както беше използвал мама. Когато идваше тук, аз му бях безплатната чистачка и готвачка.

Защо тогава си живяла с него, да те вземат дяволите? — попита наум Демарко.

— Доколкото ми е известно, той работеше по някаква тукашна, американска тема — продължи домакинята. — И това доста ме учуди. През април започна да си събира багажа за поредното пътуване и аз го попитах къде отива. „В собствения си заден двор, мила моя“, отговори ми той с противния акцент на актьора У. К. Фийлдс. После добави, че „само на няколко километра оттук има една прекрасна купчина лайна“, но не уточни за какво става въпрос. Никога не му е хрумвало да ме включи в работата си. За него аз бях просто дъщеря, нищо повече.

Влязоха в кабинета и Демарко отдели няколко секунди, за да огледа снимките и официалните документи, свидетелстващи за един живот на изключителни постижения. Докато разглеждаше фотографията на Монтгомъри в момента на награждаването му с „Пулицър“, дъщерята пристъпи към старото писалище и взе една тетрадка с червени корици.

— Трябва да проверя пръскачката — подаде му я тя. — Ще се върна веднага, но все пак разчитам на думата ви, че няма да вземете нищо.

Демарко кимна, макар че вече беше престанал да я слуша. Корицата на тетрадката беше покрита с драсканици — най-вече спирали, звездички и някакви странни геометрични фигури. В долния ѝ край беше нарисуван замък, пред който стоеше мъж с корона. Настани се зад бюрото и разгърна тетрадката. Първата страница беше заета единствено от заглавието, изписано с големи печатни букви и дебело подчертано: КРАЛЯТ НА БЛАТОТО. С изненада откри, че са запълнени едва двајсетина страници, при това предимно с неясни съкращения, имена и цифри. Описания липсваха, нямаше и дълги литературни пасажии. Но като цяло съдържанието на тетрадката беше достатъчно, за да потвърди подозренията на Ема.

По някакъв начин Филип Монтгомъри се беше запознал със състоянието на нещата в окръг Чарлтън. Най-вероятно някой му беше писал, че няма нужда да ходи чак в Азия, за да търси деспотизъм, трагедии и репресии. Представи си, че писателят е бил заинтригуван, без да вярва на всичко, което му се предлага. И в един момент бе решил да замине за Югоизточна Джорджия и да провери нещата на място. От бележките му не беше ясно дали е възнамерявал да напише статия с конкретни факти, или един от обичайните си романи. По-скоро второто. Романът би му осигурил по-голяма аудитория, а пречупена през таланта му, истината би прозвучала далеч по-силно от обикновения репортаж.

Заключението беше кратко и ясно: публикуването на тази книга означаваше смърт за Тейлър.

От това се налагаше и още едно заключение: Монтгомъри е бил много по-добър изследовател от самия него. В бележките му имаше неща, за които Демарко дори не беше подозирал. А цифрите сочеха, че писателят бе успял да изчисли колко печели Тейлър — както от общинските данъци, така и от незаконната експлоатация на блатото Оукъфъноуки. Сравнени със скандалите на Уолстрийт и обичайните престъпления на „белите якички“, тези цифри не бяха кой знае какво — неколкостотин хиляди долара годишно, — но Макс Тейлър не се нуждаеше от големи суми, за да поддържа провинциалния си начин на живот. Една от бележките в тетрадката обаче изглеждаше напълно лишена от смисъл: „\$\$\$\$ — Гереро — Далас????“.

Макар и кратки, останалите фрази бяха съвсем ясни: „феодал“, „собствена полиция“, „наказателни бригади“. Една от тях беше особено красноречива: „Бог да им е на помощ на «скъпите»!“. В тетрадката се споменаваха имената на Естъп, Хати Маккормак и още десетина души, които Демарко не познаваше. За съжаление сред тях не фигурираше Патрик Донъли, а Монтгомъри очевидно не беше открил произхода на капиталите на Тейлър.

До този момент никой, включително самият Демарко, не беше предположил, че обект на атентата е бил Филип Монтгомъри, а не държавният глава. Последователността на изстрелите на брега на Чатуга ясно сочеше, че е стреляно по президента, тъй като, след като бе убил Монтгомъри, Естъп бе стрелял още два пъти, с очевидното намерение да убие и високопоставения му приятел.

Едва сега Демарко осъзна, че раняването на президента е било умишлено. Естъп е бил прекалено добър с пушката, за да пропусне целта си цели три пъти. А последният му изстрел, минал между краката на Били и улучил агента, прикрил с тялото си държавния глава, е бил просто една от игричките, които винаги са се раждали в болния му мозък. Друга такава игричка бе демонстрирал и на самия Демарко през онази ужасна нощ в блатото.

Очевидно Тейлър бързо бе разбрал, че Монтгомъри събира материал за книга, в която възнамерява да опише деспотичните му методи в окръг Чарлтън — както беше разбрал и за Демарко. Също така очевидно той бе изпитвал страх от него. Защото щатските и федералните власти биха могли и да не обърнат внимание на оплакванията от бедни местни жители, а ако обърнеха — да бъдат подкупени или заплашени. Но никой не можеше да подкупи или заплаши известния писател Филип Монтгомъри, близък приятел на президента.

Тейлър си бе давал сметка и за друго: ако просто премахнеше Монтгомъри, полицията неизбежно щеше да се заинтересува дали убийството не е свързано с проучванията му в района. И бе предприел нещо изключително дръзко: бе представил убийството на Монтгомъри като случайно, станало по време на атентат срещу държавния глава. На негова страна, освен изключителните стрелкови умения на Естъп, бе и важното обстоятелство, че разполага с лостове за манипулация на Били Матис. Неговият син бе в състояние не само да го запознае с маршрута на президента, но и да открие човека, върху когото да хвърлят вината за престъплението. Демарко неволно се запита доколко тази манипулация е била възможна благодарение на заплахата срещу живота на Джилиан, и доколко благодарение на факта, че Били е син на Тейлър.

Сега вече знаеше всичко, с изключение на връзката на Патрик Донъли с развоя на събитията.

— Ти се оказа права — каза в слушалката той. — Монтомъри е бил в течение на всичко, свързано с Тейлър. Този човек наистина е бил страхотен изследовател!

— Но нищо в записките му не свързва Тейлър с Донъли — отбеляза Ема.

— Така е — призна Демарко. — Имам само някои бегли догадки. Ема, прощавай, но обявиха полета ми.

— Спомена за някакви бегли догадки — невъзмутимо подхвърли Ема.

— Става въпрос за една странна бележка в тетрадката, която не се връзва с нищо. Поредица от доларови обозначения, имената „Гереро“ и „Далас“, следвани от няколко въпросителни. Съжалявам, Ема, но трябва да вървя. Иначе рискувам да изпусна самолета.

— Далас? О, Господи! — прошепна Ема.

— Какво има? — раздразнено попита Демарко. Следващият полет за Вашингтон беше след цели три часа.

— Кога забогатяват Тейлър и Донъли, Джо? — напрегнато попита тя.

— В началото на шейсет и четвърта. Но какво общо има това с...

— А какво се случва предишната година? По-точно през ноември шейсет и трета?

Демарко се замисли за миг, после поклати глава.

— Стига, Ема! Не може да говориш сериозно. Тук Кенеди няма нищо общо!

— Смени си резервацията, Джо. Хвани първия самолет за Далас. Ние с Нийл ще те чакаме там.

Махоуни страдаше от мигрена. Пердетата в кабинета му бяха спуснати, а осветлението изключено. Светеше само една лампа в преддверието, която позволи на Демарко да види силуета на шефа си, но не и лицето му. Не беше нужно да го вижда, за да усети недоволството му.

— Значи изобщо не са искали да убият президента, а? — изръмжа председателят.

— Не са.

— Но ти не разполагаш с повече доказателства, че са убили Монтгомъри, отколкото в момента, в който беше убеден, че покушението е било насочено срещу президента.

— Не, сър — кимна Демарко. — Но всичко съвпада, освен това вече разполагаме с един напълно убедителен мотив.

— Хммм.

Махоуни помълча малко, после подхвърли:

— И всички замесени са мъртви, така ли? Естъп, Матис, Тейлър.

Харолд Едуардс, Джон Палмери, Морган и Джилиан Матис, мислено продължи списъка Демарко. Един куп хора бяха мъртви, а двама от тях беше убил със собствените си ръце.

— Всички, с изключение на Донъли — кимна той. — Но аз не мисля, че...

— А и не можеш да докажеш връзката между Тейлър и Донъли — прекъсна го председателят.

— Не, сър. Добрах се единствено до два кратки доклада, засягащи инцидент с четирийсетгодишна давност.

— Но ако Донъли и Тейлър действително са извършили това, което предполагаш, и после са го покрили... Боже Господи!

— Нямаме доказателства. Разполагаме само със съвпадения във времето и вътрешното чувство на Ема.

— И на Монтгомъри.

— Тексас е задънена улица, шефе — поклати глава Демарко.

— Всичко да върви по дяволите — отсече Махоуни, свали торбичката с лед от челото си, а ръката му изскочи от мрака и се протегна към бутилката на бюрото. Явно никога не му беше минавало през ума, че причина за главоболието му може би е именно бърбънът. Но дори и да беше сигурен в това, той пак щеше да пие.

— Чувствам се зле по отношение на Матис — подхвърли Демарко, докато шефът му пълнеше чашата си. — Той е жертва от самото начало на тая история.

— Я го зарежи! — прогърмя Махоуни. — Работата му е била да защитава президента, но той не я е свършил.

Потънал в мрака на кабинета, Демарко изпита странното чувство, че разговаря с мечок в бърлогата му. С един ранен мечок.

— Но президентът не е бил мишена за атентаторите, а Били се е страхувал за майка си — тихо възрази той. — Ако бяхте видели онзи тип Морган, със сигурност щяхте да разберете защо.

— Зарежи го! — отсече Махоуни, помълча малко, после със съвсем друг тон попита: — Знаеш ли защо толкова много исках да го спипам, Джо? Имам предвид Донъли.

— Предполагам, че има нещо срещу вас — сви рамене Демарко.

— Не позна — поклати се едрата глава насреща му. — Помниш ли Маргарет Картър и това, което ѝ се случи преди пет години?

— Да.

Маргарет Картър беше в Конгреса като представител на Републиканската партия от Мисисипи. Махоуни я харесваше и искаше да работи с нея, въпреки че беше от опозицията. Но преди пет години в местен таблоид се появи богато илюстриран материал, който показваше омъжената Картър в интимни пози с любовника си — някакъв тъмнокож джентълмен. В резултат тя изгуби както мястото си в Камарата, така и брака си. А съпругът ѝ — доказан мръсник, получи всички права над двете им деца.

— Със сигурност знам, че снимките в този материал бяха направени от агенти на Донъли. Копелето я мразеше, защото се беше опитала да ореже бюджета на шибаното му ведомство. Разби ѝ живота заради някакви жалки цифри, използвайки служебното си положение.

През цялото това време Демарко беше сигурен, че омразата на шефа му е на лична основа, но този човек продължаваше да го изненадва.

— Все още можем да предадем материалите си на пресата — подхвърли той. — Разполагам с неща, които ще напълнят цялото предаване „60 минути“, а когато го излъчат, ФБР ще бъде принудено да започне следствие срещу Донъли.

Голямата глава насреща му мълчаливо се поклати.

— В момента подобни публикации ще навредят на страната — бавно отвърна Махоуни.

— Какво говорите?

— Ако предадем материалите на „60 минути“, някой от онези момчета — Майк Уолъс или Морли, ще направят така, че Донъли да изглежда виновен.

— Но той наистина е виновен! — извика Демарко. — Може би не е замесен в опита за убийство, но прави всичко възможно да възпрепятства разследването!

— Знам, но това не е достатъчно да го вкара в затвора. След като „60 минути“ свърши с него, Конгресът ще бъде принуден да проведе куп изслушвания, които ще продължат поне две години. В резултат ще бъдат насинени физиономиите на Сикрет Сървис, ФБР и Министерството на вътрешната сигурност. А те ще...

— И това ще бъде напълно заслужено! — гневно го прекъсна Демарко.

— Не, Джо, няма да бъде заслужено. Защото ще пострадат обикновените служители и агенти — хората, които вършат работата. А не кукуригащите петли като Донъли, Саймън Уол и Кевин Колиър.

Махоуни, защитникът на обикновените хора. Понякога Демарко просто не можеше да повярва на ушите си.

— Точно така, синко — меко подхвърли председателят. — Представи си какво ще стане, ако обществеността научи цялата тази невероятна бъркотия — агенти на тайните служби помагат на убийци, Донъли ги прикрива, а ФБР го лепва не на когото трябва. По дяволите, Джо! Донъли положително ще изхвъркне, но след него ще изгубим страшно много време и усилия да издигнем Сикрет Сървис до нивото, на което трябва да бъде. Не, не си струва. Затова никакви медии. След като не мога да тикна този кучи син в затвора, ще се задоволя с уволнението му. И мисля да посъветвам президента да го стори.

— А мислите ли, че ще ви послуша?

— О, да. Ще му обясня за какво става въпрос. Ще говоря бавно. И той със сигурност няма да пожелае публичност на тая противна каша.

— А защо да не я пожелае? Убиха най-добрият му приятел все пак.

Опитът да проследи мислите на Махоуни приличаше на нощно шофиране по тесен планински път с изключени фарове.

— Помисли малко, Джо — въздъхна председателят. — Онзи младеж в Белия дом вече е на хиляди километри от тая работа. За човек в неговото положение куршумът в рамото е като раняване по време на бой. Затова продължава да носи обездвижваща превръзка, макар докторът му да твърди, че и една лепенка ще свърши работа. Не, синко. Президентът няма да иска да се разбере, че стрелбата е била предназначена за друг. Просто защото в момента води с повече от двайсет точки пред съперника си за следващия мандат.

Махоуни потърка длани и изведнъж заприлича на тлъст космат паяк, който усърдно плете мрежата си.

— Дааа — доволно проточи той. — Президентът ще уволни Донъли и тогава ще започнат истинските му проблеми.

— О, така ли?

— Без бронята на поста си и лишен от услугите на държавните адвокати, малкият Пат ще има много проблеми от юридически характер. Възрастни дами ще започнат да се подхлъзват на тротоара пред къщата му, а той ще се окаже в края на дълга опашка от хора с крехки като яйчена черупка гръбначни стълбове. Бивши агенти ще започнат да го съдят за тормоз и сексуално насилие, а и за всичко друго, за което можеш да се сетиш. Шибанякът ще се влачи по съдилища, докато е жив, а всичките му парички ще отидат за обезщетения.

Да не дава Господ да имам враг като Джон Махоуни! — неволно потръпна Демарко.

— Но нищо от тези неща не може да се сравнява с уволнението му. Без поста си малкият мръсник е пълна нула. Постът не само го закриля, той е животът му. По тази причина не иска да излезе в пенсия, независимо от парите, които е натрупал. Защото обича да се мотае сред агентите си, да ходи на срещи с президента, а дребните полицейчета да му целуват задника, когато благоволи да се появи сред

тях. Още повече че след 11 септември си има ново хоби — да разследва всеки нещастник в тази страна, който носи арабска фамилия. Да, момчето ми. Изгуби ли поста си, той ще се превърне в жалко дребно старче, което си пази мястото на опашката пред аптеката.

Махоуни замълча, после вроденият му оптимизъм надделя.

— Е, кой знае — промърмори той. — Може пък да реши да се самоубие.

Лампата на писалището най-сетне светна. Човекът зад него изглеждаше ужасно — тоест точно на годините си.

— Затова днес ще му направиш едно посещение, Джо — приключи той. — Ще му разкажеш всичко, което имаме срещу него. Свободен си и да преувеличаваш колкото искаш. Главното е да му внушиш, че е затънал в лайна до ушите!

— След такъв разговор може и да си подаде оставката — подхвърли Демарко.

— Няма, бъди сигурен. Но той достатъчно ще го разтърси, за да не вдига пара, когато му звънне президентът.

— Сигурен ли сте?

— Той е слаб човек, Джо. Доказа го още през шейсет и трета, в Тексас. А действията му преди и след покушението само го потвърждават. Разкажи му историята си и го остави да се пържи в нея. Гарантирам, че ще си подаде оставката в момента, в който президентът му се обади.

Махоуни издърпа чекмеджето пред себе си и огромната му лапа потъна в него.

— Мамка му, свършил съм пурите! — изръмжа той. — Нищо чудно, че ще ми се пръсне главата!

Демарко и Ема седяха в бара на хотел „Четири сезона“ в Джорджтаун и отпиваха от чашите с кобалтовосиньо мартини. Бяха тук, защото Ема харесваше пианиста, който според нея имал глас като на Тони Бенет, въпреки че до момента Демарко не го беше чул да пее.

— Сигурна ли си, че искаш да присъстваш на срещата? — подхвърли той. — Ако този тип разбере коя си, като нищо ще ти съсипе живота!

— Не може, защото нямам какво да крия — отвърна Ема, а след това добави нещо, което го накара да се задави с питието си: — Животът ми е като отворена книга.

Минута по-късно се появи и Донъли, придружен от четирима агенти — всичките двуметрови дългучи с широки рамене, сред които шефът им почти не се виждаше. Явно този тип обичаше да се движи в компанията на бодигардове — като застаряваща рок звезда, която бяга от търсачите на автографи.

Донъли ги видя и махна с ръка към масата им, очевидно за да ориентира хората си. Агентите се втренчиха в тях, после се пръснаха и заеха позиции в различните краища на заведението. Щръкнаха като кактуси в дъждовна джунгла, на празни маси, с мрачни физиономии и неизбежните слушалки в ушите.

Донъли се приближи със заканително вдигнати вежди.

— Коя е тази? — рязко попита той и посочи Ема.

— Тя е...

— Казвам се Ема — изпревари го тя и дари новодошлия с лъчезарна усмивка. — Моля, седнете, господин лайнар!

— Не знам за каква се мислите, но аз съм директор на Сикрет Сървис и мога да...

— Извинете ме за момент — промърмори Ема, стана и се насочи към пианиста в дъното. Прошепна нещо в ухото му и пусна една едра банкнота в купичката за бакшиши върху пианото. Очевидно объркан, Донъли се засуети и в крайна сметка седна на един от свободните

столове. Ема тръгна обратно, а пианистът засвири „Както минава времето“.

— Обичам тази песен! — мечтателно прошепна Ема, докато сядаше на мястото си.

— Искам да ми покажеш някакъв документ, кучко! — моментално я захапа Донъли.

— През шейсет и трета сте били на двайсет и три, оперативен агент на Сикрет Сървис в района на Лос Анджелис — започна Ема, без да дава вид, че е чула думите му. — На 23 ноември същата година са ви командировали в Далас, където трябвало да се включите в разследването на убийството на президента Кенеди. Не сте взели самолет, защото се страхувате да летите, и по тази причина сте тръгнали със служебна кола.

— И какво от това? — изръмжа Донъли. Все още беше ядосан, но в гласа му се появи несигурност.

— В Одеса колата ви се счупила и вие сте звъннали за помощ на тексаската пътна полиция. Униформеният, който ви е транспортирал до Далас, е младеж на име Максвел Тейлър.

Донъли хлъцна от изненада и понечи да каже нещо, но Ема вдигна ръка и продължи:

— На магистрала I-20, на петдесет километра източно от Ейблайн и на триста и десет километра от Далас, вие и патрулен полицай Тейлър сте се натъкнали на пътно произшествие с участието на един човек. Била преобърнатата кола, управлявана от някой си Айвън Антонио Гереро. Предницата ѝ била силно деформирана, а в канавката лежал убит елен. Мистър Гереро също бил мъртъв. Имате ли някакви спомени от този инцидент, мистър Донъли?

— Какво, по дяволите, означава...

— През зимата на шейсет и четвърта вие и Максвел Тейлър изведнъж сте забогатели. Тейлър напуснал пътната полиция само три седмици след като вие — добрите самаряни, сте станали свидетели на споменатата катастрофа.

— Аз съм наследник на...

— Айвън Антонио Гереро е кубински гражданин — невъзмутимо продължи Ема. — Липсват документирани причини за присъствието му в Тексас през ноември шейсет и трета. Но аз си задавам следния въпрос, мистър Донъли. Как ли щеше да реагира комисията „Уорън“,

ако беше научила, че в колата на въпросния мистър Гереро са били открити четири милиона долара в брой?

— Какви четири милиона? — заекна Донъли. — Що за глупости дрънкаш, да те вземат дяволите?

Очевидно се опитваше да изглежда като човек, който няма нищо общо с разказа, но нервността му пречеше да бъде убедителен.

— Точно четири милиона — спокойно повтори Ема. — И този факт съвпада с финансовото ви възкресение през шейсет и четвърта, мистър Донъли. Тогава сте платили данък наследство върху два милиона, като очевидно сте решили, че трябва да предложите някаква версия за внезапното си забогатяване. По силата на случайността Максвел Тейлър започнал да купува терени по същото време, когато вие сте получили предполагаемото наследство. Купил е много земя, но за разлика от вас не е дал обяснение за произхода на капитала си. А аз седнах пред калкулатора и направих някои сметки. Умножих по две фалшивото ви наследство в размер на два милиона долара, а след това разделих полученото число на сумата, която сте открили в колата на Гереро. Разбира се, опирайки се на предположението, че сте делили по равно.

Дебелият Нийл не бе открил никаква връзка между Тейлър и Донъли, но беше успял да се добере до информация, според която през 1963-а Тейлър бе служил като магистрален патрул в Тексас. А чула за странната бележка в тетрадката на Монтгомъри, Ема беше направила смелото предположение, че след убийството на Кенеди част от агентите на Сикрет Сървис в Лос Анджелис може би са били изпратени в Тексас да помагат в разследването.

Тримата заминаха за Тексас и в продължение на четири дни се ровиха в огромен куп кашони със стари архиви. През цялото време им се налагаше да лъжат, притискат и подкупват различни чиновници, за да стигнат до това, което им трябваше. И в крайна сметка го откриха: документалната връзка между Тейлър и Донъли. В един от архивните документи беше отбелязано, че на 23 ноември 1963 г. тексаският магистрален полицаи Максвел Тейлър е превозил със служебния си автомобил младия агент на Сикрет Сървис Патрик Донъли в отсечката между Одеса и Далас. Този елементарен факт никога не би влязъл в официалната сводка, ако Тейлър не беше докладвал за катастрофата на Гереро. Защо го беше направил, си оставаше загадка.

В тетрадката на Монтгомъри не се срещаше името на Патрик Донъли, но Ема допусна, че писателят бе направил опит да открие източника на богатството на Тейлър и по тази причина бе проследил служебната му кариера обратно до Тексас и 1963 г. От източниците, до които се бяха добрали Ема и Нийл, или от приятели на Тейлър по време на службата му в Тексас той бе разбрал, че въпросният патрулен полицаи е напуснал работа три седмици след като бе докладвал за катастрофиралия кубинец. Но ако Монтгомъри бе попаднал на същия рапорт, в който се споменаваше, че колата на кубинеца е била открита в присъствието на агент на Сикрет Сървис, пътувал заедно с Тейлър, той несъмнено би направил заключението, до което стигна и Ема: че този агент на Сикрет Сървис се е намирал в Тексас във връзка с убийството на Кенеди.

Останалото беше чиста спекулация. Никой не можеше да докаже, че Гереро е носел със себе си голяма сума пари или че двете млади момчета, наведени над обезобразения му труп на пустата магистрала — до този момент бедни като църковни мишки, — са решили на място да си разделят парите и да не казват на никого. Но това беше направило впечатление както на Монтгомъри, така и на Ема.

— Кой е Айвън Гереро, кубинецът с пълна кола пари? — обърна се тя към Донъли. — Може би прословутият втори стрелец, който бяга с хонорара си? Или е бил само куриер, пренасящ парите за Осуалд и помагачите му? А може би човек, който е нямал нищо общо с убийството на Кенеди?

— Осуалд е действал сам — промърмори Донъли. Самочувствието му беше изчезнало като въздуха от спукана гума.

— Предполагам, че никога няма да разберем това, мистър Донъли — отвърна Ема, поклати глава и добави: — Благодарение на вашата алчност.

— Тръгвам си! — внезапно обяви Донъли. — Това са пълни глупости! Не можете да докажете дори една дума от всичко, което надрънкахте!

Изявлението му приличаше по-скоро на въпрос, тъй като шефът на тайните служби изобщо не направи опит да се надигне от стола си.

— Аз мога да докажа, че през шейсет и четвърта сте придобили голяма сума пари с неизвестен произход, мистър Донъли — спокойно отвърна Ема.

— Получих я в наследство, за бога!

— От кого, мистър Донъли? Всъщност можете и да не отговаряте на този въпрос. Нека изчакаме да ви го зададе ФБР.

— Нищо няма да ми задава ФБР! — запени се Донъли. — Аз командвам цялата...

— Мога да докажа и нещо друго, което е от решаващо значение, мистър Донъли — продължи все така невъзмутимо Ема. — Един рапорт в архивите на тексаската пътна полиция от шейсет и трета недвусмислено сочи, че вие сте се познавали с Макс Тейлър. — Главата ѝ се наведе над малката масичка и спря на няколко сантиметра от лицето на Донъли: — Това, дребно копеленце, със *сигурност* мога да го докажа!

— Виждали сме се само веднъж, което не означава, че...

— По заповед на Тейлър вие сте назначили Матис в личната охрана на президента — ледено го изгледа Ема и главата ѝ величествено се отдръпна назад. — Може и да не сте знаели, че той планира убийството на президента, но след покушението сте направили всичко възможно да спъвате следствието. Защо? Защото Тейлър ви е държал в ръцете си. Вас, директора на Сикрет Сървис. А с какво ви е държал? С далаверата от ноември шейсет и трета. Ето защо вие правите всичко възможно да скриете връзката си с Максвел Тейлър.

— Нищо не можете да докажете! — промърмори Донъли може би за трети път.

И беше прав. Наистина не можеха. Доказателства за контакти между Донъли и Тейлър нямаше. В това отношение и двамата бяха проявили крайна предпазливост. Никой не можеше да докаже, че Донъли и Тейлър са намерили голяма сума пари в колата на Гереро. Не бяха в състояние да притиснат Донъли дори с данъчните власти, защото той надлежно си беше платил данъците въпреки неизвестния произход на парите. Но всичко това беше без значение.

— Доказателствата са за съда, мистър Донъли — небрежно подхвърли Ема. — Но журналистите не се нуждаят от тях, за да превърнат живота ви в ад. Разполагаме с достатъчно косвени доказателства и поредица от необясними съвпадения, които Стоун Филипс ще подреди достатъчно убедително в предаването си „Дейтлайн“, за да изглеждате в очите на хората като съучастник в

грабеж, убийство и престъпен заговор, като през цялото време ще повтаря, че всъщност вие изобщо не сте официално заподозрян. Това несъмнено ще накара ФБР да се зарови по-надълбоко, не мислите ли? Един господ знае какво ще открият в къщата на Тейлър — може би нещо, което още по-безспорно ще докаже връзката помежду ви. А вашите приятели в Конгреса (макар че се съмнявам да имате такива) положително ще ви поканят да дадете официални показания пред специална комисия и тези показания ще се предават на живо по телевизията. Там ще трябва да обясните защо сте излъгали, че сте подложили определени свои подчинени на тест с детектора на лъжата и защо сте отказали да разследвате връзката между Дейл Естъп и Били Матис. До края на живота си ще трябва да отговаряте и на още два въпроса: защо, по дяволите, сте поддържали връзка с един луд от Джорджия и каква е била ролята ви в покушението срещу човека, когото сте се клели да защитавате.

Махоуни изрично ги беше предупредил да не казват на Донъли, че истинската мишена е бил Монтгомъри. Едно е да организираш убийството на някакъв писател, но съвсем друго — на държавния глава.

Лицето на Донъли придоби пепеляв цвят и Демарко реши, че е на секунди от апоплектичен удар.

— Не! — дрезгаво измуча Донъли и бавно се изправи. Краката му видимо се подгъваха. — Не! — повтори още веднъж той, този път с малко по-укрепнал глас. — Не можете да ме хванете! Никой не може да ме докосне. Аз съм директор на Сикрет Сървис!

Обърна се и напусна масата. Отначало крачеше бавно, очевидно опитвайки се да запази някакво достойнство, но после се понесе към вратата с цялата бързина, на която бяха способни късите му крака. Бодигардовете хукнаха подире му.

— Е, добре се позабавлявахме! — промърмори Ема.

Председателят торможеше един гълъб.

Бяха седнали на стъпалата пред Капитолия и гледаха към паметника на Уошингтън. По небето нямаше нито едно облаче, а лекият ветрец беше достатъчен, за да раздвижва знамената около паметника като на рекламен филм.

Махоуни беше купил пликче небелени фъстъци от уличен продавач и в момента се забавляваше да ги пуска един по един в краката си и да гледа как гълъбът с проскубана опашка на метър от него буквално се задавя от лакомия. Птицата беше олицетворение на раздвоението, напругайки малкия си мозък да прецени дали някакви ядки заслужават риска да се влиза в обсега на крайниците на това голямо белокосо животно, от което се разнасяше миризма на ферментирало зърно.

— Присъствахте ли на прощалната му церемония? — подхвърли Демарко.

— Не само присъствах, но взех и Анди Банкс със себе си — доволно кимна Махоуни.

— Взехте Банкс?

— Да. Наложих се да му обясня някои неща, за да разбере защо вършим това и защо трябва да си затваря устата. Отначало не му хареса — нали го знаеш какъв особняк е, но доста бързо пресметна, че съм прав и за него е по-добре да сме на своя страна — имам предвид себе си и президента. Той не е лош човек и аз се радвам, че го поставихме на този пост.

Както и да е. А самата церемония беше голям купон, който не бих пропуснал за нищо на света. Дребното копеле е толкова популярно, че успя да събере само двайсетина души — предимно секретарки на съответните шефове. А церемонията се състоя в зала за триста човека. В това отношение някой *наистина* беше демонстрирал творчество!

— Но защо изобщо организира прощална церемония, след като е уволнен?

— Защото обратното би изглеждало странно. Медиите щяха да си зададат въпроса защо един толкова важен държавен служител не е изпратен със съответните почести.

Махоуни пусна още един фъстък между дебелите си бутове и това негово действие удвои изкушението на гълъба. Нещастната птица размаха криле, протестирайки срещу ненужната жестокост. Във въздуха се разлетяха дребни пера.

— Президентът каза три изречения, после го нагradi със значка и евтин часовник — от онези, дето ги раздават на пощаджиите за добра работа.

От лапата му падна трети фъстък и гълъбът полудя. Затича напред-назад на малките си крачета, заковал немигащо око в съблазнителните ядки. Махоуни не обръщаше внимание на мъките му.

— Банкс през цялото време го фиксираше с очища като фенери, сякаш се опитваше да опърли кожата на лицето му. Аз обаче не направих нищо подобно. Докато гостите лапаха противната (и доста мизерна) торта, която му бяха подарили, аз се приближих към него. Гаднярът стоеше съвсем сам и имаше вид на човек, който всеки момент ще припадне. Наведох се над него и рекох: „Това е заради Мардж Картър, шибаняк мръсен!“ А знаеш ли какво ми отговори той, Джо? Погледна ме с отсъстващ поглед и попита: „Кой?“ За малко не му друснах един в мутрата!

Гълъбът прибягна до обходна маневра и заприлича на рак с пера. Вероятно си въобразяваше, че диагоналният подход към фъстъците го прави невидим. Бавно и предпазливо потъна в сянката на едрото животно, скъсявайки разстоянието до мечтания деликатес.

— Но най-хубавото се случи малко преди хората да се разотидат. Някаква жена се приближи към него и започна да крещи на висок глас, без да й пука от репортерите. „Ще разкажа на всички за мръсотиите ти, гадно копеле!“ — обяви тя, а Донъли, естествено, отвърна, че не знае за какво става въпрос. И нямаше как да знае, просто защото я виждаше за пръв път. Но репортерите моментално я наобиколиха.

— Коя беше тази жена?

— Началото на проблемите му от юридическо естество — отвърна с леко намигване Махоуни, после се плесна по дебелието

коляно и избухна в смях. Горкият гълъб се изстреля в небето с такава скорост, сякаш му бяха поставили шишенце с ракетно гориво в задника. Проскубаната опашка почти докосна масивната квадратна челюст на председателя.

— Исусе! — стресна се той. — Проклета птица! Какъв й е проблемът, да я вземат мътните?

— И тъй, бедното копеле Едуардс ще остане в историята като убиец, а никой никога няма да разбере дали един мъртъв кубинец не е имал отношение към смъртта на Кенеди — замислено промълви Демарко.

— Нищо подобно — небрежно махна с ръка Махоуни. — Снощи направих една паметна записка, която възнамерявам да предам в архива със забрана да се отваря през следващите петдесет-шейсет години. Дано да си жив да видиш лицата на хората, които ще я прочетат. Лично аз с удоволствие бих присъствал на суматохата, която ще предизвика.

Като се вземе предвид късметът ти, това като нищо може да стане, помисли си Демарко.

Махоуни стана и изтупа дъното на панталоните си.

— Трябва да вървя. Казах ли ти, че днес имам годишнина?

— Не.

— Ами да ти кажа тогава. Двамата с Мери Пат правим четирийсет години от сватбата. Можеш ли да повярваш?

Демарко предпочете да запази мълчание.

— А ти, Джо? — изгруктя председателят. — Кое прекрасно създание ще ощастливиш в петъчната вечер?

— Имам среща с една позната. Работи в Министерството на вътрешната сигурност.

— Браво. Крайно време е отново да влезеш във форма. Изчукай я, напий се, прекарай си добре.

— Всъщност тя ще ми помогне в избора на някои мебели — промърмори Демарко.

БЛАГОДАРНОСТИ

Дълбоко съм задължен на много хора за помощта, която ми оказаха за издаването на тази книга.

Благодарен съм на Гърнърт Къмпани и по-специално на Мат Уилямс за всеотдайната му работа по изготвянето на всички договори, на Трейси Хауъл за експертния ѝ опит в работата с чуждестранните права, както и на Карън Рудницки за помощта и търпението, които прояви по отношение на всички мои телефонни обаждания и въпроси.

Искам да благодаря на Абнър Стайн, Андрю Нюрнбърг и техните сътрудници за това, че книгата бе публикувана в толкова много страни отвъд океана. Страхотни са съюзниците ни в Европа! Някой ден се надявам да се срещна с всички вас лично, за да ви благодаря най-сърдечно.

Специална благодарност дължа на издателство „Дабълдей“ и по-специално на редактора на книгата Стейси Криймър за подобренията, които направи в ръкописа и особено за интригата, която добави в края. На Карла Иъф за изключителните ѝ качества на коректор, за прецизната ѝ работа в отстраняването на всички печатни, правописни и стилистични грешки, както и на Трейси Зупансис за помощта, която оказа на един начинаещ автор.

Най-голяма благодарност, разбира се, трябва да изкажа на моя агент Дейвид Гърнърт за това, че се съгласи да представлява нов автор, за безграничния му ентузиазъм, за времето, което отдели, за да ми помогне да подобра ръкописа, и за феноменалната му способност да убеждава другите, че книгата си струва да се издаде. Дейвид, благодаря ти, сега се занимавам с това, за което винаги съм мечтал.

Издание:

Автор: Майкъл Лосън

Заглавие: Вътрешният кръг

Преводач: Веселин Лаптев

Година на превод: 2005

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Обсидиан

Град на издателя: София

Година на издаване: 2005

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Абагар“ АД — Велико Търново

Редактор: Матуша Бенатова

Технически редактор: Людмил Томов

Художник: Николай Пекарев

Коректор: Петя Калевска

ISBN: 954-769-104-X

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/6636>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.